

Trần Thị Thanh Du

Bóng Người Xa Cách

Tập 1

- Tránh ra ...
- Nè ... cô ời coi chừng té .
- Tránh ra, làm ơn ... tránh ra .
- Trời ời ... chuyện gì vậy không biết nữa .

Những người hiếu kỳ xung quanh nhìn theo cô gái đang cố gắng len lỏi trong đám đông, với dòng nước mắt giàn giụa và tiếng hét khan thống thiết . Họ lắc đầu . Chuyện gì vậy nhỉ?

- Tránh ra! Làm ơn nhường đường giúp tôi ... làm ơn .

Rất nhiều đôi mắt cảm thông nhìn theo . Có lẽ họ đã có chung một suy nghĩ về cô gái đó.

- Chị ời ! Chị cho em hỏi ... chuyến bay Việt Nam - Hồng Kông ... đã ... đã cất cánh ... chưa vậy chị ?

Người tiếp viên ngược nhìn cô gái :

- Vâng, còn năm phút nữa sẽ cất cánh đó ạ .
- Xin chị ... xem giúp ... có ... có tên Lâm Bảo Khanh ... không ạ ! Híc ... nhanh ... nhanh ... giúp em .

– Không thừa cô .

Tia hy vọng mong manh trong đôi mắt đỏ hoe vụt tắt, thay vào đó là một áng mây đen buồn bã, một khung trời mùa thu ảm đạm .

Tất cả mọi thứ xung quanh không còn ảnh hưởng gì đến cô gái nữa, cô bước đi như một cái máy không hồn .

Trước mặt em là hố sâu vực thẳm

Là bóng đêm dày đặc nỗi mong chờ .

Em yêu anh mãi đến không ngờ .

Sao chưa trọn đường tình thì chia hai lối rẽ .

Hai lối mộng anh đi em ở .

Có vui không khi quyết định chia rời ?

Hồn tơ bời lòng đau thoi thóp nhịp .

Của con tim... không chịu đập sai lời ...

Tại sao anh lại ra đi, anh nói thật sao . Em không ngờ những lời hôm qua lại là những lời thật của lòng anh . Anh thật tàn nhẫn, anh không còn thương em ... hic ... hic .

Không sự thật không như thế ... Anh chỉ gạt em thôi ... anh gạt em thôi .

Anh đùa giỡn ... đúng rồi . Nhiều lần ... anh ... anh cũng đùa giỡn như thế ... phải rồi .

Cô đưa mắt nhìn quanh . Anh chỉ ở gần đây thôi, anh đang trốn ở đâu đó .

Một dáng người đàn ông đi ngang qua làm cô hốt hoảng, một tia hy vọng mạnh mẽ lóe lên .

Cô vụt dậy chụp lấy tay người đàn ông vui mừng khôn xiết .

– Bảo Khanh ! Cuối cùng em đã tìm gặp anh rồi ... em gặp anh rồi ...

Em không cho anh đi nữa .

– Xin lỗi ... cô ... cô đã làm người rồi .

Người đàn ông đẩy cô ra lắc đầu .

Cô vẫn ngoan cố thiết tha :

– Anh ... anh đừng bỏ em mà .

– Cô ... cô buông tôi ra đi .

Cô ôm chầm lấy người đàn ông không một chút ngần ngại .

– Không em sẽ không rời xa anh nữa .

– Cô kia ! Cô buông chồng tôi ra coi . Trời ơi ! Làm cái gì vậy hả ?

Một tiếng hét lớn làm mọi người phải tập trung chú ý .

– Nè, anh làm cái gì mà đứng ngây ra cho cô ta ôm vậy hả ? Thích lắm hay sao ? Hừ ! Còn cô nữa, hết chuyện làm rồi phải không ? Đi ôm chồng của người khác, bộ bị thất tình hả ? Tránh ra !

Bị cái xô quá mạnh, cô gái té xuống nền đau nhói .

– Híc ... híc ... Không ... đừng bỏ em .

Một bước chân nặng nề không kém gì cô gái chen vào đám đông và dừng trước mặt cô . Một tiếng thở dài kèm theo ánh mắt u buồn, anh ta nhìn cô gái .

– Trời ơi ! Em làm cho tôi đau khổ quá ! Em lìa xa tôi có phải tốt hơn không ?

Bảo Khanh ơi, mày làm cái quái gì vậy ? Đã quyết định ra đi sao không dứt khoát . Mày lưu luyến làm gì một tình yêu không đoạn cuối ... nói đúng hơn, mày đang lạc loài giữa cơn biển của tình yêu .

Tình yêu là gì ở kẻ nhân gian có lý giải được chăng ? Sự cay đắng, ngọt bùi, người vào tuyệt vọng .

Ta đang tuyệt vọng ư? Không ! Ta đang tìm kiếm một bóng dáng vô hình trong dĩ vãng, ta đang cố gắng tìm một khoảng trời mới mà nơi đó có được sự bình yên .

Em đó ư ? Em đau khổ tuyệt vọng là sự thật chẳng ? Hay chỉ là một phút nhất thời khi đánh mất một thứ gì vô giá, em lừa dối tôi cả trên cuộc đời và trong tình cảm . Hối hận chẳng, hay đang đóng một vở kịch ?

Nhìn em thế kia tôi đau lòng lắm .

Như có một cảm giác thân quen đang hiện hữu, cô gái ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn quanh.

Điều xa lạ, chẳng ai quen biết, nhưng ... Đôi mắt cô chợt ánh lên tia hạnh phúc ... Anh đang đứng kia, trước mặt cô và nhìn cô tha thiết . Cô vụt dậy ôm chầm lấy anh . Cô sợ rằng anh sẽ bay mất đi, đang biết đi như một cái bóng . Nhưng không, cô đã cảm nhận được sự nồng nàn trong hơi thở phả lên mái tóc của cô .

Cô nhắm mắt, mong chờ một vòng tay ấm áp, để cô có thể ngất ngây trong men nồng của hạnh phúc . Nhưng không, một cảm giác lạnh lẽo trống vắng lan khắp người cô . Anh vẫn đứng yên lặng .

Cô nhìn anh . Đôi mắt anh giờ đây sao xa vắng quá, nó không còn là một đám sao hạnh phúc của đời cô .

Cô lại gục đầu vào ngực anh . Cô muốn tìm lại hơi ấm của ngày xưa .

– Bích Tiên ! Em hãy về đi !

Một câu nói vang vào trong tiềm thức của cô như một tiếng chuông . Cô đau nhói quặn lòng . Tại sao anh lại thốt tên những lời cay đắng đó ?

Là gì đây ? Những lời yêu thương anh đã nói đâu rồi .

Một cái đẩy vai trân trọng như của một người bạn làm cô trở về thực tại :

– Anh đã quyết định rồi, em đừng như thế nữa . Hãy quay về mà tìm

lấy hạnh phúc của riêng em !

- Anh Bảo Khanh cúi đầu, một cảm giác nghèn nghẹn thật là đau .
- Khi anh quyết định, lòng anh đã tan nát hết rồi . Một sự ra đi là biện pháp giải quyết tốt nhất của cả hai ta .

Bích Tiên hét lên, cô bấu chặt tay anh :

- Anh không còn yêu em . Em không tin . Anh chỉ gạt em thôi . Một tình yêu không thể ào phai mờ và quên lãng như thế .
- Tình yêu của anh vẫn còn đó, nhưng nó đã ngủ yên và có lẽ sẽ chẳng bao giờ thức dậy nữa .
- Anh đừng đùa ! Em đau khổ lắm ... anh biết không ? Tình yêu anh giành cho em mệnh mông và bao la quá, em muốn được tiếp tục ngập lặn trong đó, để cảm nhận cuộc sống và hương vị tình yêu .
- Thôi em ạ . Dù thế nào, điều chúng ta chia tay là sự thật . Tiếc nuôi càng gây đau khổ thêm chẳng lợi ích gì .
- Nhưng em vẫn còn tha thiết yêu anh . Em không thể quên anh, không thể quên những lời yêu thương êm đềm mà anh từng trao gửi . Anh dừng đi ! Đó chỉ là một sự hiểu lầm mà người có lỗi chính là em . Em xin lỗi ... em xin lỗi ...

Bảo Khanh lặng người đi . Anh nhìn người yêu đang thẫn thức . Tại sao em lại nói ra những lời này, có muộn màng không chứ ? Lúc anh đang cần, đang chờ đợi mỗi mòn, em chẳng chịu nói ra . Giờ đây mọi sự đã kết thúc rồi, em định lục tìm lại quá khứ ư ?

Đẩy cô ra, anh nhìn thẳng vào mắt cô giọng anh lạnh băng dù tim anh đang đau khổ .

- Quyết định của anh chưa chắc đã là một sai lầm . Em sẽ tìm được một hạnh phúc khác thì không có anh bên anh . Cha mẹ em sẽ vui và ... anh cũng sẽ vui .

– Một lời nói đau thắt tim em mà anh cũng nói được hay sao ? Em đã nhận lỗi rồi mà .

Mắt cô long lanh nhìn anh, tận đáy lòng cô dâng lên một cảm xúc mạnh mẽ .

– Em sẽ chẳng còn thiết sống nữa khi anh bỏ em ra đi .

– Em đừng suy nghĩ khờ dại, tương lai đang chờ em phía trước .

– Tương lai là gì chứ ? Em ... em chẳng còn mục đích sống nếu mất anh .

Lòng anh dậy sáng, một tình yêu mà anh vun đắp bấy lâu nay đang thức dậy . Nhưng ... anh không thể . Anh sẽ chẳng có một kết cuộc tốt đẹp như đang nghĩ tới . Thà rằng đau khổ phút đầu rồi sẽ thôi thóp sống, còn hơn là đau nhói suốt cả đời .

– Người ngã rồi sẽ đứng dậy để mà bước tiếp, đoạn đường còn dài ngại gì gặp gian nan . Em sẽ đứng dậy nổi trong cuộc sống cho dù đã mất anh .

– Không ! Cho dù ngã rồi đứng dậy đi được tiếp, nhưng anh có biết không, nó sẽ để lại một vết thương, vết thương đó sẽ gọi lại nỗi đau đón về sau .

– Em hãy suy nghĩ và bình tĩnh lại đi ! Một tình yêu tạm bợ mà em dành cho anh có cao thượng đến như vậy hay không ? Anh không chấp nhận làm một con rối nữa . Cho dù đau khổ, sự xa em là một quyết định đúng đắn của đời anh .

– Anh ... hic ... hic...

"Chúng tôi xin thông báo: chuyến bay Việt Nam - Hồng Kông đang chuẩn bị cất cánh, yêu cầu tất cả hành khách bước vào phòng cách ly để lên máy bay . Chúng tôi xin nhắc lại ..."

Bích Tiên hốt hoảng cô níu lấy tay anh .

– Anh đừng đi mà, em van anh . Anh hãy hiểu cho em, hiểu cho tình yêu của em . Em yêu anh thật lòng chứ không giả dối .

Xách vali lên tay, Bảo Khanh dần nén cơn đau anh cụp mắt .

– Xin lỗi em .

– Không ... Anh Khanh ...

Nhìn anh bước đi mà cô đau xé ruột . Anh lại trừng phạt cô nặng thế sao ?

"Vắng anh, em biết làm chi nữa ...

Chỉ yêu và biết anh thôi ...

Nguyện yêu anh, yêu cả cuộc đời ..."

Lời bên tai anh làm anh giật mình, một cảm giác trống vắng ghê sợ len vào ngõ ngách hồn anh . Anh run nhẹ người .

Cố dặn yên lòng bước đi, anh cắn chặt răng để không còn nghĩ tiếp nữa . Anh sợ ...

"Chúc anh hạnh phúc . Ngày trở về nhớ tặng vài cành hoa trắng cho em ... vĩnh biệt" .

Lại thoáng bên tai câu nói ấy ? anh run chân . Bước đi của anh như dậm lại . Không ! Nếu quay lại sẽ thất bại, sẽ không từ bỏ được .

Đành lòng thôi ... chỉ đau khổ . Cần cố gắng bước đi . Nhưng ...

Rít ... kết ... kết ...

Tiếng rít xe ghê rợn làm tất cả mọi người đều giật mình quay lại .

Riêng anh một nỗi sợ một niềm mất mát bám lấy anh .

Anh quya lại, vừa kịp lúc đôi mắt anh đang nhìn người từ từ ngã quỵ . Bích Tiên nằm sòng soài trên đường, đôi mắt cô khép lại, hai giọt lệ lăn dài .

– Bích Tiên ...

Tiếng gào của anh lạc lõng và chơi vơi quá .

Tiếng bước chân của anh dồn dập và nặng nề .

– Trời ơi ! Tại sao lại như thế ? Anh thật khốn nạn mà .

Bé xốt người yêu trên tay anh chỉ còn biết chạy .

Tiếng còn hú ... cùng chữ thập màu đỏ Khuất dần trong bóng đêm
dày đặc ánh đèn đủ màu của thành phố lung linh .

– Nè nhỏ ! Nhanh lên một tí coi . Trời ơi ! Trễ giờ mất rồi .

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của bạn, Huyền Sang bật cười
giòn . Cô ngã lăn cả ra giường .

– Hí hí ... Đã bảo lâu rồi, mày đừng có nhăn . Nhăn nhiều quá giống
khỉ mẹ lắm .

Thúy Diễm lườm mắt :

– Kệ tao ! Mày mà còn ở đó lắm nhằm là tao cho cuộc bộ đấy .

– Xi ! Tao đi xe đạp .

– Từ đây mà đạp đến đó khỏi cần dự tiệc, mày cũng no rồi .

Huyền Sang trợn mắt :

– Trời ! Vậy thì đi xe ôm .

– Ha ha ... Còn tiền không, mà bày đặt chẳng vậy "mẹ" ?

– Nè, đừng coi thường tao nha! Tao lấy đôla quăng vô mặt mày bây
giờ .

– Quăng đi cưng ! Càng nhiều càng tốt .

– Xin lỗi nha, tao hông có ngu .

Chợt nhìn vào chiếc áo của bạn, Thúy Diễm hét :

– Nè, mày mặc bộ đồ này hả ?

Huyền Sang trố mắt :

– Ủa . Có sao không ?

– Cho tao xin đi . Trời ơi ! Làm như đi rước dâu hông bằng ... đây chỉ
bữa tiệc sinh nhật.

– Sinh nhật thì sinh nhật chứ ! Bộ sinh nhật thì cấm người ta mặc áo dài sao ?

– Thì ... thì tao đồng ý, nhưng mà thấy nó sao ấy . Thôi, thay ra mặt bộ đầm còn lại của tao đi .

Huyền Sang buồn buồn :

– Tao biết, với bộ đồ này sẽ gây mất mặt của mày .

Cô đưa món quà cho bạn :

– Vậy mà thay thay tao tặng quà này cho Bích Lệ đi và nói với nó là tao bận không đến được .

Thúy Diễm ngần ngừ, cô lí nhí :

– Xin lỗi, tao chẳng có ý gì đâu . Tao chỉ ... tao chỉ ... nhưng mà mày mặc áo dài rất đẹp . Cứ mặc đi, không sao đâu . Hồng chừng mày sẽ là người nổi bật nhất bữa tiệc thì sao ? Nè, đừng giận nha !

Vuốt vạt áo dài, Huyền Sang tâm sự :

– Đây là chiếc áo dài tao tự kiếm tiền may được, nó là bộ mới và đẹp nhất của tao cho nên.

– OK . Không có gì nữa ... tao đồng ý . Mau vào chải đầu lại đi .

Nhìn bạn khuất vào trong mà cô buồn thay cho số phận bạn mình .

Từ một tiểu thư, đài các, sang trọng, bước đi luôn có người đưa đón, muốn có gì thì có nấy, vậy mà giờ đây lại trở nên trắng tay một cách vô lý như thế, việc gì cũng thua kém bạn bè .

Cô thật khâm phục bạn . Bị một cú sốc như thế lại vượt qua được mà sống thật ngoan cường, mới chết người đấy chứ .

Chuyện đời ai có ngờ đâu, chỉ trong một ngày cũng có thể thay đổi số phận của một con người .

– Đi nào, xong rồi .

Quay nhìn bạn, Thúy Diễm vỗ tay, kêu lên :

– Ái chà ! Được đấy . Mày xõa tóc trông rất đẹp ... sợ còn vượt hẳn Kim Hê Sun .

– Tao không biết, nhưng mà tao sợ xuất hiện chồn đông người tao sẽ nổi tiếng hơn cô ấy .

Nghe bạn "chảnh" mà Thúy Diễm phải dùng mình . Cô gật đầu .

– Đúng, đúng . Nhưng mà chị Hai à ! Làm ơn thay giúp em đôi dép lười làm đó đi, không thôi sẽ ảnh hưởng đến thần tượng đấy .

Quay nhìn đôi dép đã mòn lép xẹp, Huyền Sang phá lên cười . Cô dí nó vào bạn .

– Mày coi chừng đất ăn hiếp tao là tao cho ăn "dao lam".

Lôi một chiếc hộp màu đen trong góc giường ra cô chu mỏ thổi lớp bụi bám trên hộp .

– Ôi ... chu choa ơi ! Vật gì mà mày giấu kỹ vậy ?

Không trả lời bạn, Huyền Sang mở cái hộp ra .

– Trời ... đôi giày đẹp quá ! Nhỏ này xấu nha, mua giày mà đem giấu, định hồng cho tao mượn chứ gì ?

– Đừng nghĩ xấu cho tao, đây là đôi giày lúc trước của tao đó .

– Tại sao giờ này mới lấy nó ra mang ?

– Tao không muốn nhớ lại chuyện cũ .

– Tao xin lỗi .

Huyền Sang mang chúng xỏ chân vào đôi giày rồi đứng lên nheo mắt .

– Lỗi gì đâu, tao suy nghĩ kỹ rồi . Hiện tại là hiện tại, còn quá khứ, không nên gộp chung nó lại với nhau .

– Hoan hô ! Biết suy nghĩ thế là tốt đó cưng . Đi thôi !

– Ừ . Nhưng mà ...

– Còn chuyện gì ?

Thúy Diễm nhìn bạn lạ lắm .

– Mà cho tao mượn thỏi son môi một tí xem l

Đôi mắt đang hí của Thúy Diễm đột nhiên mở to đến thẳng cạnh, cô lấp mắt .

– Cái ... cái gì ? Mà ... mà hôm nay muốn ...

– Hồng cho thì thôi chứ .

– Được ... được thôi . Chẳng qua tao thấy bất ngờ .

Mở túi xách lấy thỏi son cho bạn, Thúy Diễm vẫn không tin : "Hôm nay chắc thời tiết thay đổi ".

Quay nhìn Huyền Sang chúm chím đôi môi .

– Thế nào nhỏ, tao có thích hợp với nó không ?

Một đôi môi hồng đang dẫu ra, một đôi mắt to đang chờ đợi một khuôn mặt đẹp ngây thơ.

– Phải tao là con trai thì tuyệt biết mấy .

– Vậy là sao ?

– Thì nhào tới hôn mà chớ làm cái gì .

– Con quỷ ! Chọc tao hả .

– Thiệt mà, mà trông đẹp lắm . Nói nghe, nhân dịp này tìm một chàng nào đi, lo lắng cho mà .

– Dựa vào người khác ư ? Tao không quen, một bài học đã làm cho tao nhớ đời rồi .

– Thôi, hồng nói nữa, mau đi đi . Trễ giờ là gặm xương đó, hôm nay tao hồng có nấu cơm .

– Hừ !

– Dừng lại ... dừng lại ! Tới rồi .

Thúy diễm nhe răng cười khi thấy khách đông quá xá, có lẽ cô cố che lấp cái vẻ lúng túng.

Riêng Huyền Sang thì chẳng có một cảm giác chi cả . Ôi ! Nói hồng phải chảnh chứ lúc cô mười bảy tuổi đã bắt đầu tham dự những buổi tiệc như vậy rồi . Lúc đó, cô hạnh phúc và vui sướng lắm . Còn bây giờ ...

Hất ngược mái tóc ra sau, cô nói nhanh vào tai bạn :

– Vào gọi xe đi, tao vào trước à .

Thúy Diễm gạt đầu rồi quẹo theo hướng tay chỉ của nhân viên nhà hàng . Bỗng nhiên tay cô đập xe theo phản xạ tự nhiên .

– Anh ơi ! Đây là lối ra cơ mà .

Chàng trai trẻ, giật mình lúng túng :

– A ... ơ ... xin lỗi, cô đi lối này .

Thì ra, anh chàng lo mãi nhìn theo dáng thướt tha của Huyền Sang nên đưa tay lộn địa chỉ.

Vào trong gian phòng rộng lung linh màu sắc, nơi đó đã có rất đông người nên không khí rất sôi động, bước chân của cô nhẹ tênh điềm tĩnh, đôi mắt sáng mở to tìm kiếm .

Những đôi mắt bắt đầu chiếu tia Laser, mới đầu thì nhìn phớt qua rồi ra vẻ chán nản, thất vọng . Nhưng khi kịp "rửa" lại đôi mắt một lần nữa thì mãi mê và chăm chú, kể cả các chàng đang tán các bạn gái cũng phải ngưng mẩu chuyện đang phô trương, mà chết trân .

Không nhìn sao được, một dáng thướt tha mềm mại với mái tóc chải suôn ngang vai óng ả .

Các cô, các bà thì chề môi ganh tị, dè bĩu:

– Xời ơi ! Giờ này mà còn "áo" với "dài" cổ lỗ hết biết .

Các phái nam thì khác:

– Này, một bông hoa lạc lõng đó ghen .

Không vướng bận một điều gì, Huyền Sang tiến đến bên chiếc bàn

khuất trong một chậu hoa cảnh, cô vén áo dài ngồi vào đấy rồi tự nhiên vén tóc để một bên vai .

Nhìn thấy bạn bước vào, cô giơ tay lên ra dấu .

Thúy Diễm bước nhanh lại cười :

- Có run hông ? Tao run quá hà .
- Làm gì mà phải run chứ ? Mình đến đây là khách mời đảng hoàng chứ có đi chui đâu .
- Biết là vậy, nhưng chỗ này đông người .
- Đông thì sao ? Người ta ăn thịt mày hả ?
- Thịt tao thì họ không ăn, nhưng với mày thì có đó, cô hoa hậu ạ .

Đưa mắt quan sát xung quanh, nhìn thấy Bích Lệ đang ở đằng kia, Thúy Diễm kéo tay bạn:

- Nè, gặp chủ nhân trước cái đã .

Đi theo bạn, cô vô tư không biết là mình đang là trung tâm chú ý của mọi người chỉ vì ... chiếc áo dài thôi .

- Bích Lệ !

Quay nhìn hai bạn, Bích Lệ bật cười tươi . Cô hôn gió :

- Xin chào . Sao đến trễ thế ? Tui định hồng chùa phần cho hai người .
- Sorry nha . Tụi này phải tan sở làm mới đến đây được .
- Trời ! Mày chưa chịu nghỉ làm ở cái chỗ quái quỷ đó sao ?

Huyền Sang cười mỉm :

- Nếu nghỉ thì tụi này lấy gì mà sống ? Hồng lẽ phải đi ăn xin người ta ?

Bích Lệ nhăn mặt, vì cô không muốn gây với bạn trong hôm nay .

- Mình chỉ quan tâm thế thôi mà . Nào, chúng ta vào bàn ngồi đi !

Thúy Diễm chìa gói quà ra :

- Happy Birthday . Tụi này chúc bạn luôn trẻ đẹp và được nhiều hạnh phúc trong cuộc sống .
- Thank you nhiều nha . Ôi, gói quà đẹp quá ! Đây chắc là sản phẩm của Huyền Sang phải không ? Nhìn là biết ngay .
- Có chi đâu, mình biết là cậu thích nên ra sức một tí đó mà .
- Bởi vậy, mình mới xem bạn là tri kỷ chứ . Ai như "ả" kia tối ngày gây phiền phức .
- Ê ! Mi nói ta đó hả ? Hừ ! Uống công ta nhọc nhằn bôn ba qua mấy cái chợ, ba bốn cái siêu thị, năm tiệm sách mua quà cho mi .
- Trời trời, coi "mẽ" kể kìa ! Đúng là cháu của Tào Tháo mà .
- Kệ tui .

Huyền Sang nháy mắt :

- Đừng chọc giận nó Lệ ơi ! Nó giận lên là ăn dữ lắm đó .
- Được thôi . Nếu cô ta ăn hết thức ăn trên bàn này, thì mình sẽ bái phục .

- Hừ ! Dám thách thức ta hả ?

Thúy Diễm sấn tới làm Bích Lệ hoảng hốt vì sợ cú thọc léc của bạn .

- Nè, đừng nha ! Hôm nay tha cho mình đi .
- OK . Hôm khác xử mi .
- Thôi, thôi ! Lại bàn để nhập tiệc đi, đứng đây hoài hổng gợ người ta chú ý hả .

Ngồi xuống ghế, Thúy Diễm nhìn quan:

- Ủa ! Hình như bàn này chưa có ai ngồi thì phải ?
- Có liền .

Bích Lệ quay vào trong vổ tay, lập tức ba người đàn ông xuất hiện, họ thật đẹp trai và chững chạc . Bước lại gần bàn, một người trong số họ nháy mắt với Bích Lệ .

– Thế nào cô em, định giới thiệu anh với ai đây ? Nhưng mà anh nói trước nha ... anh không chịu mấy cô nàng nhõng nhẽo đâu đấy .

– Anh đừng lo, kỳ này em cho anh gặp La sát xứ Sơn Đông .

– Í ẹ ! Chắc anh phải đi may áo giáp mặc quá .

Bích Lệ chìa tay :

– Xin giới thiệu với các bạn, đây là Nhật Long, anh Hai của mình, anh mới du học ở nước ngoài về . Còn đây là Petter Hoàng và Jimmi Dũng, bạn của anh Hai .

Nhật Long giơ tay ra hiệu chào mọi người . Đôi mắt anh liếc nhìn xung quanh rồi dừng lại nơi "cô gái" mặc áo dài ngồi ra vẻ chẳng để ý gì đến anh .

Nhìn theo anh trai, Bích Lệ bật cười :

– Ô ! Xin lỗi, đây là Huyền Sang bạn của em, còn kế bên là Thúy Diễm cũng là bạn .

Huyền Sang à ? Cái tên nghe khá mơ mộng đấy . Nhưng mà hình như con người mang tính lạnh lùng và vô cảm .

Đôi mắt mở to đầy sát khí quay nhìn anh, đôi môi cong dẫu lên .

– Cám ơn, anh nhận xét khá đúng về con người của tôi đấy, nhưng chỉ khá thôi chứ chưa giỏi, anh hiểu rồi chứ ?

Thấy một cô gái bất cần, chỉ liếc một cái để "chửi" chứ chẳng thèm đếm xỉa gì tới nét đẹp trai phong độ cuốn hút của mình, anh thích lắm . Lại một tính cách và nét đẹp cổ điển cuốn hút anh đây .

– Thế thì thật buồn quá ! Từ nào đến giờ, tôi làm chuyện gì cũng xuất sắc cả, hôm nay lại tuột xuống khá thật là ê mặt .

Trề môi một cái ra vẻ khinh thường, Huyền Sang bóp chát ngay :

– Đừng tưởng du học ở nước ngoài là hơn người khác ! Chẳng qua là con ếch, trong giếng vừa được may mắn nhảy ra ngoài nhìn trời

rộng mà thôi .

– Ôi chà ! Một gáo nước lạnh đây .

– Không, nước nóng đây ! Vậy mới dễ tỉnh táo chứ .

Ôi ! Đôi mắt to, mái tóc xõa ngang vai, đôi môi con gợn gây cho anh một cảm giác là lạ sao ấy .

Bích Lệ can ngăn :

– Cho em xin đi anh Hai ạ . Bạn em đó, anh mà cãi một hồi là nó bắt nhót không cho bảo lãnh đó .

– Anh thích lắm .

Huyền Sang quay mặt :

– À ... dư hơi .

Jimmi Dũng nhìn Huyền Sang cười :

– Tôi không ngờ trong buổi tiệc trang hoàng long lầy hôm nay, giữa thành phố hiện đại thế này lại xuất hiện một nàng tiên mỹ miều với nét đẹp áo dài Việt Nam ...

Tôi rất thích thú .

Petter Hoàng cũng gật đầu :

– Đúng vậy . Nếu cô không chê, chúng tôi xin phép được làm bạn với cô . Cô đồng ý chứ ?

Huyền Sang vén tóc lên, cô nhoẻn miệng cười tươi :

– Rất cảm ơn hai anh . Nhưng có lẽ chúng ta chỉ có duyên gặp mặt thôi, còn duyên làm bạn thì chưa phải lúc .

– Ô ! Cô rất vui tính . Nhất định là có duyên lần sau mà .

– Vâng mong là vậy .

Một nụ cười thôi, ôi chà, cũng đủ làm cho Nhật Long ngây ngất . Anh đứng lặng nhìn Huyền Sang . Trời ơi, sao cô ta lại có duyên thế nhỉ ? Một nụ cười dễ thương và lời cuốn đến nỗi làm lòng anh xao xuyến .

– Này, anh Long ngồi đi chứ, làm gì mà thần thờ vậy ?

– À ... ờ ...

Bích Lệ vỗ tay :

– Hay quá ! Buổi tiệc hôm nay thật là đáng nhớ . Mình hy vọng sẽ là chiếc cầu nối giúp những người hữu tình xích lại gần nhau .

Thúy Diễm xoa tay, cô xoay vòng đôi mắt :

– Nào, nhập tiệc đi chứ ! Tôi đói lắm rồi đó .

Jimmi Dũng hưởng ứng :

– Đúng rồi, đúng rồi . Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của bạn này .

Nhật Long trợn mắt nhìn bạn :

– Hà ! Hôm nay lại dùng tiếng của chính trị viên nữa . Không ngờ nha !

– Ấy ! Đừng nói thế chứ . Mình rất ngưỡng mộ và kính phục đất nước và con người Việt Nam . Từ nhỏ mình đã mơ về một mảnh đất anh hùng . Hôm nay được ngồi ở đây, sử dụng tiếng Việt Nam, mình rất là hạnh phúc .

– Vậy anh có thích những bạn xinh đẹp này không ?

– Ồ ! Nếu chúng tôi có thành ý chắc chắn các đồng ý này sẽ chấp nhận .

– Tự tin quá đấy .

Nhật Long lừ mắt :

– Nè, mấy ông thôi đi ! Các cô ấy còn đi học đó, dám dụ khị là bị kiện quyết rũ trẻ em chưa vị thành niên đấy .

Huyền Sang quét đôi mắt sắc lẹm qua phía Nhật Long :

– Tôi lấy xe đưa ông đi bác sĩ bây giờ đấy .

Anh ngơ ngác :

– Để làm gì ?

– Đo độ mắt lại coi nó có bị chấn động hay không, mà nhìn chúng tôi chưa vị thành niên .

Anh lại tỉnh rụi :

– Thế à ! Vậy chắc cô lớn rồi nhỉ ?

– Dĩ nhiên .

– Biết yêu chưa ?

– Ờ ...

Hai "hột nhãn" to tròn nhìn anh không chớp . Hừ ! Một con người lòng dạ đen tối ... Bản cô nương nhường mi đấy, có dịp gặp lại sẽ tái định thù .

– Ủa ! Sao im lặng vậy ? Trả lời đi chứ !

Thấy Huyền Sang kênh mặt, biết trận chiến sắp xảy ra, Bích Lệ giải vây :

– Anh Hai ! Nhập tiệc nha ?

Nhật Long gật đầu nhưng lòng đầy tiếc nuối . Anh đưa mắt nhìn Huyền Sang, đúng lúc cô cũng liếc anh, hai ánh sáng chạm nhau tóe lửa . Anh nháy mắt mỉm cười :

– Chà ! Sao hôm nay mình lại cười thật tình với cô gái này nhỉ ?

Đã năm tiếng rồi ... Năm tiếng, một thời gian dài đủ để cho tất cả mọi chuyện có thể xảy ra . Tại sao ? Tại sao lại lâu như thế chứ ? Nguy hiểm gì chẳng ? Trời ơi ! Sao mà tôi lại độc ác như thế chứ ? Bích Tiên ơi ! Hãy tha cho anh, anh quá ích kỷ . Anh chỉ nghĩ đến bản thân mình . Anh chẳng nghĩ gì đến cảm xúc của em . Giờ đây, em đang đối đầu với tử thần, còn anh thì chẳng làm gì được để giúp em . Anh ước gì mình có thể san sẻ nỗi đau của em .

Mồ hôi của anh tuôn dài theo từng phút . Mỗi giây trôi qua như là một mũi kim châm vào người anh . Anh đứng cũng không vững, ngồi

cũng không yên, cứ đi đi lại lại .

Mỗi lần cửa phòng mở, vị bác sĩ, y tá nào đi ra là anh chạy đến níu lấy hỏi thăm, đến nỗi một cô y tá bức quá phải quát to lên :

– Anh có im không thì bảo ! Chúng tôi đang cố gắng hết sức đây .

Đang nóng lòng vì người yêu lại bị mắng, anh định nạt lại nhưng nhìn đôi mắt lo lắng hốt hải của cô y tá, anh lại thôi, nén lòng cúi đầu xin lỗi liên tục .

Vừa dần vật đau đớn vừa lo lắng tột cùng, hai nỗi lòng cứ xâu xé anh, anh đau nhức quá . Dù biết rằng cô ấy đã thật lòng, sao anh lại bỏ đi . Dù biết rằng con tim vẫn còn yêu, sao anh lại phủ phàng đông lạnh nó . Cuộc sống ngày mai không có cô anh sẽ ra sao đây ? Một sự dứt khoát ngu dại nhất trên đời .

Anh lại hình dung ra cảnh tượng đau lòng ấy, giọt nước mắt rơi khi Bích Tiên ngã xuống là một con dao đâm thẳng vào tim anh, trong ấy có lẽ chất chứa đủ: yêu, ghen và hận .

Anh không dám tưởng tượng ra một kết cuộc bi thảm ... sau khi chờ đợi mỏi mòn là câu trả lời đau khổ nhất .

Nỗi lòng của anh, ai thấu hiểu giùm đây . Một tình yêu trong sáng anh nâng niu trân trọng, nay lại thay vào phân nửa sự ân hận khổ đau .

– Chúa ơi ! Con xin người, người hãy vì tình yêu của con, vì tình yêu của người, người hãy giữ lấy linh hồn nàng . Người hãy cho nàng sự bình an . Con nguyện được thay thế nàng đi vào lòng đất để nàng được sống, được xinh đẹp và hạnh phúc như xưa . Hãy cho nàng trở lại với sự vô tư hồn nhiên, để tình yêu của con bay đi và biến thành cánh bướm chập chờn bên nàng, dâng cho nàng sự vui vẻ và hạnh phúc trong đời .

Từng khoảng thời gian trôi qua, nhìn cánh cửa phòng đóng im lìm

trong tia hy vọng, anh cảm giác như hồn mình đang lơ đãng chấp chờn . Còn tim anh thì đang tê cứng, cổ ngăn lòng một cảm giác ghê sợ tràn vào .

Ánh mắt anh đang vô vọng nhìn vào cánh cửa thì đèn vụt tắt, cửa xịch mở, một vị bác sĩ bước ra, trên tay ông là đôi bàn tay loang lổ máu .

Ánh mắt vị bác sĩ chớp nhanh khi chạm vào tia hy vọng của Bảo Khanh . Anh lao tới, hai bàn tay giơ ra phía trước .

Nhưng chưa kịp vịn vào vai vị bác sĩ, anh đã phải sượng người .

– Xin lỗi ...

Một tiếng thật khô khan vang lên trong không gian yên tĩnh, một tiếng vừa đủ để lòng người chết lặng sóng phong ba, một tiếng để cho người không còn gì hy vọng, một tiếng để cho người tìm về với ảo vọng, một tiếng để cho lòng quặn thắt nỗi đau .

Không thể nói gì, anh tông mạnh cửa . Trước mặt anh là gương mặt đẹp khả ái bóng mượt đôi môi khô đọng không còn bóng mượt, đôi mắt kho đọng hình như đang say ngủ, một tia sáng long lanh nơi khóe mắt cũng đủ để làm Bảo Khanh chết lặng đứng yên .

Anh không thốt nên lời nhưng nước mắt lại chảy dài, anh gục xuống bên cô .

– Bích Tiên ... Bích Tiên ...

Em hãy mở mắt ra, em nhìn anh đi . Em đừng nằm yên như thế có được không ?

Em nói với anh một lời đi, cho dù đó là lời trách móc . Em ... Bích Tiên, em hãy tỉnh lại đi ! Em có nghe anh gọi không ?

Anh hứa mà, anh hứa sẽ không đi nữa . Anh sẽ không đi nữa . Anh sẽ ở lại với em . Chúng ta sẽ tìm lại những ngày bên nhau em nhé .

Anh sẽ đưa em đi ra bến Bạch Đằng thưởng thức các món ăn mà em ưa thích . Anh sẽ đưa em đi xem phim, bộ phim mà em thường khen hay đó .

Anh sẽ bằng lòng tất cả . Anh không ngăn cản em làm chuyện gì hết ... Anh sẽ yêu em, chiều chuộng em . Anh không ghen nữa . Anh sẽ dành nhiều thời gian ở bên em, nhưng với một điều kiện, em hãy tỉnh lại mở mắt ra nhìn anh . Đi em ! Em hãy mở mắt ra đi ... Bích Tiên ... em có nghe anh nói không ? Bích Tiên ...

– Em đừng nằm yên như thế ! Bao cuộc vui, bao điều hạnh phúc, đang chờ đón chúng ta, đừng bỏ lỡ em nhé . Anh sẽ đưa em về ra mắt cha mẹ ... rồi chúng ta sẽ cưới nhau . Chúng ta sẽ đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật, anh sẽ đưa em đi khắp các thắng cảnh ở đó . Rồi chúng ta sẽ có con ... Em vui không hả ... Bích Tiên ...

Một cô y tá không chịu nổi trước những câu nói của anh đã ràn rụa nước mắt mà hét lên :

– Anh hãy để cô ấy yên ! Cô ấy đã chết rồi, anh đừng làm cho cô ấy đau lòng nữa .

– Cô im đi ! Cô biết cái gì chứ ... Bích Tiên vẫn còn sống, cô ấy vẫn còn sống, tình yêu của chúng tôi vẫn mãi không thay đổi . Chúng tôi thề là sẽ sống bên nhau mà . Cô ấy đã hứa với tôi, hứa rất nhiều ... nhưng mà ... trời ơi ...

– Anh yêu cô ấy như thế, tại sao anh lại bỏ rơi cô ấy ? Loại đàn ông như các anh chẳng ai được cả .

– Đúng, tôi yêu cô ấy, yêu hơn cả chính bản thân tôi . Nhưng ... nhưng mà cô có biết không ? Cô ấy luôn đùa giỡn với tình yêu của tôi, cô ấy luôn gây cho tôi những cơn ghen tức ... cô ấy đã dối gạt tôi ...

- Thế sao cô ấy lại chết vì anh ?
- Tôi đã hiểu lầm cô ấy . Tôi đã ích kỷ nghĩ về phía riêng tôi . Tôi đã gây khổ cho cô ấy Ông trời ơi ! Ông trừng phạt tôi đi, ông đừng cướp mất Bích Tiên của tôi ... Ông hãy buông tha cô ấy, buông tha cô ấy đi, tôi xin ông mà .

Vị bác sĩ lúc nãy bước lại vỗ vai anh :

- Đừng đau buồn nữa, anh hãy dần nỗi đau mà làm tròn bổn phận của một người bạn đi ... Chúng tôi phải đưa cô ấy đi .
- Không ! Chúng tôi không phải là bạn . Hai chúng tôi yêu nhau . Cô ấy yêu tôi, tôi cũng yêu cô ấy ... Tôi không cho các người đưa cô ấy đi . Tôi phải đưa cô ấy về nhà .

Bảo Khanh bế xốc Bích Tiên lên, nhưng bị các bác sĩ giữ lại .

- Anh bình tĩnh đi, cô ấy đã chết rồi .
- Chết ... Tôi chưa xin lỗi cô ấy mà ... Bích Tiên ... Bích Tiên tỉnh lại đi em .

Tiếng títt ... títt phát ra từ máy đo nhịp tim khiến các y tá, bác sĩ giật mình .

Sau mấy giây nhìn nhau bằng những ánh mắt mở to tròn lặ lẫm, họ tức tốc quay qua giường bệnh .

Cô y tá bực bội lúc nãy xô mạnh Bảo Khanh ra cửa .

- Đi ra ngoài nhanh đi, chúng tôi phải cứu cô ấy .
- Sao ... cô bảo sao ... Bích Tiên ... Bích Tiên

Đèn phòng cấp cứu bật sáng trở lại không gian lại rơi vào yên tĩnh .

Đôi mắt của Bảo Khanh lại lấp lánh ánh hy vọng . Anh tiếp tục dán mắt vào cửa, lòng quả là lửa đốt kim châm .

Bốn mươi lăm phút ... thời gian đủ để lửa lo lắng hồi hộp thiêu đốt đen rụi cả người anh .

Anh vừa mở mắt thì đèn vụt tắt, cửa phòng xịch mở, vị bác sĩ bước ra đôi mắt ông nhìn thẳng anh không chớp, môi ông mỉm cười hiền hậu :

– Chúc mừng anh, cô ấy đã qua khỏi nguy hiểm . Đúng là sức mạnh của tình yêu . Chúng tôi thật bất ngờ . Mong anh cố giữ gìn và trân trọng nó, đừng để tái diễn nữa nhé .

Bảo Khanh vui mừng khôn xiết, anh ôm chặt lấy vai bác sĩ . Nước mắt anh tuôn rơi như mưa trẻ :

– Cảm ơn bác sĩ ... cảm ơn .

– Hãy cảm ơn tình yêu của anh, một kỳ tích đấy .

Bích Tiên được đẩy ra, khuôn mặt của nàng giờ đang bình thản, thanh tao nhẹ nhàng theo nhịp thở đều, trông nàng thật đẹp .

– Chúng tôi sẽ chuyển cô ấy lên phòng hồi sức đặc biệt . Khi nào cô ấy tỉnh, chúng tôi sẽ thông báo cho anh .

– Cảm ơn bác sĩ ... cảm ơn các vị .

– May cho anh đó .

Câu trách nhẹ nhàng của cô y tá làm anh mỉm cười . Giờ đây, anh đã nhận thức được tình yêu là liều thuốc trường sinh của con người .

Rời buổi tiệc với tâm trạng khá bức dọc, Huyền Sang đi như bay ra cổng.

Xui rủi cho cô, cô đụng ngay anh bồi bàn vừa bước ra, khay ly trên tay anh ta lung lay lia lịa . Cô hoảng vía đưa tay chụp lấy .

Khay ly nằm gọn tron g tay cô, cô thở phào nhẹ nhõm :

– May quá !

Anh bồi qua giây phút hú tim cũng bình tĩnh lại, mỉm cười:

– Cảm ơn cô .

– Xin lỗi anh nhé, suýt tí nữa thì tôi lại gây khổ cho anh rồi .

– Nhưng cô đã giúp tôi còn gì . Tôi cảm ơn cô mới đúng .

Nhìn theo cô gái, Trần Thanh hơi hụt hẫng . Anh phát hiện ra nơi cô một niềm tâm tư chất chứa . Nhưng mà ...

Đôi mắt anh dừng lại nơi cuốn sổ màu đen nằm dưới nền gạch :

– Cô... ơì ... cô gì ơì ! Cô áo dài ơì ...

Huyền Sang nghe lạ quá, cô quay lại :

– Anh gọi tôi hả ?

– Vâng . Xin lỗi, tôi buộc phải gọi thế vì chưa biết tên cô .

– Tôi tên Huyền Sang .

Kèm theo câu nói là nụ cười chết người làm Trần Thanh đứng trân .

– Ơ ... Tôi tên Trần Thanh . Có phải quyển sổ này của cô ?

–Ồ ! Đúng rồi . Cảm ơn anh, tôi đãng trí quá .

Sau phút ngần ngại, Trần Thanh lấy hết can đảm, anh gọi chuyện :

– Buổi tiệc hôm nay, cô thấy vui chứ ?

– Vâng . Rất vui, náo nhiệt lắm .

– Nhưng hình như cô chẳng được vui phải không ?

– Sao anh hỏi vậy ?

Đôi mắt mở to nhìn Trần Thanh, cô lắc đầu :

– Tôi không quen với không khí nhộn nhịp cho lắm .

– Tôi nghĩ là không phải . Vì trong mắt Huyền Sang, tôi thấy được một bầu trời đầy đặc màu đen, một nỗi đau thâm kín thì phải ?

Huyền Sang sửng người . Cô thật không ngờ Trần Thanh lại nhìn thấu tâm sự của cô, một nỗi niềm mà cô chôn kín vào lòng từ lâu lắm ... đó là nỗi đau, nỗi buồn, niềm vui, niềm khích lệ cho cô vượt lên số phận, quyết chí hoàn thành mục đích mà cô đã hứa với nội năm xưa .

Giờ đây trước cuộc sống hiện tại cô có gì trong tay ? Đó cũng là nỗi

khổ tâm của cô, cô không muốn tâm sự với ai, lại chẳng muốn một ai biết tâm sự của mình ... nhưng giờ đây có người lay động nó, lại là một người xa lạ .

Biết cô ngần ngại, Trần Thanh mỉm cười:

– Có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu thôi, tâm sự của tôi và tâm sự của cô có lẽ là trùng hợp .

– Anh cũng có hoài bão ở quá khứ và tương lai ?

– Đúng vậy . Tôi đã cố gắng vượt lên tất cả và hiện nay chỉ còn bốn tháng nữa tôi đã ra trường . Có thể việc làm ổn định sẽ thực hiện ước mơ của tôi .

– Anh Thanh quả thật là tài giỏi . Sự cố gắng của anh làm Sang khâm phục .

– Nếu Huyền Sang vững bước đi, tin tưởng vào chính mình thì có lẽ sẽ đạt được đỉnh cao trong cuộc sống đấy .

– Thiệt sao ?

– Tính cách và đôi mắt của Sang đã nêu lên điều đó .

– Vâng . Nói chuyện với anh quả thật rất vui, chúng ta làm bạn nhé . Mong rằng còn gặp lại để nói tiếp phần hai .

– Ủm .

Cả hai bắt tay vui vẻ, nhưng điều đó làm khó chịu một người bởi ánh mắt anh vừa nhìn thấy .

– Ở ... hừm ... Anh à ! Chúng tôi đang cần người phục vụ đấy .

Trần Thanh giật mình anh vội vã chào Huyền Sang rồi đi nhanh vào trong . Còn Huyền Sang, cô vừa thấy mặt anh đã chun mũi quay đi .

– Huyền Sang này ! Tiệc chưa tàn mà lại về sao ? Ở lại giúp vui chứ .

– Tôi vui hồng nổi đầu, có mặt của ông thấy ngán đến tận cổ rồi .

Nhật Long rút cổ, anh lè lưỡi ra rất tếu :

– Vầy hả ! Thế mà các cô ở trong ấy cứ nằng nặc nói là tôi rất đẹp trai, rất phong độ, ai cũng muốn làm bạn gái của tôi cả .

– Í ẹ ! Nghe nói mà phát run luôn . Vầy ông vào trong chọn cô nào vừa ý kết model đi, ra đây làm gì ?

– Hình như có một bóng hồng ở đây thì phải ? Tôi bị choáng vì bóng hồng đó đấy . Cô có biết, có thấy cô ấy không ?

Huyền Sang cũng ngây ngô, cô đưa mắt nhìn quanh . Phát hiện ra một bà cụ khoảng năm mươi tuổi mặc bộ vest đứng đợi ai, cô chỉ .

– Phải bóng hồng đó hông ?

– Trời đất ! Cô định giết hả ? Đó mà là bóng hồng sao ?

– Chứ ai mới đáng được gọi là bóng hồng ?

– Thì phải dáng vóc xinh đẹp mỹ miều như cô vầy nè .

– Xi ! Đừng có nằm mơ .

Cô ngó mắt vào trong bọc bụi:

– Con Thúy Diễm này, sao lâu quá hồng biết nữa, ăn chưa no bụng sao ấy ?

– Cô ấy bảo tôi ra đây gọi cô vào, vì cô ấy bị Jimmi Dũng bắt cóc rồi nhờ cô giải vây .

– Ủa ! Nằm mơ hay sao ? tôi chả thèm mắc mưu của mấy người ?

Nhật Long xuống nước năn nỉ :

– Thôi, cô nể mặt tôi đi mà, vào trong một chút nữa rồi về . Tôi hứa sẽ đưa cô về .

– Cho tôi xin đi .

– Chứ tôi lỡ hứa với họ là mời cô vào rồi, cô đừng làm tôi bẽ mặt chứ .

Huyền Sang tỉnh rụi, vẻ mặt cô càng càng trông phát ghét:

- Kệ anh chứ, liên quan gì đến tôi ?
- Cô Sang à ! Cô hãy thương tôi đi . Tôi van cô mà .
- Nè, anh đừng có trơ trẽn quá nha !
- Xin lỗi ... Tôi chẳng có ý gì với cô cả ... có cho đi nữa tôi chẳng thêm .

- Anh nói cái gì ?

Nhật Long hét lớn :

- Cô chảnh quá hà !

Tiếng của anh làm mọi người xung quanh quay nhìn, Huyền Sang đỏ cả mặt, cô lúng túng:

- Anh ... anh ... anh quá đáng ! Anh ...

Cô bật khó ngon lành khiến Nhật Long hoảng hốt :

- Nín ... nín đi mà ! Tôi ... tôi chỉ nói chơi thôi . Cô đừng khóc nữa, người ta nhìn kìa .

- Nhìn thì nhìn chứ, ai biểu anh mắng tôi . Tôi ghét anh .

- Được được, ghét cho cô ghét, nhưng nín đi, tôi đưa cô về .

Nín khóc Huyền Sang quay vào trong.

- Không cần, giờ tôi muốn ở lại .

Nhìn theo Huyền Sang mà anh cảm thấy vui vui lạ . Cô gái ấy thật khác hơn với bao cô gái, tuy nét hờn dỗi trẻ con còn đó nhưng không giấu được dòng biển xanh mênh mang buồn êm ả trôi trong hai "hòn ngọc" ... "tâm sự u hoài", một con đường bí mật nguy hiểm mà anh quyết tâm khám phá .

Nghĩ thế, anh vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ .

Gặp mặt em lần đầu là lòng anh chợt nhớ .

Một ánh mắt nụ cười, một dáng vẻ thơ ngây .

Anh ước gì, được ôm trọn vòn gầy .

Người con gái mang nhiều dòng tâm sự

Đặt một bó hoa hồng đỏ thắm lên bàn, Bảo Khanh quay nhìn người yêu đang say nồng trong giấc ngủ .

Đôi môi đỏ mọng, sống mũi thanh tú càng tôn lên vẻ đẹp thánh thiện của cô . Anh ngắm cô hoài mà không chán . Anh ước gì được hôn cô, nhưng anh sợ ...

– Bích Tiên ! Em có biết không ? Khi đèn tín hiệu máy trợ tim phát ra, anh tưởng như mình được đưa lên chín tầng mây ... một cảm giác hạnh phúc tràn ngập lấy anh, một con tim tưởng chừng đã chết bừng sống lại . Anh không thể diễn tả được nỗi vui mừng lúc đó . Anh yêu em lắm ... yêu nhiều lắm, em có biết không ?

Rồi không kềm được lòng mình, anh đã cúi xuống hôn lên vàng trán của cô, rồi đôi môi mọng đỏ .

Chợt đôi mi của Bích Tiên động đậy rồi mở choàng ra, đôi mắt cô traông sáng ngây thơ nhìn anh không chớp .

– Tôi ... anh ...

Cô giờ tay ôm đầu:

– Ôi ! Đau quá ... đau quá .

Nỗi vui mừng cùng nỗi sợ hãi làm Bảo Khanh quỳnh cả lên, anh toan chạy đi .

– Để anh đi gọi bác sĩ .

– Không ... không cần đâu ... Tôi ...

Cô lại ngược đôi mắt ngơ ngác nhìn anh :

– Anh là ai ... sao lại ở đây ? Còn tôi ... á, tôi đau quá .

Nhìn người yêu đau đớn anh thất cả tim, choàng qua anh ôm cô vào lòng vỗ về:

– Đừng suy nghĩ nữa em ! Hãy để đầu óc được thanh thản đi, rồi anh

sẽ kể cho em nghe .

Anh lại hôn lên má tóc cô, nhưng lần này cô phản ứn lại .

– Nè, anh đừng có hôn tôi chứ .

– Anh ...

– Lúc nãy anh hôn tôi, tôi đã hồng nói rồi, bây giờ còn hôn nữa hay sao ? Nhưng mà tôi có cảm giác anh quen lắm, lại thân yêu gần gũi nữa . Bộ anh là ... là ...

Đôi mắt của cô nhìn thấy đôi vợ chồng dìu nhau ngoài cửa sổ bèn nói luôn .

– Là chồng tôi hả ?

– À ... ư ...

– Vậy thì được ôm tôi ... nhưng ôm ít thôi nha .

Đôi mắt vui mừng của anh vì Bích Tiên đã tỉnh nhưng lại phủ mờ một áng mây đen .

Vị bác sĩ mở cửa bước vào ông nhướng mắt nhìn :

–Ồ ! Cô ấy đã tỉnh rồi à ? Anh cố gắng đừng để cô ấy xúc động nha .

– Vâng .

Bích Tiên tugn chặn bước xuống giường, cô níu tay vị bác sĩ :

– Bác sĩ ơi ! Tại sao tôi lại ở đây vậy ? Còn anh này là ai, có phải chồng của tôi không ?

Vị bác sĩ quay nhìn Bảo Khanh, ông vỗ tay cô :

– Cô bị tai nạn ... anh ta đưa cô vào đây đây .

– Vậy anh hồng phải là chồng tôi ?

– À ... ừm ... tôi cũng hồng biết .

– Ông thật là ... hùa với anh gạt tôi . Tôi ghét ông, ghét cả anh ta .

Vị bác sĩ bước lại gần Bảo Khanh:

– Cô ấy hồi phục lại tốt đấy, chỉ khổ một điều là trí nhớ của cô ấy đã

mất . Nhưng anh đừng buồn, cô ấy sống lại đã là một phép lạ rồi .
Còn cô ấy có nhớ lại hay không tùy thuộc vào anh .

– Vâng, tôi hiểu ... Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy, giúp cô ấy lấy lại trí nhớ và tình yêu trong cô ấy .

– Ủm . Chúc anh thành công . Hai ngày sau, nếu cô ấy không có phát sinh gì lạ, chúng tôi sẽ cho xuất viện .

– Cảm ơn bác sĩ .

Cánh cửa khép lại, Bích Tiên quay nhìn Bảo Khanh:

– Nè, anh đừng lợi dụng tôi nha ! Tôi biết anh hồng phải là chồng tôi .
(mất 2 trang)

... tĩnh dưỡng chứ, lỡ có mệnh hệ gì thì sao ? Cô không thương bản thân mình thì cũng phải thương cho người yêu cô chứ . Anh ta đã vì cô mà làm tất cả mọi chuyện để cứu cô . Nhìn anh ta săn sóc cô mà tôi còn muốn phát ghen lên nữa đấy .

– Anh ta là người yêu tôi thật sao ?

– Vậy chứ là gì ? Cô hỏi lại . Nếu hồng là người yêu sao lo lắng cho cô được như vậy .

– Nhưng tôi đâu có yêu anh ấy ?

Cô y tá tròn mắt .

– Cô đừng có điên ! Không yêu mà chết vì anh ta à ?

– Chết vì anh ta ... sao lại như vậy ?

– Thôi, cô nằm nghỉ đi, anh ấy sắp về rồi đó . Thiệt ... trước khi mua thức ăn cho cô, anh ta đã hỏi cận kề bác sĩ ... ít ai được phước như cô vậy .

Cô y tá đi rồi mà Bích Tiên như đi trong mộng . Cô không biết đó có phải là sự thật hay không ? Nhưng ai cũng nói thế chắc là thiệt rồi .

Cô hạnh phúc thế sao ? Vậy thì tại sao cô lại chết vì anh ấy ? Tại sao

cô không còn nhớ gì cả, đầu óc cô trống không thế này ?

Cơn đau đầu lại ập đến, cô oằn cả người . Cô cố gượng dậy nhưng không được rồi ... buông thõng hai tay .

Một vòng tay ấm áp kịp nâng cô dậy, một vòm ngực vững chắc kịp đỡ cô tựa đầu . Bảo Khanh đã về . Anh đau đớn khi thấy người yêu vật vờ trong cơn đau nhức .

Đôi mắt hé mở, cô ngược nhìn anh, một áng mây buồn che khuất sự vô tư ngây thơ trên gương mặt .

– Tại sao em lại không nhớ gì cả ? Em đã cố rồi nhưng mà vẫn vô vọng . Em muốn biết em là ai ? Em muốn biết tình yêu của chúng ta thật sự là như thế nào .

Bảo Khanh siết chặt cô vào lòng . Anh cố nén tiếng thở dài, an ủi cô bằng lời êm ái :

– Đừng cố em ạ ! Mọi chuyện sẽ trở lại từ đầu khi em bình phục mà .
Cô thoát khỏi vòng tay anh :

– Còn nếu không bình phục thì sao ? Tôi sẽ là ai đây ? Hu ... hu ...

– Em sẽ trở thành một con người mới . Em sẽ sống hạnh phúc với tương lai, cần làm gì một quá khứ quá ư là đau khổ .

– Nếu không có quá khứ làm sao tôi hiểu được tình yêu của anh ?
Nếu không có quá khứ làm sao tôi có thể chấp nhận yêu anh, một người giờ đây xa lạ với tôi .

Bảo Khanh gục đầu vào hai tay . Anh biết phải làm gì đây ? Trời ơi ! Không, anh phải lo lắng cho cô . Cho dù cô trở thành một con người khác mãi mãi, anh vẫn phải lo lắng cho cô .

– Bích Tiên ! Cho dù sao này em thật sự trở thành một con gnuhững khác, anh vẫn ở bên em, vẫn lo lắng cho em và mãi yêu em .

– Nhưng tôi có yêu anh được hay không ?

– Anh không cần biết . Cho dù sao này em có yêu người khác, anh vẫn lo lắng cho em .

– Anh điên rồi !

– Đúng vậy . Anh điên vì yêu em, điên vì người con gái đã sẵn sàng chết vì anh .

– ...

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn tha thiết .

– Đừng bướng nữa ! Anh tin là với tình yêu của anh, em sẽ nhớ lại mà ... Ra viện, anh sẽ đưa em về một nơi mà em rất thích, nơi đó sẽ là một liều thuốc tốt giúp em hồi phục nhanh .

– Thật vậy không ?

Dìu cô lại giường, anh cười:

– Thật mà, anh gạt em làm gì . Thôi, bây giờ em ăn cháo đi . Cháo thịt băm rắc tiêu nhiều, món em thích đó .

Mùi cháo thịt thơm phứt khiến cô đói cồn cào .

– Cảm ơn anh .

Nhìn cô nâng muỗng cháo mà lòng anh yên ắng lạ .

Anh đã bớt cô đơn rồi ...

– Để anh đút cho, coi chừng nóng đó .

Vị bác sĩ chỉ nghe lén được câu đó, nhưng ông biết chắc rằng bệnh nhân của ông sẽ hồi phục trước thời hạn thôi .

Ngã phịch lên giường chèn ngang người bạn, Huyền Sang hét lên nghe rất sảng khoái .

Thúy Diễm đang chập chờn vào giấc mộng, lại bị phá đám ra bực:

– Con quỷ ! Mà làm cái trò gì vậy ?

– Chúc mừng tao đi .

– Mừng cái đầu mày có tóc hả ?

- Tao "uýnh phù mỗ" bây giờ . Nè, biết tin gì chưa ?

Thúy Diễm mắt vẫn nhắm nhưng miệng vẫn nói :

- Bin Laden khủng bố mày phải không ?

- Tao móc mắt mày bây giờ . Mở mắt ra nghe tao nói nè .

- Trời ơi ! Thì nói đi, mắt tao nhắm nhưng tai tao nghe chứ bộ .

- Tao xin được việc làm rồi .

- Hả ! Cái gì ...

Thúy Diễm bật dậy như cái lò xo làm Huyền Sang cũng phải giật mình .

- Gì vậy ?

- Mày có việc làm rồi ?

- Ừ .

- Thiệt hông vậy ? Đừng gạt tao nha .

- Xời ! Gạt mày tao được gì ?

- Vui quá ! Vậy thì mày có tiền trả cho tao rồi .

- Hừ ! Thì ra suốt ngày mày chỉ nghĩ đến tiền bạc . Biết vậy, tao hông thèm nói làm gì .

- Thôi mà, đừng giận, trông xí lắm . Nói chơi thôi ... Mà nè, xin làm ở đâu vậy lương bổng ra làm sao ?

- Trợ lý phó giám đốc, mức lương thỏa thuận .

- Bao nhiêu ?

- Chưa biết . Một lát vào gặp giám đốc mới bàn .

- Một lát hả ? Máy giờ vậy ?

- Mười giờ ?

- Còn bây giờ là mấy giờ ?

- Chín giờ .

- Chết ! Tao chưa nấu cơm, chưa đi chợ .

Huyền Sang trợn mắt hét lên :

- Trời ạ ! Con nhỏ này, bộ mày muốn ăn đòn hả ? Trước khi ra khỏi nhà, tao đã nhắc ba lần, còn viết tờ giấy để trên bàn mà ...
- Thì mày nghĩ xem, lỗi tai không nghe, mắt không thấy sao mà nhớ ?
- Hết nói nổi mày rồi .
- Thôi, để tao bao mày ăn cơm tiệm, chịu chưa ?
- Đủ tiền hông mà bày đặt ăn cơm tiệm ?
- Xời ! Đừng khi dễ nha bạn ! Còn 30 đô cứng trong túi nè .
- Vậy thì được . Thứ lỗi cho mày đấy .
- Tao biết tính mày tham ăn nên nói tới ăn là có lỗi cũng tha ngay mà .
- Nè, nói gì vậy ?
- Đâu có ... tao nói để tao đi rửa mặt rồi chở mày đi ăn cơm .
- Rồi thuận tiện chở tao tới công ty luôn nghen .
- Hừ ! Lợi dụng sức lao động của người khác .
- Tự nguyện hay muốn "cưỡng bức" đây ?
- Thôi, cho em xin được tự nguyện .
- Tốt đó .
- La sát !
- Cái gì ?
- Hồng có ... Gió mát quá hà .

Bước lên những nấc thanh, Huyền Sang thấy bức bối vô cùng.

- Tự nhiên cái nghe lời nó mặc vấy, làm hại đi đứng chẳng được gì hết trơn . Còn đôi giày này nữa, cao thấy phát sợ luôn . Lỡ mà trượt chân một cái có nước vào nhà thương mà xin nằm viện chớ khỏi đi xin việc ... hừm .

Nhưng câu nói của cô vô tình lại lọt vào tai một chàng trai đi phía sau . Anh ta mỉm cười ngược đôi mắt bị che bởi chiếc kính đen nhìn lên . "Ồi chà ! Một cô gái dễ thương ... đáng người thật tuyệt vời . Chỉ tội một cái là phải dò từng nấc thang mà đi . "

Anh còn đang suy nghĩ xem gương mặt của cô gái ra sao thì ...

- Á ... á ...

Thân hình cô gái ngã ập vào người anh . anh giật mình đưa tay ra đỡ lấy . Bất ngờ anh và cô gái phải lăn cù nèo hết bốn nấc thang .

- Ơ ... Không sao . Cô không bị trặc chân chứ ?

- Dạ không . Cám ơn anh .

Chiếc kính đen đột nhiên rơi xuống đất, gương mặt đẹp trai với đôi mắt đa tình khiến Huyền Sang run nhẹ . Cô cụp mắt quay đi .

- Cám ơn anh, tôi phải đi đây .

Lần đầu tiên có một cô gái nhìn thấy mình mà không tỏ ra một chút phản ứng nào, anh cảm thấy lạ lẫm . Một cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng trong người ...

- Ôi ! Mình lại mơ mộng nữa rồi .

Nhặt chiếc kính đen lên, vô tình anh phát hiện tờ giấy giới thiệu của Trung Tâm Xúc tiến việc làm .

"Huyền Sang ... chức danh dự tuyển trợ lý giám đốc".

Anh mỉm cười một mình rồi nhanh chóng vượt mấy nấc thanh lầu .

Lạ thật, hôm nay anh không thấy mệt .

Vào đến phòng, anh nhanh tay thu xếp các vật linh tinh rồi ngồi vào bàn, cố gắng tìm một kiểu ngồi "oai vệ" và dọn bộ mặt thật ngầu để ... hù dọa .

Chẳng bao lâu sau có tiếng gõ cửa, anh mỉm cười rồi lấy giọng cao :

- Vào đi !

Một cô gái khép nép bước vào, nét mặt không giắt được vẻ căng thẳng .

– Chào ... giám đốc, tôi đến đây để xin việc ạ .

Ngồi quay mặt ra cửa sổ . Chí Vinh cứng giọng :

– Cô ngồi đi !

Anh xoay ghế lại, hai ánh mắt chạm nhau . Anh mỉm cười :

– Xin chào . Chúng ta lại gặp nhau, hữu duyên thật đó .

Huyền Sang bối rối, cúi mặt tránh đi ánh mắt của anh.

– Nào, cô cho tôi xem hồ sơ, được không cô Huyền Sang ?

– Dạ ...

Bất ngờ vì anh ta biết tên của mình, cô lại luýnh quýnh hơn làm rơi cả hồ sơ .

Nhặt để lại lên bàn, cô tự nhủ :

"Trời ạ ! Mi làm gì vậy, Huyền Sang . Đứng vững lên chứ . Nếu cứ đà này thì mất việc ngay . Bình tĩnh lại ! Hãy nghĩ đến tương lai, hãy nghĩ đến nội . Cố gắng lên, đừng để ông ta chủ động dẫn trước mình .

Nhắm mắt lại, cô hít vào thở ra một cái thật mình .

– Vâng ... đây thưa ông .

Lật xem qua một lượt hồ sơ, Chí Vĩnh gật gù :

– Tốt lắm ! Cô hoàn toàn đầy đủ khả năng để tiếp nhận công việc .

Nhưng mà tôi cần phải có giấy giới thiệu bảo lãnh của "Trung Tâm Xúc tiến việc làm".

Giật nảy mình, Huyền Sang lục lọi trong túi ... Không có ! Đâu rồi nhỉ ? Hồng lẽ bỏ quên ở nhà ? Cũng không phải . Lúc này mình kẹt chung với xấp hồ sơ mà ... Mặc kệ, liều thì liều .

Nghĩ thế, cô ngẩng cao đầu :

– Xin lỗi giám đốc. Vì một lý do nào đó tôi đã làm mất nó . Nhưng tôi thiết nghĩ rằng, chẳng lẽ không có tờ giấy đó thì không làm việc được hay sao ? Nó chỉ là một thủ tục mang tính khách quan . Ông có cần phải có nó không ? Tôi nghĩ bằng chính khả năng, sức lực của mình xin việc mới bảo đảm hơn .

– Cô nói thì đúng đấy . Nhưng mà Huyền Sang à ! Thời đại bây giờ không còn như trước nữa, đi đâu, làm gì thì cũng phải có "chân" mới mong thành công .

Huyền Sang nhếch môi :

– Là giám đốc của một công ty lớn, mà lại có những suy nghĩ như vậy thì chẳng phải là một ông chủ tốt . Xin lỗi, tôi có thể rút lại hồ sơ .

– Ấy ! Cô đừng giận chứ . Tôi chưa thấy một ai đi xin việc như cô, lại dám gây sự với ông chủ . Nhưng mà thú vị lắm, tôi rất thích sự chân thật và thẳng thắn . OK, tôi tuyển dụng cô .

Rồi anh nhướng mắt :

– Đối với tôi thôi nhé . Còn đối với người khác, tôi chưa dám chắc đâu .

Anh đặt tờ giấy giới thiệu lên bàn :

– Đây là nguyên nhân mà cô nghi vấn lúc nãy . Tôi đã nhận được lúc chúng ta té cầu thang .

– Ông ...

Cô bối rối với ánh mắt như lửa của anh .

– Thế thì được rồi . Ông khỏi phải bắt bẻ tôi .

– Tôi nào dám . Nhưng mà cô ơi, sự duyên dáng, thùy mị có lẽ hợp hơn với vóc người của cô, đừng hung dữ nữa, tôi ngại ...

– Xin lỗi, tôi không quen những lời ngọt ngào ẻo lả . Nếu ông cần tôi sẽ giới thiệu người khác giúp cho .

- Ô, không ! Một sự lựa chọn quá tuyệt vời rồi còn gì . Ngày mai, cô bắt đầu đi làm nha . Hy vọng cô đừng tới trễ .
- Cám ơn lời nhắc khéo của ông . Chào ông .
- Khoan đã ! Hình như cô chưa biết tên của tôi . Tôi tên là Chí Vĩnh .
- Biết cũng vậy thôi, vì tôi gọi ông là giám đốc mà .
- Nó sẽ quá xa lạ, nếu làm việc chung với nhau .
- Còn tôi thì không cho là vậy . Nó tạo nên sự nghiêm túc trong công việc .

- Tùy Huyền Sang ! Cô muốn gọi sao cũng được, nhưng mà nên nhớ đừng làm tôi phải cáu lên . Tôi mau nổi giận lắm đấy .

- Cám ơn . Vì công việc, tôi sẽ cẩn trọng .

Cô lại cụp mắt vì ánh mắt của anh . Nó như xoáy vào hồn cô, vào tâm trí cô những bờ môi, khóe mắt, nụ cười của anh ... cô rung động thật rồi . Một cảm giác mơ hồ choáng ngợp lấy cô .

Cô lắc mạnh đầu, xua đi bao ý nghĩ .

Riêng về Chí Vĩnh, anh lại nở trên môi nụ cười thật tự nhiên . Anh cảm thấy cuộc sống, công việc hôm nay rất là vui, suôn sẻ . Phải chăng sự cứng cỏi, lạnh lùng của anh đã bị phá vỡ ?

Lâu nay, anh đã cứng cỏi bỏ qua những mối tình không lối thoát .

Khó khăn lắm anh mới đứng vững và chịu đựng đến hôm nay .

Không biết vì cuộc sống hay kinh nghiệm bản thân, anh đã không tuyển nhân viên nữ vào làm việc, nếu có thì cũng chỉ là những công việc ít gặp mặt .

Hôm nay, tâm trạng vui vẻ, anh lại thấy mình trước đây ích kỷ quá .

Phải để cho công ty này có hồn lại chứ . Bấy lâu nó đã khô khan và nguội lạnh cả rồi .

Đang tận hưởng những dòng suy nghĩ tươi đẹp thì điện thoại reo

vang, anh chẳng buồn bắt máy và không muốn mất đi giấc mơ đẹp .
Tiếng chuông vẫn reo, reo một cách kiên nhẫn Bực mình quá, anh mới bắt máy :

- Alô . Phòng giám đốc đây .
- Cha nội ! Đang làm chuyện gì mà để máy reo lâu vậy ?
- Hừ! Lại mày nữa, phá giấc mơ đẹp của tao .
- Chưa ăn cơm mà mơ cái gì . Ra quán liền đi, tao đang chờ .
- Mày trốn đâu mất biệt vậy . Trời ơi ! Để công việc bù đầu một mình tao .
- Ra đây đi, tao nói cho mà nghe . Lẹ lên nha, tao cúp máy à .
- Ủ . Ra liền .

Đứng lên sửa lại cà vạt, Chí Vĩnh mở cửa bước ra .

Anh lại trở về với niềm vui lúc nãy, gặp nhân viên nào, anh cũng vẫy tay chào khiến mọi người, ai cũng thấy lạ lẫm .

- Ủa ! Giám đốc mình đó hả ?
- Ủ . Chứ còn ai nữa .
- Mẹ ơi ! Mày xem hôm nay là ngày mấy, tháng mấy vậy ?

Đánh dấu vào đó để kỷ niệm lần đầu tiên kỳ tích xảy ra .

- Hừ ! Chứ mày hổng muốn giám đốc vui thế, dễ chịu thế hay sao ?
- Muốn chứ, nhưng mà chắc hổng được bao lâu đâu .
- Đâu biết chừng !

Mọi người lại trở về với công việc, nhưng tin giám đốc Chí Vĩnh "đổi đời" sẽ lan nhanh cho mà xem .

- Vừa phải thôi . Trời ơi ! Mày biết là công ty đang làm ăn được không ? Hồ sơ hợp đồng chất như cái núi, còn mày lặn đâu mất tiêu.
- Bảo Khanh nhăn mặt :

- Mày lạ quá ! Tao có gọi điện thoại xin phép đi du lịch một tháng .

Mày đồng ý rồi còn trách gì nữa .

– Nhưng mà lúc đó mày đang thất tình, làm việc cũng chẳng được, tao mới cho đi . Ủa ! Sao hôm nay còn ở đây ? Mày gạt tao phải không ?

Vỗ vai thẳng bạn chí thân, Bảo Khanh tâm sự:

– Tao gặp phải sự cố thôi .

– Có chuyện gì vậy, nói tao nghe với .

Nghe bạn kể lại chuyện mà Chí Vĩnh muốn bật khóc . Anh xúc động vỗ vai bạn:

– Chúc mừng mày nha . Một tình yêu một người con gái như thế khó tìm được lắm, hãy trân trọng đừng để vuột mất một lần nữa nha .

– Tao biết chứ . Nhưng giờ đây cô ấy không còn nhớ một chút gì về tao . Tao buồn lắm nhưng biết phải làm sao ?

– Một tình yêu cao đẹp, vững bền nó luôn là một thứ núi lửa thử thách, vượt qua được mới nhận được niềm hạnh phúc trọn vẹn trong tay .

– Đúng vậy, nên tao hy vọng tình yêu của tao sẽ là một liều thuốc giúp cô ấy hồi phục trí nhớ .

– Cô ấy hồi phục trí nhớ thì sao ? Cốt yếu là mày phải tạo cho cô ấy niềm tin, sức sống và tình yêu hiện tại . Nếu cô ấy cảm nhận được, thì tất cả những kỷ niệm ở quá khứ sẽ ùa về .

– Chà ! Một nhà tâm lý học phải không ? Tao thấy mày nên nhường chức giám đốc cho tao đi .

– Đừng nằm mơ cứng . Mày mà lạng quạng, tao cho giáng chức đấy .

– Nè ! Tao sẽ đưa cô ấy ra Đà Lạt để trị bệnh, mày có đồng ý không ?

– Không đồng ý cũng không được, mọi chuyện mày đã quyết định cả rồi .

– Nhưng mà chuyện công ty ... tao ...

Chí Vĩnh bật cười . Anh nắm lấy tay bạn:

– Tụi mình là anh em mà, tính toán với nhau làm gì . Với lại, từ lúc thành lập công ty, mày đã thay tao quán xuyến trong ngoài, lúc đó tao chỉ lo ăn chơi, chạy theo những cuộc tình xa xỉ . Nếu không nhờ mày, công ty đã phá sản rồi . Hôm nay chỉ có một chút việc, lại liên quan đến hạnh phúc cả đời mày tao làm sao đứng nhìn được .

– Hãy yên tâm . Mọi chuyện công ty đã có tao lo . Mày lo tập trung trị bệnh cho Bích Tiên đi ! Khi nào cô ấy khỏi hẳn thì quay về cũng được .

– Cám ơn mày . Khi sắp xếp ổn định cho cô ấy, tao sẽ về đây ngay .

– "Quân tử nhất ngôn" đấy .

– Ủ . "Tứ mã nan truy" .

Hai người bạn bắt tay nhau mỉm cười . Trong ánh mắt họ hiện lên những tình cảm đẹp .

– "Tình bạn muôn đời như mặt biển xanh trôi mãi ...

Dù biển cạn đi rồi, tình bạn vẫn còn đây ..."

– Ủa ! Thím có thấy Bích Tiên không vậy thím Năm ?

– Thím không thấy cậu à . Cô ấy không có trên phòng sao ?

Bảo Khanh nhăn mặt chắt lưỡi:

– Dạ không ạ . Đã bảo ngủ trưa rồi mà đi đâu không biết .

Thím Năm buông rổ cà xuống đứng lên :

– Để thím tìm cô ấy cho cậu

– Dạ thôi, con tìm được rồi, cám ơn thím .

Bảo Khanh bước ra cửa chính nhìn ra cổng .

– Cổng đã khóa, vậy chắc chắn là không có đi ra ngoài .

Anh đảo mắt một vòng để tìm kiếm dấu vết, nhưng chẳng có manh mối nào ... Chán nản, anh cho hai tay vào túi quần, hét lớn:

– A ... a ... a ...

Chú năm đang tưới cây gần đó chạy lại .

– Cậu chủ có chuyện gì vậy ?

Anh vò đầu:

– Không có gì ạ, con hét cho đỡ buồn ấy mà .

– Cậu thật là ...

Chú Năm mỉm cười bỏ đi .

Bóng chú vừa khuất thì có tiếng chân chạy đến, giọng cũng hơi hơi lo lắng :

– Có chuyện gì vậy anh ?

Nét mặt Bích Tiên ngây ngô đến nỗi làm cho Bảo Khanh phải phì cười, dù anh đang rất giận .

Ôm cô vào lòng, anh ký nhẹ lên đầu cô :

– Em đi đâu mà để anh tìm muốn chết vậy, không sợ ăn đòn phải không ?

Chìa hai trái táo xanh ra phía trước, Bích Tiên chun mũi :

– Người ta có đi đâu đâu, chỉ ra vườn sau hái táo thôi .

Vẫn để yên trong vòng tay anh, cô mỉm cười :

– Cho anh một trái nè, xem như là đền ơn cho sự lo lắng của anh .

Bảo Khanh lắc đầu:

– Anh không thích ăn táo xanh đâu:

Cô ngây thơ:

– Vậy anh thích ăn gì, em gọi thím Năm mua cho .

Đẩy cô ra đối diện với mình, anh nhìn thẳng cô, rồi liếm môi .

– Anh thích ăn táo đỏ cơ .

Trước đôi mắt còn mở to ngạc của cô, anh đã cúi xuống đặt vào môi cô một nụ hôn cháy bỏng.

Xô mạnh anh ra, cô đấm túi bụi vào ngực anh .

– Tui đã nói rồi, không được lợi dụng tui . Anh lại ... lại ... tui ghét anh .

Ném hai quả táo vào người anh, cô vùng vằng bỏ vào nhà toilet thẳng lên lầu, chui vào phòng đóng mạnh cửa lại .

Có mặt ngay trên phòng, Bảo Khanh gõ nhẹ cửa . Anh nài nỉ :

– Đừng giận mà, anh không có cố ý đâu . Tại anh nhớ em quá không kiềm chế được mình thôi . Cho anh xin lỗi đi . Mở cửa ra đi em, Bích Tiên ...

Từ trong phòng vọng ra giọng đã ngán lệt:

– Anh nhớ người yêu rồi muốn hôn ai cũng được, phải không ? Sao không đi hôn mấy cô ngoài kia đi .

Anh ngồi xuống salon thở dài :

– Nếu anh làm vậy, em phải đi nuôi anh đó .

– Làm gì phải nuôi chứ ?

– Thì bị kiện ra tòa vì tội xâm phạm phụ nữ .

Bích Tiên hét:

– Vậy tui sẽ kiện anh .

– Nếu thật thế thì lòng em đã chai đá, không còn tình cảm của con người nữa rồi .

– Ai nói chứ ! Tui vẫn còn tràn đầy tình cảm đây này, tại tui không sử dụng thôi .

Bảo Khanh tỉnh rụi:

– Vậy sao em không yêu thương anh giùm đi ? Anh buồn và cô đơn

quá .

– Ai thèm thương yêu anh ? Già chát, râu mọc tùm lum, có ai yêu mới lạ .

Giật mình sờ lên cằm, anh mới cảm thấy lời của Bích Tiên là đúng . Từ lúc ở bệnh viện đến nay, anh có chú trọng quan tâm đến "sắc đẹp" của mình đâu . Chắc anh già thật rồi, râu mọc dài quá rồi đây . Gục đầu vào tay, anh lẩm bẩm :

– Em nói đúng, anh đã già thật rồi .

Cánh cửa hé mở, hai đôi mắt tròn xoe ló ra nhìn anh, vẻ hờn dỗi .

– Tối ngày chỉ biết nhăn mày nhúm mặt, già là phải rồi ... Nói thật nha, không phải tui, mà cả thím Năm nhìn cũng chẳng thêm nữa là khác .

Anh cười cười, mặt hơi què:

– Anh có nói anh đẹp đâu, có bị chê cũng chẳng sao .

Đóng mạnh cửa, Bích Tiên hừ lớn:

– Mặc kệ anh !

Bảo Khanh thất thểu bước lại ghé . Anh buông người ngã phịch xuống . Anh còn tâm trí đâu nữa . Tất cả anh đã dồn hết cho cô rồi, vậy mà chẳng thông cảm hiểu cho lòng anh chút nào hết .

Điện thoại cầm tay có tín hiệu, anh cũng chẳng thèm quan tâm . Đến khi Bích Tiên ló đầu ra quát khế, anh mới bật dậy.

– Này, anh đang trí hả ? Điện thoại reo nãy giờ kìa, hổng nghe thì tắt máy, làm ồn người ta ngủ .

Lầm lì đưa điện thoại lên, anh cộc lốc

– Alô

– ...

– Ủ, tao đây .

– ...

- Thời hạn tao xin nghỉ phết chưa hết mà, mày làm gì mắng tao ?

- ...

- Nhiều việc mặc kệ mày, ai biểu mày ký giấy phép cho tao .

- ...

- Tao hồng cần biết, bạn thân thì thân nhưng việc nào phải ra việc đó

- ...

- Ừ, tao chấp nhận luôn, thử đi để mày tìm được một thằng trợ lý giỏi như tao .

- ...

- Liên quan gì đến mày ? Cô ấy vẫn khỏe .

- ...

- Ừ ... mày nói cũng có lý . Lúc này tao cũng chán nản lắm .

- ...

- Ok . Tao sẽ đến ngay . Nhưng mày hứa mày phải giữ lời, nếu không tao "đục cho phù mả" .

- ...

- Chí Vĩnh ... Thằng khốn ! Tao đến là gãy răng đó ... Hừ !

Tất máy, anh đưa tay vuốt ngược mái tóc ra sau :

- Xem ra, mình phải trở về bốn phận thôi .

Anh bật dậy, nhanh chóng tuôn vào toilet, dòng nước mát rượi được mở ra phun ào ào .

Đưa tay sửa nhẹ chiếc cà vạt, Bảo Khanh ngắm mình trong gương .

Trông anh thật lịch lãm, khác xa rồi anh không còn là một ông "cụ non" nữa . Bây giờ anh đã sẵn sàng làm "hoàng tử" của lòng ai .

Bước lại gõ nhẹ cửa phòng Bích Tiên, anh định dặn dò cô vài điều .

Nhưng cửa chỉ khép hờ, chứng tỏ cô không còn ở trong .

Mở chiếc tủ, lấy chiếc samsonite mà anh dùng để đi làm, vỗ nhẹ vào đó, anh đã tìm lại cảm giác hưng phấn của lúc trước .

Bước xuống tầng bậc thanh với những điệu huýt sáo vui vẻ, trông anh thật yêu đời .

Ngước lên nhìn cậu chủ khi vừa bước vào nhà, chú Năm đứng lặng quan sát . Lòng chú vui sướng lạ : "Cậu chủ đã thay đổi, tốt quá" .

Mỉm cười ôm vai của chú Năm, Bảo Khanh từ tốn :

– Xem ra, con phải nhờ chú thím chăm sóc Bích Tiên vài hôm rồi, con phải về công ty .

– Cậu khỏi lo chuyện đó, chú biết mà .

– Con cảm ơn chú nhiều .

Thấy anh nhìn quanh, chú Năm hiểu ý liền bảo :

– Cô ấy và vợ chú đang cắt hoa ngoài kia .

Vươn vai hít sâu một cái khi vừa bước ra ngoài, Bảo Khanh hét lớn:

– con chào thím .

Thím Năm quay lại trầm trồ:

– Cậu hôm nay phong độ quá . Có hẹn hay sao ?

– Dạ không, con phải đến công ty .

– Vậy cậu phải về thành phố ?

– Vâng .

Bích Tiên vẫn lom khom cắt từng nụ hoa hồng . Cô không thêm ngẩng lên dù đã nghe rõ câu chuyện .

Bảo Khanh hệt hẫng trong lòng nhưng vẫn cố gắng làm vui :

– Thím cho con gọi cô ấy vài hôm nhé . Có lẽ cuối tuần con mới về .

– Cậu an tâm .

Anh nhìn cô, đôi mắt anh long lanh nhưng trống vắng:

– Anh đi nha em . Nhớ đừng cãi lời cô chú đó .

Quay nhìn anh, đôi mắt cô sững sờ đến khác lạ, một điều gì đó xao xuyến len nhẹ đến trái tim cô . Anh quá thân thiết . Cô nhận định như vậy ... Đột nhiên, trong đầu cô hiện ra những hình ảnh mờ mờ . Cô cố gắng để nhìn rõ nó nhưng nó mất nhanh quá khiến cô nuối tiếc .

Lắc nhẹ đầu xua tan bao ý nghĩ, cô lờ mờ anh vẻ ganh tỵ với ai đó .

– Cảm ơn anh, tui hồng phải là đứa cứng đầu . Chúc anh lên đường may mắn và đừng nên về sớm quá .

Từ "sớm" của cô nghe nặng nề làm sao ? Nó có vẻ như hờn dỗi . "

Bảo Khanh mở cửa xe khi chú Năm dừng xe bên cạnh .

Trao vô lăng cho anh, chú Năm dặn dò .

– Cậu chạy xe cẩn thận nha cậu .

– Dạ .

Chiếc xe lăn bánh . Đôi mắt Bích Tiên hình như ngẩn lệ, cô ôm bó hoa đi nhanh vào nhà . Không thể cho ai thấy được cô nghĩ vậy .

"Sao em không thể thốt ra dù một lời tốt đẹp?

Có lẽ sợ lòng vương bận lúc về đêm ..."

Đẩy cửa vào với dáng vẻ tự nhiên, Bảo Khanh chẳng màng để ý đến xung quanh, anh cởi áo khoát quăng lên bàn .

Hình như trớn quăng quá mạnh thì phải, chiếc áo tuột luôn về sau trùm kín một cái đầu vừa lú lên ...

– Á ...

Tiếng la lớn của cô gái làm anh giật mình . Quay lại thì anh mới phát hiện có một cô gái trong phòng và trên tay là chiếc áo của anh .

– Cô ... là ... tôi ...

Cô gái tròn mắt nhìn chàng trai lạ, đôi môi cô dẩu ra:

– Anh là ai, sao lại vào phòng này ?

Lấy lại bình tĩnh, Bảo Khanh đưa tay

– Xin lỗi, tôi là Bảo Khanh . Cô có thể cho tôi biết cô có nhiệm vụ gì trong phòng này ?

Hơi bất mãn trước một người lạ mặt, Huyền Sang vẫn trả lời .

– Tôi là thư ký của công ty .

– Thế à ! Vậy Chí Vĩnh ... cô thấy nó vào chưa ?

Trước đôi mắt mở to tròn của cô gái, anh đưa tay che miệng, khi nhận ra mình phát ngôn không "chuẩn xác" .

– Xin lỗi, giám đốc của cô vào chưa ?

– Hình như chưa thì phải . Mỗi khi ông ấy vào là gọi điện cho tôi .

Đúng lúc điện thoại reo vang, áp tai vào ống nghe, Huyền Sang nhỏ giọng:

– Tôi nghe đây, thưa sếp .

– ...

– Tôi đã lưu vào máy rồi ông nói mạng vào sẽ xem được .

– ...

– Tôi đang duyệt ba hợp đồng sắp ký được .

– ...

– Cảm ơn .

Gác máy, cô trả chiếc áo lại cho Bảo Khanh .

– Ông vào rồi đó, anh sang đây đi . À, mà anh đã có hẹn trước chưa ?

– Đã có hẹn rồi, thưa cô .

Anh xách đồ bước ra khỏi phòng, lầm bầm :

– Nó dám chơi trát mình, được rồi, phải cho một vé nhớ đời mới được .

Dừng lại trước cửa phòng đóng kính cửa có niêm mạc "Phòng Giám Đốc - không phận sự miễn vào", anh đưa tay gõ cửa . Tiếng gõ mạnh

tay làm Chí Vĩnh phải nhăn mặt . Anh dùng khuôn mặt hình sự bước ra .

Cửa vừa mở, anh đã bị một cú đấm như trời giáng vào mặt, tiếp theo là cái đẩy khá mạnh làm anh ngã chúi ngửa xuống nền gạch . Một bóng người đè lên bụng anh, tóm lấy cổ áo anh, giọng rít qua kẽ răng:

– Thằng chết bầm ! Dám lừa dối bạn hả ? Tao cho mày mềm xương luôn .

Nhận ra tiếng bạn, Chí Vĩnh chụp nhanh tay bạn, lật ngang, anh trở thành người ngồi phía trên .

– Tao bóp mũi cho mày chết ngạt luôn, dám ám sát tao hả .

– Mày giết tao, mày phải nuôi vợ tao đó .

– Chuyện nhỏ .

– Ha ... ha ... ha ...

Cả hai bật cười giòn giã, Chí Vĩnh kéo bạn đứng dậy hỏi :

– Vào lúc nào vậy, lên đường lúc khuya hả ?

– Chiều qua .

– Tối ngủ khách sạn hả ?

– Không tiện trả lời .

– Sao không gọi điện cho tao hay, tao đưa mày về nhà .

– Cũng hơi tối nên không dám phiền .

– Mày thật là ...

Bảo Khanh ngả lưng xuống ghế salon, hỏi :

– Tao chả thấy thằng Hải đâu cả vậy ? Lại xin nghỉ phép cưới vợ à ?

– Nó xuống chi nhánh 2 rồi .

Tăng hắng nhìn bạn, anh điều tra:

– Còn cô gái nào ở trong phòng của mình vậy ? Thư ký riêng của

mày hả?

Chí Vĩnh vỗ trán :

– Ủ, quên nói mày biết, cô ấy là Huyền Sang mới tuyển vào làm .

Chức vụ của mày, cô ấy kiêm luôn rồi .

– Vậy tao ngồi không hưởng phước, phải không ?

– Mày cha tao hả ? Phó giám đốc đang chờ mày kìa .

– Con lạy ba, định thuốc con hả ? Trời ơi ! Thằng Hải nó đập tao nâu mắt luôn . Mày tính chia rẽ anh em hay sao ?

– Hải đã chuyển xuống chi nhánh rồi .

– Thay đổi quá nhiều, bộ nó thất tình hả ? Tao nhớ cô thư ký của nó cũng kết model nó mà .

– Chuyện nội bộ công ty, từ từ mày sẽ hiểu . Ăn sáng chưa, xuống căng tin nào .

– Mày thay đổi lúc nào vậy ? Xuống căng tin ăn, trời núi lở mắt thôi .

Chí Vĩnh khoác áo lên vai nheo nheo mắt, miệng anh hơi mỉm cười :

– Đảng nào cũng phải thay đổi, thay đổi sớm cho anh em nhờ .

Bảo Khanh trề môi :

– Cám ơn lòng tốt của mày . Chức trợ lý của tao vụt bay rồi, không biết chức phó này ôm được bao lâu .

– Hai ngày là quá dài đấy .

– Để tao đi liền cho chắc ăn .

Cả hai bật cười rồi cùng nhau song song bước ra cửa . Họ là vậy đấy, gặp nhau là đùa giỡn như trẻ con, nhưng khi nào làm việc thì nghiêm trang như lính cảnh .

Khả năng làm việc của họ ít ai dò xét được, mức đột phá rất đáng nể, họ có thể gây sự chú ý cho thương trường trong một thời gian dài, quả là đáng khâm phục .

Tuổi trẻ, tài cao khiến nhiều người ganh ghét đó là thường tình của xã hội . Bao lần nguy cơ, trùng điệp vây lấy khiến công ty phải chao đảo tưởng chừng khó có thể đứng vững . Nhưng có ai biết đâu, chỉ trong ba ngày, họ đã tìm ra cách giải quyết đưa công ty thoát khỏi khủng hoảng . Năng lực của họ được các công ty khác kính nể . Chuyện nội bộ công ty cũng thường xảy ra, nhưng nó lại yên lặng sau một ngày, kể cả báo chí săn tin cũng không rõ tại sao . Thật là tuyệt !

Dừng lại chiếc bàn gần hồ kiếng nuôi cá kiếng, Chí Vĩnh chìa tay :

– Ngồi đây đi nó thoáng hơn .

Một cô gái với đồng phục váy ngắn bước lại, một cô nở nụ cười rất tươi :

– Chào hai anh . Xin lỗi, hai nah dùng chi ạ ?

Chí Vĩnh xoay xoay hũ tắm trong tay mỉm cười :

– Cho tôi một tô phở tái đi ! Còn mỳ ? - Anh hỏi khi thấy Bảo Khanh nhìn qua .

– Vạy đi, hai tô, cô nhé .

– Vâng ạ .

Cô gái đi rồi, Bảo Khanh mới lờm bờm :

– Thì ra, lý do thay đổi tính cách là đây . Mày trở thành "con mà be be" từ lúc nào vậy ?

Chí Vĩnh đùa :

– Từ lúc mày xa rời tao .

– Nghe mà lạnh xương sống .

Đặt hai tách cà phê sữa nóng lên bàn, một cô gái rất đẹp với mái tóc ngang lên tiếng :

– Chào giám đốc . Anh vào sao không thông báo cho em, làm em

tiếp đãi quá muộn .

– À ! Căng tin cũng hơi đông, anh không dám làm phiền . Giới thiệu với Trân, đây là Bảo Khanh, lúc trước là trợ lý của anh, còn bây giờ là ông phó đây .

Thùy Trân nhoẻn miệng cười, cô chìa tay:

– Chào anh Khanh, mong anh chiếu cố cho Trân .

– À ! Không dám .

Cô nhẹ nhàng:

– Xin lỗi anh, chưa hỏi qua ý kiến mà Trân đã pha nước . Anh có dùng cà phê sữa nóng không ?

– À ! Cám ơn Trân, tôi cũng thích lắm .

Nhìn Bảo Khanh, Thùy Trân dịu dàng:

– Hôm nay cho em đãi khách nhé ? hai anh cứ dùng tự nhiên .

Chí Vĩnh lắc đầu:

– Không được đâu, anh không bằng lòng .

Bảo Khanh cũng xen vào :

– Ủ, đúng đó .

– Các anh lo gì, hôm nay em không tính . Ngày mai, ngày kia em tính mắc hơn một tí có sao đâu .

Dáng cô khuất vào trong, Chí Vĩnh vỗ tay:

– Ôi cha ! Thì ra, người đàn ông đã trải qua một cuộc tình lại có sức hấp dẫn đến thế hay sao ? Tao thấy cô ấy nhìn mà dử lắm .

– Đừng có đoán mò ! Tao chẳng có tí gì là quyến rũ cả .

– Phải rồi, có vợ đứng cổng chờ mà, sao dám .

Bảo Khanh bật cười, nụ cười của anh như héo hắt . Mọi người có biết đâu anh đang sống âm thầm trong một tình yêu đơn phương vô vọng, chỉ có chút hy vọng mong manh mà thôi .

Một dáng người con gái bước ngang qua, một tiếng chào nhỏ nhưng cũng đủ để nghe:

– Chào giám đốc .

Chí Vĩnh quay lại, gương mặt anh giãn ra, một nụ cười mỉm điểm nhẹ trên môi :

– Cô Sang này ! Cô có thể nhín chút thời gian "quý báu" để tôi giới thiệu đồng sự mới với cô được hay không ? Cô đồng ý chứ ?

– Lời của giám đốc đã như một sự xếp đặt, tôi làm sao có thể từ chối, huống chi tôi rất sợ bị mất việc.

Chí Vĩnh nhủ thầm :

"Cô ta chẳng tầm thường như mình nghĩ . Một nội tâm cứng cỏi nhưng mềm nhũn đây ".

Đưa tay kéo ghế cho cô, anh hỏi:

– Cô dùng gì cứ tự nhiên gọi nhé .

Huyền Sang mừng thầm . giọng cô phấn chấn :

– Cảm ơn giám đốc nha .

Cô quay sang cô gái vừa bước đến:

– Chị cho em một phần cơm tấm sườn nướng và một ly cà phê sữa đá nhé . Cảm ơn chị .

Bảo Khanh nãy giờ im lặng . Anh đang theo dõi cử chỉ và tâm trạng của cô gái đã giành mất chiếc ghế trợ lý của anh . Cô ta quả nhiên là không tầm thường . Vững vàng tự tin trước một giám đốc cộc như "hùm" .

Chí Vĩnh đưa tay vỗ vai Bảo Khanh, giọng anh thân thiện :

– Đây là phó giám đốc mới của công ty . Sau này, cô và anh ta sẽ cộng tác dài dài, làm quen nhau đi nhé .

Bảo Khanh cười ::

– Thật ra, tôi là một nhân viên cũ của công ty, bị giám đốc của cô quăng vào sọt rác mấy tháng nay . Nên khi xuất hiện tôi lại trở thành người mới, giống như tái sử dụng vậy .

Huyền Sang bật cười vì câu nói dí dỏm của anh . Cô đưa tay che miệng :

– Còn tôi là Huyền Sang, mong được anh giúp đỡ .

Sự vô tình của nụ cười đó làm cho Chí Vĩnh phải ngây người . anh nhìn cô không chớp . Ôi chao ! Vậy mà lâu nay mình không phát hiện ra, cô ta có một vẻ đẹp và nụ cười dễ thương đến nao lòng .

Bất ngờ, ánh mắt của anh bị cô bắt gặp . Anh không hề lúng túng - một sự chai sạn mà anh chưa từng có . Vẫn nhìn cô nhưng ánh mắt đã khác hơn, anh nhếch môi:

– Sự giúp đỡ nào cũng phải có giới hạn của nó . Cô không có năng lực tự mình giải quyết thì vẫn như không .

Bặm môi, cô lý giải :

– Sự giúp đỡ ở đâu không phải là lợi dụng, mà là sự quan tâm của cấp trên đối với cấp dưới trong công việc mà thôi . Còn nếu phó giám đốc đây có giúp đỡ tôi nặng tay thì đâu có gì là quá đáng, nó chỉ giúp cho công việc tiến triển .

Bảo Khanh gạt gù xoay hướng ánh mắt về phía bạn :

– Ủ, đúng đó, đâu có gì phức tạp .

Chí Vĩnh bực bội, anh cộc lốc:

– Tôi chỉ nêu ra để cảnh báo cho sự việc tệ hại có thể xảy ra . Còn hai người cảm thấy sao thì tùy ý .

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại giận vô cớ như vậy, lòng anh từng tức làm sao ấy .

Anh đưa tách trà lên môi uống cạn . Không có cảm giác gì ư ? Cả

Bảo Khanh và Huyền Sang đều nhìn anh lạ lẫm .

Một tách trà nóng bốc khói nghi ngút mới được rót ra, vậy mà ...

Vừa nhìn thấy cô gái bê thức ăn, Chí Vĩnh bật dậy :

– Tôi ... vào trước đây .

Bảo Khanh cũng nổi gót theo sau:

– Xin lỗi, cô dùng tự nhiên nhé . Tôi cũng phải vào .

– Vâng . Chào anh .

Huyền Sang thở dài :

– Cứ tưởng là ga lăng, ai dè kẹo thấy phát sợ . Lại phải trả tiền ...

Hừm !

Đẩy cửa vào, Bảo Khanh nhìn quanh . Sao chẳng thấy Chí Vĩnh đâu cả, vừa thấy bước vào phòng kia mà ?

Anh còn đang do dự tìm cách kiếm bạn, thì tiếng nước trong toilet vọng ra làm anh chú ý .

– Thì ra là đây, bị chột bụng rồi thì phải .

Đẩy nhẹ cửa, anh tròn mắt nhìn Chí Vĩnh đang lè lưỡi hứng .

– Mà làm gì vậy ?

– Chín múp cái lưỡi hết rồi đây nè . Còn hỏi lạ !

Sự việc lúc này hiện ra trong trí nhớ, Bảo Khanh ôm bụng cười :

– Trời ạ ! Sao lúc này mày lại điên khùng như vậy ? Trà nóng đến mức phỏng da mà uống được, tài thật .

Nhìn vào kính, Chí Vĩnh lờm bạn:

– Mày còn cười được à ? tìm cách giúp tao đi, rất quá hà .

Cố gắng nín cười, Bảo Khanh bước lại "xem xét" vết thương . Lát sau, anh xua tay:

– Không sao đâu, chỉ bị phỏng nhẹ thôi, mua thuốc uống là khỏi ngay

.

Chí Vĩnh lắc đầu:

- Thật là tệ hại ! Lúc đó, tao cũng không biết tao đang làm gì nữa, đến khi nước vào miệng rồi mới có cảm giác ?
- Vậy sao không nhả ra ?
- Trước mặt con gái cần phải mất lịch sự như vậy sao ?
- Thề diện quá !
- Sao không ? Là sếp phải tỏ ra bản lĩnh chứ .
- Tao thấy mày lép vế với cô gái ấy thì có . Chỉ có lấy công việc ra hù dọa được thôi, còn ngoài đời mày thua chắc .
- BẠN MÀY ĐAU PHẢI TAY MƠ, CŨNG TỪNG VÌ BẠN VÀO ĐỒN CÔNG AN VÌ ĐÁNH LỘN VẬY .
- Vũ lực ư ? Còn đấu trí thì thế nào ?
- Không khoan nhượng.
- Cho tao xin đi ! Mày và cô ta chưa đụng độ thật sự mà đã bị phỏng lười rồi . Nghĩ xem, nếu đụng độ thật, chuyện gì sẽ xảy ra đây ?

Anh ôm bụng:

- Hừm ! Mày làm tao phải nhin đói theo mày rồi đây này . Hai tô phở vừa bê ra ...
- Sao không ở lại mà dùng ? Tiếc hả ?
- Không biết ai tiếc à ? Nghĩ lại đi .

Chí Vĩnh chống chế :

- Tiếc gì nào ?
- Thì tiếc phải sang tay một vật quý giá nào đó . Tao sẽ không bao giờ trả lại đâu .
- Sự thật bao giờ cũng là sự thật . Vật trở về với chủ là chuyện bình thường, tao không cần phải tranh giành chi cho nó mệt .

Bảo Khanh vỗ tay :

- Giữ đúng lời nói đó nhé, không được ân hận về sau .
- Ok .

Với con mắt khá cẩn trọng, Bảo Khanh đã nhìn thấy nơi bạn mình một sự khác lạ . Anh không dám đoán chắc là điều gì, nhưng hình như Chí Vĩnh thay đổi cảm giác về phụ nữ .

Là bạn thân của nhau từ thời cấp sách đến trường, rồi vào đại học ra làm việc . Tính tình của nhau cả hai đều hiểu rõ . Làm gì đi đâu, hai người đều thông qua ý kiến với nhau, đến cả hai anh em ruột cũng không sánh bằng nữa là . Rồi tình yêu cũng đến với hai chàng trai trẻ . Anh thì quyết chí đeo đuổi một mối tình . Còn Chí Vĩnh thì thay người yêu như thay áo . Ai bên cạnh, anh cũng nghi ngờ không thật dạ, và quan niệm tình yêu chỉ là thứ để tô điểm cho cuộc sống .

Nhiều lúc, anh đã mắng Chí Vĩnh khi anh ta bỏ rơi một vài cô gái đáng thương. Chí Vĩnh không có lỗi, cả cô gái kia cũng chẳng có lỗi, chỉ tại tầm nhìn của xã hội quá khác xa nhau .

Tuy mắng nhưng anh không giận bạn, mà còn lo lắng cho bạn nhiều hơn . Sự va chạm trên thương trường làm sao tránh khỏi và sự tổn thương cũng không ít lần xảy ra .

Chí Vĩnh đã thất bại một lần công ty gần như phá sản . Kể cả hai người con gái yêu anh, chấp nhận mình cùng hưởng chung một niềm hạnh phúc, lại xa rời anh . Chí Vĩnh đã rơi vào thảm kịch .

Nếu lúc đó không có sự động viên an ủi của người thân, bạn bè và tài sản cuối cùng của cha mẹ anh thì anh đã không có ngày hôm nay .

Khi đã trụ lại được trên thương trường cũng là lúc con người của Chí Vĩnh thay đổi hẳn . Anh ít nói, ít cười, ít quan tâm đến các cô gái, chỉ duy nhất giữ lại tính công bằng sòng phẳng trong người .

Công ty anh dường như rất ít phụ nữ, nếu có chỉ là thư ký trợ lý cho các trưởng phòng và phó tổng giám đốc .

Chí Vĩnh ít tiếp xúc với các cô gái ở công ty, dù có chỉ là trường hợp đột xuất, nhưng anh rất dè dặt, luôn đặt mình ở trên với cương vị lớn .

Và hầu như các cô gái, phụ nữ trong công ty đều nguyên rửa anh .
Giờ đây có một điều lạ là Chí Vĩnh lại tuyển nữ vào công việc mà anh tiếp xúc hàng ngày ... một sự đột phá nữa chăng ? Chỉ có trời mới biết .

Nè, cả một rừng hoa đó mặc sức mà chọn, để mày léo nhéo bên tai tao hoài nhứt đầu quá .

Cười cầu hoà, Thúy Diễm véo bạn :

– Cảm ơn nha . Tao hông có cố ý đâu, nhưng mà ... chỉ tại ... ở chợ không có hoa đẹp .

Huyền Sang dựng xe đạp ngồi thụp xuống lề đường .

– Nội chở mày không, tao cũng ốm nữa, khỏi cần nhịn ăn cơm để giữ eo .

– Đúng đó . Mày ráng chở tao vài lần là đạt tiêu chuẩn của hao hậu .

– Hừ !

Thúy Diễm quay lưng:

– Tao vào lựa hoa đây, ngồi đó chờ tao nhé .

– ...

Đang ngồi mân mê những cành hoa hồng đỏ thắm thì Huyền Sang lại phải thót tim khi có ai đó vỗ nhẹ vai mình .

– Xin lỗi ... là tôi đây .

– Anh ... là ...

Chàng trai mỉm cười thân thiện:

– Chàng bồi bàn của đêm sinh nhật .

– A ... anh Thanh một

Trần Thanh nhìn quanh hỏi :

– Em đi chợ hoa à ?

– Vâng . Em chở nhỏ bạn đi mua vì nó không biết chỗ . Còn anh ?

Đưa tay gãi đầu, anh cười hiền :

– Anh bán hoa ở đây nè .

Huyền Sang tròn mắt :

– Anh giỏi thế cơ à ?

– Vì cuộc sống và đeo đuổi con đường đại học phải chịu thôi .

– Quả thật, em rất kính trọng anh một con người đầy nghị lực . Nếu đổi lại là em chưa chắc em đã làm được như vậy .

– Theo anh nghĩ và nhận xét, em có thể là một cô gái có tính cách cứng cỏi . Em sẽ vượt xa anh, nếu em nằm vào hoàn cảnh giống anh .

Hai từ "hoàn cảnh" khiến cô lại liên tưởng đến quá khứ và tủi buồn cho số phận . Đúng vậy, cô đâu thua gì anh, một mình bon chen giữa chợ đời, lại là thân con gái .

Nhìn cô im lặng đôi mắt dõi xa xăm, Trần Thanh do dự :

– Em ... có tâm sự thì phải ?

– Dạ ... không . Em chỉ nghĩ ngợi vu vơ thôi .

– À ! Xin lỗi, em tên gì anh quên mất rồi ?

– Dạ ... Huyền Sang .

– Ừ ... lúc anh gặp Huyền Sang lần đầu, anh đã có một cảm giác là em đang mang một nỗi buồn sâu lắng, em giấu nó kín sâu trong đôi mắt của em . Tuy anh không biết đó là chuyện gì, nhưng có lẽ em đã khổ tâm rất nhiều .

Cô nhìn anh trên trời . Tại sao anh ta lại biết tất cả thế kia ? Cô chưa bao giờ bộc lộ ra mà . Hay là anh ta đoán mò ? Một sự tình cờ chăng ?

Nhưng nhìn vẻ mặt anh ta thì đâu phải là muốn làm thầy bói . Có lẽ cùng hoàn cảnh nên có giác quan thứ sáu . Cô cảm thấy anh thật gần gũi, thật hiền lành . Bất giác, cô muốn tâm sự cùng anh :

– Vâng, anh quả thật là tài . Em đang chứa trong mình những u uất của cuộc sống và những hy vọng ở tương lai .

Trần Thanh như nhún nhủ :

– Chuyện của quá khứ nên đem nó chôn vùi theo năm tháng . Hiện tại bây giờ so với nó quá xa xôi . Em nên giải quyết nó đi, càng sớm càng tốt . Nếu không, dĩ vãng kia sẽ luôn đeo bám em trong suốt đoạn đường đời .

– Một lời hứa, một lời thề có thể lãng quên sao ? Em không thể . Tuy nó là quá khứ nhưng nó sẽ tiếp diễn ở tương lai . Em muốn chặn nó .

– Với tính cách của em, anh nghĩ là có thể . Anh xin ủng hộ em .

– Cảm ơn anh .

Cô định hỏi anh thêm vài điều nữa, nhưng thấy khách vào chọn hoa, cô giục:

– Anh cứ để em tự nhiên ở đây . Anh bán hàng đi, khách vào đó .

– Ừm . Có dịp, chúng ta sẽ trò chuyện nhiều hơn .

Tiện tay, Trần Thanh rút một nhánh hoa hồng :

– Đây, tặng em, xem như đây là món quà gặp mặt vậy .

Huyền Sang bật cười cô đưa tay nhận lấy :

– Hoa rất đẹp, cảm ơn anh nhiều .

Anh vào trong rồi, cô mới đưa tay vạch nhẹ những cánh hoa ... lòng cô băng khuâng lạ . Cô đưa hoa lên, nụ hoa tỏa hương thơm làm cô

thích thú, rồi mỉm cười một mình .

Đột nhiên, một chiếc xe hơi sang trọng tắt vào ngay nơi cô đứng . Từ cửa bước ra một chàng trai lịch lãm, gương mặt anh tối sầm và rất hình sự .

– Chào em, chúng ta lại gặp nhau .

Thoáng ngỡ ngàng nhưng rồi nhận ra ngay người đứng trước mặt, cô dừng dưng .

– Không dám, chào anh .

Cô vừa định quay đi thì Nhật Long đưa tay cản lại :

– Tại sao em lại phải tránh mặt tôi .

– Xin lỗi, tôi không thể trả lời câu hỏi, vì tôi cho nó là trong tầm hiểu của anh.

– Cô ghét tôi ?

Huyền Sang bước đi .

– Anh đã trả lời thay tôi rồi đó .

Án ngang mặt cô, anh nhăn mặt:

– Xin cô cho tôi biết rõ nguyên nhân, tôi đã làm sai chuyện gì chẳng ? Hay là tôi đã xúc phạm cô ?

– Cả hai nguyên nhân, anh đều phạm cả . Nhưng không vì thế mà tôi lại ghét anh . Tôi chỉ cảm thấy giữa tôi và anh có một cái gì đó đối chọi lẫn nhau .

Nhật Long khổ sở :

– Bản thân tôi lại tạo ác cảm đến thế sao ? Cô không thể duy trì giúp tôi tình bạn được à ?

– Làm bạn với một cậu ấm có tiếng như anh hãnh diện lắm sao ?

– Tại sao cô lại cứ áp đặt mình vào cách nghĩ như vậy ?

Quay lại nhìn thẳng vào mắt anh, Huyền Sang dám dăng:

– Mỗi con người đều có trái tim khác nhau . Tuy cùng sống trong một cộng đồng nhưng tính cách đều khác xa . Muốn làm bạn với nhau ... xin lỗi, anh hãy buông tha tôi .

– Nếu một người khác không giống tôi, nhưng họ lại có một phong cách nói chuyện ngọt ngào, có duyên có lẽ cô sẽ chấp nhận .

– Ý anh muốn nói gì ?

– Vâng . Anh ta tuy hoàn cảnh gia thế thua tôi, nhưng anh ta đã hơn tôi về mặt, lý lịch trong sạch, ăn nói có duyên, lại cùng có một hoàn cảnh giống cô .

Nhìn cây hồng trên tay cô, anh cười khô lạnh:

– Tôi đã thua hoàn toàn trước một đối thủ không cân sức .

Đang cố hiểu anh đang nói gì thì gương mặt của anh áp sát tay cô từ lúc nào .

– Tôi không bỏ cuộc đâu . Tôi sẽ hành động đến khi nào cô suy nghĩ lại .

– Một điều ư ? Anh đừng nằm mơ .

– Vâng . Tôi sẽ cố thực hiện ở hiện tại, để trong mơ tôi sẽ có một giấc mơ đẹp .

Véo một cành hồng đã hé nở, anh ấn vào tay cô :

– Em xem, của anh sẽ nở trước của hân ta, dĩ nhiên anh sẽ thắng .

– Ờ ...

Chiếc xe lăn bánh trước đôi mắt trợn trừng của Huyền Sang . Trời ạ ! Hân ta làm cô phải điếng hồn . Tập trung đối phó với hân thật mệt quá . Hai, ba lần nữa chắc cô phải quy mất thôi .

Mà ánh mắt của anh ta sao mà nồng nàn êm ái quá . Nhìn vào, cô không dám nhìn, sợ bị chết đuối thì khôn . Lời của anh ta thật hay giả, cô cũng chẳng đoán ra . Chỉ biết là cô sẽ luôn đau đầu khi nghĩ

đến cuộc gặp lần kế đến .

Nhìn hai nhành hoa trên tay, cô lẩm bẩm :

– Ý hấn ta là sao nhỉ ? Nở trước ... Xí, hồng dấm đầu ! Tôi cho ông phải dở khóc dở cười vì tôi đấy .

Đặt hai nhành hoa vào rổ xe, cô nhìn quanh :

– Con nhỏ này sao đi lâu thế không biết, bị bắt cóc rồi quá .

Vừa dứt lời thì tiếng của Thúy Diễm phía sau làm cô hoảng hồn .

Mày đang rửa gì tao đó hả ?

– Trời ạ ! Xuất hiện đúng lúc quá vậy ?

– Nếu không, làm sao nghe được lời mày chửi tao .

– Tao vả cho rớt răng bây giờ đó, đừng có vu oan giá họa nha . Tao lo cho mày thì có .

Thúy Diễm chu môi :

– Lo hay là cầu cho tao bị bắt cóc ?

Huyền Sang trề môi :

– Tướng mày ai dám bắt cóc .

– Tại sao ?

– Về mặt công nuôi cơm

– Kệ nó, đỡ hơn con nhỏ ốm nhách như mày .

Huyền Sang hất mặt :

– Xin lỗi mày à ! Tướng của hoa hậu Hồng Kông chưa chắc gì bằng tao .

– Biết rồi, đẹp rồi, đừng nổi nữa văng miếng, chở tao vào bệnh viện bây giờ .

Dẫn xe xuống đường, cô nhìn bó hoa hỏi bạn :

– Bó đó mày mua bao nhiêu vậy ?

– Mười lăm ngàn đồng .

– Xấu quá .

– Tao lựa cả buổi đó mà .

Chợt phát hiện hai nhánh hoa:

– À ! Mà dám ăn cắp hao của người ta, phải không ?

– Xưa lắm chừng ! Tặng hao cũng hồng thêm lấy nữa là, chẳng qua nể tình thôi .

– Chà ! Có giá quá ha .

Định leo lên xe, lại thấy bạn đưa tay vẫy chào ai đó, cô nhìn theo và

...

– Ai, tao thấy quen quá vậy ? Bạn mà hả ?

– Anh Trần Thanh gặp hôm sinh nhật của Bích Lệ đó .

–Ồ ! Anh ta là chủ của gian hàng hoa này à ?

Huyền Sang muốn bật cười, nhưng cô cố kiềm chế .

– Phải rồi, anh tặng hoa cho tao đó .

Thúy Diễm tặc lưỡi tiếc :

– Biết vậy tao mua của anh cho rẻ . Mua của bà kia bán mắc quá, mà hoa lại chẳng được đẹp nữa .

– Thôi, để khi khác đi . Bây giờ về .

– Hừm !

Chiếc xe đạp lăn bánh mang theo bao tiếc nuối trong lòng Thúy Diễm và nỗi buồn cười trong lòng Huyền Sang .

Được điện của Bảo Khanh, Huyền Sang tức tốc "bay" xe đạp đến công ty . Lưng áo sơ mi của cô ẩm cả mồ hôi .

Gõ nhẹ cửa phòng, cô lên tiếng .

– Tôi đến rồi đây .

– Mời cô vào .

Chỉ vào chiếc ghế đối diện, Bảo Khanh hỏi:

- Tôi có làm phiền cô trong ngày "ophph " này không ?
- Thưa, nếu là chuyện của công ty thì tôi không thấy phiền .
- Tốt ! Vậy chúng ta bắt đầu vào công việc nhé ?
- Vâng .

Đặt hai chồng hồ sơ lên bàn, anh chìa tay :

- Tôi phải nhờ cô chỉ giúp những hợp đồng lúc tôi không có mặt ở công ty . Cô thấy sao ?

- Đó là điều đương nhiên, thưa ông .
- Tôi không thích cho lắm những câu khách sáo như vậy . Cô cứ thoải mái gọi tôi là anh . Tôi lớn hơn cô mà . Nếu có lúc hứng chí thì kêu bằng "thằng" cũng được .

Huyền Sang bật cười . Cô cũng chẳng thêm khách sáo làm gì :

- OK . Chúng ta vào công việc nhé anh Khanh . Đầu tiên là hợp đồng Trường Thanh ...

Cả hai cắm cúi vào công việc quên cả thời gian . Một chút ngưng tay, cô hỏi :

- Hai hợp đồng ngày năm và ngày sáu tháng mười hai sao tôi không thấy, anh đã xếp chúng ở đâu rồi ?

Bảo Khanh vỗ trán :

- Để xem ... à, tôi nhét trên kệ thứ năm kia .

Anh bật dậy :

- Để tôi lấy cho, cô với không tới đâu .
- Hừm ! Anh lại khi dễ tôi rồi .
- Không dám, vì sự thật là vậy .

Cô lẩm bẩm :

- Mai mốt tôi sẽ tìm bạn trai cao hơn anh cái đầu, xem anh còn tự cao nữa hay không .

– Lúc đó hăng hay . Bây giờ cô chưa có mà, đúng không ?

"Hừ ! Tính dò xét để chọc quê tôi hả, không dễ đâu ".

Cô cong môi:

– Ai nói, tôi đã tìm được rồi .

– Chà ! Xem ra cô cũng cao tay ần nhỉ ?

– Quá khen !

Đang loay hoay lấy hai bảng hợp đồng thì tín hiệu điện thoại di động reo vang, Bảo Khanh nhòe vả :

– Cô bắt máy giúp tôi đi, tôi đang bận tay .

Huyền Sang do dự :

– Có lẽ anh bắt máy hay hơn . Nếu có chuyện gì tôi sẽ liên lạc cho anh .

Nghĩ lại cũng phải, vì lời cô làm anh nghĩ tới Bích Tiên, lỡ cô ấy gọi thì sao ?

Bước lại áp máy vào tai, anh nhỏ giọng:

– Alô . Khanh nghe đây .

Bên kia, giọng Chí Vĩnh sang sảng :

– Mà không thấy số máy của tao hay sao, mà khách sáo quá vậy ?

– Bận túi bụi, còn thời gian đâu mà nhìn vào máy .

– Siêng năng dữ quá ta ! Nếu tao đoán không lầm là mày đang ở công ty ?

– Ai làm biếng như mày vậy ? Không những tao, mà có cả "người đẹp" nữa, cho nên tao thấy "sung sức" làm không mệt .

Giọng Chí Vĩnh đã thay đổi:

– Hừ ! Vui quá ha . Mày coi chừng đó, bắt cá hai tay là héo cả đời nghe con .

– Cám ơn lời thăm hỏi của mày . Tao biết thế nào là hạnh phúc mà .

Có chuyện gì không, nói mau đi, tao tắt máy à .

– Định rủ mày đi uống bia, nhưng thấy mày "nhiệt tình" quá nên nhường lại thời gian quý báu đó .

Chưa kịp nói gì thì Chí Vĩnh đã tắt máy, Bảo Khanh lẩm bẩm:

– Chết tiệt ! Ngày mai biết tay tao .

Đặt điện thoại trở lại bàn, anh nói :

– Tôi phải đi rửa tay một tí . Cô nghỉ một chút đi rồi mình làm tiếp .

Ngả người ra thành ghế, Huyền Sang lẩm bẩm :

– Mất toi cả một bữa tiệc, chán thiệt .

Tín hiệu của điện thoại lại kêu, cô la lớn :

– Anh Khanh có điện thoại nữa này .

Trong toilet vọng ra giọng anh bức bối:

– Xem ra, ông giám đốc khùng của cô quậy tôi đó . Cô cho hán một bài học giúp tôi đi !

– Tôi sợ bị đuổi việc lắm, anh đừng có xúi dại .

– Cô là trợ lý của tôi, cô có quyền thay tôi tiếp điện thoại chứ, sợ gì .

Nếu có bất trắc, tôi chịu hết cho .

Nghe thế, cô bấm gan bắt máy, vì cô cũng muốn đập hán một trận .

– Alô .

– ...

– Alô .

Giọng một cô gái rất nhỏ :

– Cho hỏi anh ... anh Khanh

– À ... chị chờ tí nha . Anh Khanh ! Điện thoại của anh .

Bảo Khanh bước ra, anh chúi nhanh tay vào chiếc khăn lạnh để trên bàn, Nhận máy, anh đưa lên tai :

– Alô .

Tít ...tít ...

Anh lạ lẫm đưa điện thoại ra nhìn lại số vừa nhận .

– Lạ thật, sao cúp máy rồi ?

Số máy vừa gọi đập vào mắt anh . Anh liên tưởng đến ngay .

– Lúc nãy ... bên kia là giọng một cô gái phải không ?

Huyền Sang vô tư :

– Vâng, và rất là dễ thương . Em gái anh hả ?

Bảo Khanh gượng cười . Trong thâm tâm anh hồi hộp vô kể, dẫu biết rằng tình yêu của anh chưa hẵng đã tồn tại nhưng anh cảm thấy có lỗi với Bích Tiên . Một sự hiểu lầm tai hại .

Anh cũng thoáng nghĩ sẽ không có chuyện gì . Vì Bích Tiên chưa cảm nhận được tình yêu của quá khứ, thế rồi con tim anh, lý trí anh không cho phép anh làm như vậy .

Chỉ có duy nhất một mình anh hiểu rõ tại sao ?

Quay lại nhìn thấy anh trầm ngâm, cô ngừng bút .

– Có chuyện gì hả anh Khanh ?

– Ồ, không . Chỉ nghĩ mông lung thôi .

Xua tan bao ý nghĩ, anh bước trở lại ghế .

– Thôi, chúng ta tiếp tục công việc đi, kết thúc càng nhanh càng tốt .

Có tiếng gõ cửa, Huyền Sang đứng dậy :

– Anh có khách thì phải ?

Người phía ngoài nhìn cô chăm chú khi cửa được mở ra .

– Chào . Cô quả là một trợ thủ đắc lực .

Cô bấu môi cụp mắt :

– Giám đốc quá khen, tôi chỉ thực hiện theo yêu cầu mà thôi .

Chí Vĩnh nheo một bên mắt, tay anh chống vào tường khinh khỉnh :

– Thế yêu cầu nào cô cũng chấp nhận cả phải không ? Kể cả những

yêu cầu bất hợp lý ?

– Xin lỗi, tôi chưa hiểu ý ông ?

– Cô càng không nên hiểu .

Chẳng biết Huyền Sang đôi co với ai mà khá lâu, Bảo Khanh cũng rời ghế bước ra .

– Chuyện gì thế Huyền Sang ?

Bất mãn, cô quay vào:

– Khách quý của anh thì phải .

Chí Vĩnh bước theo vào, anh đưa mắt nhìn bạn mỉm cười :

– Khá bất ngờ đúng không ?

– Phải đó . Một người như mày mà có thể dành ít thời gian quý báu của ngày nghỉ đến công ty quả là một chuyện dị thường .

– Có gì lạ khi con người bắt đầu có mục đích, lý tưởng cho cuộc sống .

Cặp cổ bạn, anh hỏi :

– Vậy có thể cho tao biết lý tưởng của mày là gì ? Mục đích đó bật mí một tí được không .

– Đợi khi nào tiếp cận được thì lúc đó mày sẽ biết .

– Nghĩa là lúc này vẫn còn giậm chân ?

– Ủ .

Đặt hai ly nước lên bàn, Huyền Sang ra dấu :

– Mời giám đốc và anh Khanh dùng nước, có dở thì đừng chê nha .

Chí Vĩnh bắt bẻ :

– Ủi chà ! Tại sao phân biệt tầng cấp thế nhỉ . Một bên trọng, một bên khinh chẳng ?

–Ồ ! Chỉ tại giám đốc quá khách khí, lạnh lùng nên ai cũng chẳng dám thân thiện .

– Thật thế sao ? Thế thì có lẽ tôi phải sửa đổi lại tất cả quá, có lẽ sẽ dễ thương hơn .

Bảo Khanh xen vào :

– Chà ! Vậy thì công của Huyền Sang rất lớn, vì đã thay đổi được mặt trái của tên cổ hủ .

Không hỏi bạn mà Chí Vĩnh quay nhìn Huyền Sang :

– Cô đang làm công tác gì với sếp của cô vậy ? Có bí mật gì không ?

Huyền Sang cũng chẳng vừa:

– À ! Chúng tôi đang thảo luận vấn đề liên quan đến tình trạng bất ổn của công ty . Ông muốn tham gia ?

–Ồ ! Nếu thế thì tôi chẳng ngại, tôi cần học hỏi nhiều .

Định nói gì đó nhưng điện thoại lại có tín hiệu, Bảo Khanh rời ghế bước lại gần cửa sổ .

– Alô . Bảo Khanh nghe .

– ...

– Vâng . Con đây .

– ...

– Vâng . Con đoán là như vậy . Có chuyện gì thế chú ?

– ...

– Sao, cô ấy nhốt mình trong phòng hả ?

– ...

– Cô ấy khờ thế .

– ...

– Con biết rồi, con sẽ sắp xếp về liền .

Quay sang Chí Vĩnh đang nhìn ngó lung tung, anh nói:

– Phiên này nhé, tao phải về Đà Lạt gấp, có chuyện rồi .

Chí Vĩnh chú ý, anh quan tâm:

- Chuyện gì thế ? Cô ấy xảy ra chuyện à ?
- Ủm .
- Có nguy hiểm lắm không ?
- Không đến nỗi vậy đâu .
- Ok . Tao cho mày nghỉ phép một tuần đấy, liệu mà lo cho vuông tròn đi .
- Mày đúng là thằng bạn tốt của tao .

Khoác áo lên vai, Bảo Khanh vô vai bạn :

- Thông cảm nhé, giải quyết giúp mình mấy chụp hợp đồng đó đi . Sau này mình sẽ mời làm chủ hôn .
- Trang trọng quá nhỉ ! Được thôi, lời đề nghị chân thành làm tao cảm động .

Quay sang Huyền Sang, anh cười :

- Ở đây có trợ lý của tôi, anh cần gì cứ tham khảo nhé .

Chí Vĩnh cũng nhìn cô, mỉm cười :

- Tuyệt vời .

Thiệt là bức khi phải chạm mặt cái gã khùng này . Huyền Sang đành giọng :

- Hồng dám ! Tôi có lẽ chưa đủ khả năng .

Chí Vĩnh cướp lời :

- Tôi sẽ dạy cho cô .

Bị anh chặn đầu, cô không biết làm gì để trả đũa, đành làm thỉnh cú đầu vào bảng hợp đồng trước mặt .

Bảo Khanh đi rồi, không khí trong phòng ngày một ngột ngạt hơn .

Một sự im lặng quá lâu . Mỗi người một ý tưởng chẳng ai chịu mở lời .

Dường như quá lâu, sự kiên nhẫn cũng có giới hạn, Chí Vĩnh lên

tiếng :

– Cô cảm thấy làm việc với tôi căng thẳng lắm sao ? Tôi khó khăn, thô lỗ hay là làm một điều gì cho cô không vừa ý .

– ...

– Cô có thể cho ý kiến, và tôi có thể thay đổi quan điểm, để chúng ta có thể hợp tác vui vẻ và đạt được những kết quả khả quan hơn .

– Tôi cảm thấy anh dùng từ "có thể" quá nhiều đó, lập trường của anh không kiên định cho lắm .

– Thế à ! Ồ, cô chịu lên tiếng, quả là không khí thay đổi hẳn ra .

Anh rời khỏi ghế bước lại gần bên cạnh bàn cô ngồi . Đưa tay gõ gõ lên bàn, anh hỏi :

– Áp lực có nặng hơn khi cô làm việc với tôi ?

Ngước nhìn trực diện với anh, cô lắc đầu môi hơi nhếch ra .

– Hồng dám đâu ! Bình thường .

Cử chỉ đó làm Chí Vĩnh phá ra cười . Anh kéo ghế lại ngồi sát bên cô, gật gù :

– Thế thì tốt, tôi có thể danh chánh ngôn thuận đeo đuổi cô .

Bắt gặp cái trừng mắt ngăm của cô, anh lắp bắp:

– À ... để đeo đuổi công việc .

Không ngờ một giám đốc uy quyền nơi công ty lại sợ một cái trừng mắt của một cô gái .

Phải chăng điều gì đó làm họ thay đổi ... Tình yêu ?

Khẽ liếc mắt nhìn cô, anh thăm thì :

– Hôm nay trông cô thật là đẹp .

Phớt lờ, cô trả lời:

– Có người cũng nói với tôi giống như anh, nhưng tôi đều không có cảm giác gì cả .

Anh cướp lời:

– Còn đối với tôi thì cô có cảm giác, phải không ? Đừng tự dối lòng nhé !

Huyền Sang dẫu môi:

– Hồng dám đâu ! Tôi nổi da gà cả rồi đây này .

– Sao tôi yêu câu "hồng dám đâu" của cô quá vậy không biết nữa .

Cô buông viết:

– Xin lỗi, bây giờ tôi hồng thích làm việc nữa . Tôi về đây .

Đứng dậy khoác túi cách lên vai, cô thản nhiên bước đi . Chí Vĩnh chớp mắt đã án ngữ trước mặt cô . Anh nhìn thẳng vào mắt cô dò xét .

.

– Có phải cô giận tôi không ?

– ...

Đừng giữ im lặng như thế ! Câu trả lời làm đau lòng tôi cũng được, cô nói đi !

– Tôi mong giám đốc đừng có đùa giỡn với tôi . Tôi không phải là một con ngốc để ngồi chịu sự tán tỉnh của anh . Công việc là công việc, tôi không thích những chuyện không đâu xen lẫn vào .

Anh giơ hai tay:

– OK . Tôi xin lỗi . Nhưng mà có một chuyện tôi cần cho cô biết sự thật . Nếu không, khi làm việc chung với cô, tôi kèm giữ được lời nói .

– Anh muốn nói gì ?

– Tôi ... tôi cảm thấy cô rất hợp với tôi .

Huyền Sang tròn mắt :

– Phải không vậy ? Trời ạ ! Tôi với anh mà hợp nhau ? Chuyện cười hiếm có đấy .

– Không . Tôi nói thật . Tôi chỉ mới phát hiện cảm giác này gần đây

thôi .

- Một sự nhầm lẫn tai hại thì phải .
- Cô không tin tôi ?
- Xin anh chớ có đùa . Tôi là một nhân viên, anh là một tổng giám đốc, làm bạn tôi cũng chưa mơ .

Chí Vĩnh đưa tay :

- Tôi sẽ biến giấc mơ thành sự thật . Nào chúng ta làm bạn của nhau .

Nhìn tay anh chìa về phía mình, cô chớp mắt . "Anh ta không đùa - sự thật rồi, ôi ..." .

Về mặt chờ đợi và đôi mắt như tha thiết của anh làm cho cô nao lòng, lạ nhỉ cô cũng có cảm giác tội nghiệp anh ư ?

Bặm môi rụt rè đưa bàn tay ra cô lí nhí :

- Vâng . Chỉ là bạn cùng cơ quan .

Bóp chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình anh mỉm cười :

- Còn phân biệt làm gì, là bạn thì được rồi .

Anh nhướn mắt :

- Cô chưa từ bỏ ý định về chứ ?
- Hừm ! Anh lại tạo ác cảm cho tôi .
- Thôi, đừng trợn mắt, trông cô chẳng thù mị chút nào . Hãy ngồi vào bàn, chúng ta hoàn thành công việc cho sớm nhé .
- Anh bốc lột sức lao động của tôi .
- Tôi sẽ tăng lương, nếu cô làm việc đắc lực hơn .
- Một miếng mồi ngon để câu con cá thì phải ?

Anh cướp lời :

- Một trái tim thì đúng hơn .
- Anh vừa nói gì ?

Chí Vĩnh khoát tay anh đánh trống lảng:

– Tiếp tục chứ ?

Nhìn gương mặt nghiêm nghiêm của anh, cô bật cười:

– Vậy mới đúng là sếp chứ .

Chí Vĩnh cũng cười . Thế là bước khởi đầu của anh đã tốt đẹp, chỉ còn chờ đợi ở thời gian mà thôi .

Dừng xe trước cổng nhà Bảo Khanh đưa tay xem đồng hồ .

– Bảy giờ rồi, mau thật .

Anh đưa mắt nhìn vào nhà . Chẳng có ai, chỉ có chú mèo nhỏ nằm khoanh tròn trên chiếc ghế đặt gần cửa .

Đưa tay ấn chuông, anh không khỏi lo lắng . Không biết có xảy ra chuyện gì hay không?

Ba tiếng chuông vang mà chẳng có ai mở cửa . Điều đó càng làm cho Bảo Khanh lo lắng hơn .

Anh tiếp tục ấn chuông, lần này với tốc độ nhanh .

Một dáng người chạy ra giọng vui mừng :

– Cậu về rồi, may quá .

Nhìn thím Năm đưa tay quệt mồ hôi, anh hỏi :

– Có chuyện gì vậy thím ?

– Cô Tiên, cô ấy lên sân thượng rồi ngồi ngoài lan can hoài hồng chịu vào, báo hại thím với ông canh chừng và sợ muốn chết .

Cho xe chạy nhanh vào sân, anh buông gọn .

– Để con lên xem .

Những bậc thang lên sân thượng anh thấy nó sao quá dài . Cố gắng hết sức, anh mới chạy nhanh được lên . Vừa thở vừa đảo mắt nhìn, anh thấy chú Năm đang nói gì đó với Bích Tiên nhưng cô lắc đầu tỏ ý không bằng lòng .

Bước lại gần vỗ nhẹ lên vai chú, anh ra hiệu:

- Suyt ! Chú Năm xuống dưới nhà đi, để con khuyên cô ấy .
- Cần thận ghen cậu ! Có cậu về tôi mừng thật .
- Phiền chú thím quá .
- Tôi xuống chuẩn bị cơm . Cậu cố khuyên cô ấy, cổ chưa có ăn uống gì cả . Hai ngày rồi đó cậu .

Nghe nói mà lòng anh cảm thấy xót xa . Ôi ! Người yêu bé nhỏ của anh, sao lại tự thành hạ bản thân như thế ? Em vẫn chưa hồi phục trí nhớ mà . Nguyên nhân nào khiến em như vậy ?

Cố gắng bước từng bước thật nhẹ để đến bên cô, nhưng chẳng may bị cô phát hiện . Anh lúng túng, giả lả như một đứa trẻ con .

- Ơ ... chào em ... anh ...

Nét mặt Bích Tiên giãn ra, cô hơi mỉm cười . Thế rồi nụ cười kia vụt tắt, gương mặt tối sầm lại, cô cụp mắt .

- Tôi không muốn thấy mặt ông .

Bảo Khanh gãi đầu:

- Nghe anh nói, em hãy xuống đây đi .

Cô lắc đầu:

- Mặc kệ tôi ! Tôi thích ở đây .
- Nhưng ở đó rất nguy hiểm, nếu sơ suất em sẽ ...

Lặng thinh không trả lời anh . Cô nhìn mông lung ra xa . Đôi mắt cô đã đầm ướt . Vì sao cô khóc ? Cô giận anh ư ? Trong lòng cô nghĩ gì, cô cũng chưa rõ . Chỉ biết rằng lúc gọi điện thoại cho anh, cô rất nhớ anh và khi nghe giọng một cô gái bắt máy, cô lại tức lên . Cô ghét anh, ghét kinh khủng . Sao giờ có anh trước mặt, cô không còn lòng dạ nào để hờn giận . Cô muốn được anh quan tâm chăm sóc . Vì sao ? Vì tình yêu của quá khứ chẳng ? Cô không nhớ gì cả và cô

cũng không muốn lệ thuộc vào quá khứ ? Cô muốn từ bỏ nó . Nhưng nếu từ bỏ nó là từ bỏ tình yêu của anh . Từ bỏ sự quan tâm chăm sóc của anh, cô không muốn .

Cô rất sợ anh sẽ bỏ mặc cô .

Cô quay nhìn anh . Anh đang bước đến . Cô vội nhích ra sau hét :

– Anh đứng lại đó ... á ...

Bảo Khanh hốt hoảng vì thấy cô chơi vơi . Anh phóng nhanh tới chụp lấy eo cô .

Đặt cô xuống nền xi măng, anh thở hắt ra:

– Ơn trời . Em có sao không ?

Xô mạnh anh và cô bật khóc:

– Không cần anh lo, tôi không cần ... híc híc ... Tôi muốn từ bỏ nó, từ bỏ cái quá khứ kia . Mặc dù ở đó, tôi có cảm giác là hạnh phúc ... có anh ... nhưng tôi không chịu được ... Tôi không nhớ gì cả . Hãy buông ta tôi ! Tôi không muốn suy nghĩ ... buông tha tôi .

Ôm chặt cô vào lòng, anh thổn thức:

– Em hãy bình tĩnh ! Anh không ép buộc em . Chuyện của quá khứ em hãy chôn vùi nó đi ! Em hãy sống vô tư và làm những gì em thích .

Anh đau khổ:

– Anh rất yêu em ... yêu nhiều lắm . Anh luôn mong muốn tình yêu của anh sẽ giúp em vượt qua tất cả ... Anh chấp nhận đem tim của mình thử thách với thời gian . Giờ đây vì em, anh sẽ cố ... cố quên lãng nó đi . Anh sẽ không nhắc lại, không khơi gợi về nó nữa . Em yên tâm mà tĩnh dưỡng, sức khỏe là quan trọng . Anh không cần sự giả tạo trong tình yêu, em hãy nhớ .

– Anh bắt buộc tôi . Anh muốn tôi phải yêu anh, yêu cả quá khứ và

hiện tại .

Bảo Khanh nhìn cô, anh xót xa trong ánh mắt .

– Anh rất ích kỷ phải không ? Giờ đây em đã không phải là của riêng anh, vậy mà anh cứ tin tưởng vào hoài niệm cũ . Anh xin lỗi, từ nay em sẽ tự do không còn ràng buộc nữa .

– Lời từ miệng của anh có đáng tin cậy không ? Anh chấp nhận cho tôi yêu người khác ?

Lòng anh quặn thắt . Câu nói của cô là cả ngàn mũi tên đâm xuyên thẳng vào tim . Anh gục đầu . Anh mất cô thật rồi .

Bích Tiên ứa nước mắt cô vùng vằng đứng lên khi vòng tay anh đã buông thõng .

– Anh nói mà không giữ lời .

– Có ... anh sẽ giữ lời ... Em ... em hãy tìm hạnh phúc cho riêng em .

– Có thật không ? Ngoéo tay đi .

Anh gượng cười đưa tay ra :

– Nhưng ... em vẫn xem anh là bạn chứ ?

Bích Tiên lúc lắc đầu, vẻ hồn nhiên của cô đã trở lại .

– Bạn ư ? Cũng được đấy, nhưng phải đúng giới hạn của nó, không được phép vượt qua .

– Ừm .

Cho hai tay vào túi quần, anh lững thững quay đi .

– Em xuống nhà đi, ăn chút gì đó với anh ... Anh đói lắm .

– Vâng, anh xuống trước đi, em sẽ xuống liền .

Vết đau lần này làm anh càng héo hắt . Anh bước đi chẳng còn chú ý gì nữa, lủi thủi một đường .

Bích Tiên nhìn theo . Lòng cô đã hiểu vì sao cô vui như vậy ? Một bí mật mà chỉ ở tương lai cô mới cho anh biết .

Cô không muốn làm một Bích Tiên của "dĩ vãng" nữa, mà sẽ là một Bích Tiên của hiện tại và tương lai, nó đúng với cô hơn, vì quá khứ cô hoàn toàn xa lạ .

Nhảy chân sáo xuống phòng ăn, cô liền thoáng .

– Con chào chú thím .

– Thím Năm tròn mắt, không hiểu tại sao cô lại thay đổi nhanh vậy .

Nhưng cái nháy mắt của chồng đã làm thím phần nào hiểu ra .

– Ủa ! Anh Khanh đâu rồi thím ?

– À ! Cậu ấy đang tắm, sẽ ra ngay .

Chú Năm trả lời thay .

Ngồi vào bàn cô xuýt xoa :

– Ôi chu choa ! Sao mà đầy đủ món thế này, toàn những món con thích .

– Cậu chủ bảo thím đi chợ về làm đó .

Cô sầm mặt:

– Vậy mà con tượng thím thương con, biết con thích món gì chứ .

Thím Năm vô tình:

– Thì cậu chủ với con là một mà, đâu cần thím hỏi .

Bảo Khanh cũng vừa bước ra, anh giải vờ không nghe thấy .

– Xin lỗi, làm mọi người phải chờ .

Ngồi vào bàn cách xa Bích Tiên hai cái ghế, anh khoát tay :

– Chúng ta dùng cơm đi, trễ quá rồi .

Cử chỉ của anh làm chú Năm và thím Năm lạ lẫm . Thường lúc nào anh cũng ngồi kế bên Bích Tiên, săn sóc cô từng li từng tí mà, bây giờ lại ... xảy ra chuyện động trời gì đây ? Gây nhau à ? Nếu vậy thì Bích Tiên đâu có vui vẻ . Giận hờn ư ? Cũng chẳng xong, vì gương mặt của Bích Tiên không chút gì là dối cả .

Tự nhiên bưng chén cơm của mình, Bảo Khanh cầm cúi ăn . Anh không để ý đến ai, cũng không nói chuyện lấy một câu, mặc cho Bích Tiên huyên thuyên bàn chuyện gì đó .

Dừng bữa, anh đứng lên dặn dò:

– Tí nữa, chú cho cô ấy uống thuốc giúp con . Cơm mệt quá cần nằm nghỉ, đừng phiền con nhé .

Biết tính cậu chủ, chú Năm không dám mở lời để hỏi . Chú lặng lẽ nhìn theo mà buồn trong lòng . Chuyện gì đã xảy ra ? Thật là điên đầu !

Xong bữa cơm, Bích Tiên lảng xảng tiếp thím Năm rửa chén . Cô luôn tìm cách để chọc thím Năm cười, khiến thím Năm phải đưa tay quệt nước mắt .

Thấy không khí có vẻ vui, thím Năm dò hỏi :

– Con có biết tại sao cậu chủ buồn không vậy ?

Bích Tiên rút vai:

– Con hông biết .

– Vậy lúc nãy cậu chủ có quát mắng gì con không ? Hay con có làm gì cho cậu chủ giận .

– Hì ... hì ... tại ông muốn "nổi khùng" lúc nào thì ông làm hình sự lúc đó vậy mà . Thím đừng lo, ngày mai hết liền hà .

Lắc đầu vì tính trẻ con của cô, thím Năm không hỏi nữa, chỉ biết thầm cầu trời phù hộ cho cậu chủ được may mắn .

Mở tủ lạnh lấy một trái táo, Bích Tiên đưa lên mũi :

– Ôi chà, thơm quá !

Đi được vài bước, cô chựng lại, rồi quay người lại gần tủ lấy quả thứ hai .

Bước từng bước lên thang lầu, cô suy nghĩ một điều gì đó rồi cô mỉm

cười . Chắc mẫu chuyện cô nghĩ có kết cuộc tốt đẹp chẳng ?

Đi ngang qua phòng Bảo Khanh, cô nhón nhẹ chân và nghiêng đầu vào sát cửa nghe ngóng .

im lặng quá ! Ngủ rồi chẳng ? Thất vọng bước nhanh về phòng, đến cửa sổ, cô chợt quay phắt lại .

– Hừm ! Phải trả đũa mới được, dám làm mặt hình sự với bản cô nương hả ?

Xoay nhẹ nắm cửa, Bích Tiên nhẹ nhàng lọt vào trong phòng . Cô rón rén như một con chuột nhắt sắp ăn vụng.

Ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn ngủ nơi đầu giường đủ để cô thấy Bảo Khanh đang nằm nhắm mắt gác tay lên trán .

Đưa mắt quan sát xung quanh để tìm kiếm mục tiêu cần tìm, cô thầm công nhận căn phòng của anh thật là đẹp . Vậy mà cô đâu hề chú ý khi cô ở chung phòng đôi với anh .

Phát hiện chiếc cặp anh để trên bàn cô nhẹ nhàng tiến lại gần .

Khẽ đụng vào chiếc cặp cô run tay . Trời ạ ! Hồi nào giờ cô có làm "đạo chích" bao giờ đâu, mà bây giờ lại ...

Sự tò mò đã thắng, thế là cô nhẹ nhàng mở cặp .

"Tìm gì đây nhỉ ? À, những gì có liên quan đến cô ấy".

Từng ngăn, từng ngăn được cô kiểm tra kỹ lưỡng . Đến ngăn cuối cùng vẫn chẳng thấy điều cô muốn tìm .

Thất vọng, cô thở hắt ra . Hừm ! Phải có, nhất định phải có . Phải tìm ra bằng chứng để tạo ưu thế cho mình mới được .

Đảo mắt định tìm mục tiêu mới, cô chợt giật nảy mình khi chạm phải gương mặt cương nghị và đôi mắt nồng nàn của anh .

– Á ...

– Tại sao em lại lục đồ của anh ?

– Ơ ... tôi ... tui ...

Hơi thở của anh càng gần sát bên cô .

– Em định tìm kiếm gì ?

– Không ... tôi ...

Bàn tay anh nâng mặt cô lên, bốn mắt giao nhau tạo ra muôn dòng điện nhỏ chạy khắp người cô . Cô muốn tát thẳng vào mặt anh, cô muốn thoát khỏi đôi mắt của anh, nhưng cô chẳng làm được cô ngồi như bất động . Hơi thở của anh phả vào mặt cô ấm áp . Cô nhắm mắt để ngăn dòng cảm xúc đang lấn chiếm lòng cô ... vô tình cử chỉ kia như một dấu hiệu đón nhận .

Bảo Khanh cúi xuống . Anh ngây ngất với nụ hôn nồng nàn . Anh khao khát, anh nhớ cô, và anh yêu cô . Anh ngấu ngiến ... miên man trên môi cô .

Khoảng khắc dấu ngừng nhưng thời gian không cho phép . Cô xô mạnh anh ra bật khóc:

– Anh ... anh ... lại giờ trò với tôi . Anh ... anh thật vô liêm sỉ !

Nặng đẫy, nhưng anh không quan tâm . Anh chỉ chú ý đến gương mặt của cô lúc này ... có biến chuyển gì không ?

Đứng phắt dậy, cô lao ra cửa, nhưng anh đã nhanh hơn, tay anh giữ nắm cửa, mắt tha thiết nhìn cô .

– Anh ... anh xin lỗi . Anh không cố ý, chỉ là trong nhất thời không kiềm chế được tình yêu của anh đối với em .

– Anh tránh ra đi .

– Em hãy nghe anh nói, dù thế nào, dù có ra sao . Có một điều em hãy nhớ là anh yêu em, yêu rất nhiều, yêu trọn kiếp và sẵn sàng hy sinh tất cả vì em .

Bích Tiên quệt nước mắt . Một lời nói dối không bao giờ nghe sưng

được . Ai tin anh, người đó quá đại khờ ... Mới hứa lúc nãy đây, anh đã quên rồi, còn gì chối cãi cho hành vi của anh lúc nãy .

Bảo Khanh cúi mặt, giọng anh đã lạc đi vì quá khổ đau .

– Sự thật đã là sự thật làm sao mà chối bỏ, tình yêu em vẫn sống mãi trong anh . Nhưng em ơi, tạo hóa trêu người, anh đành cam chịu và xin em lần cuối . Thứ tha cho anh lần nữa đi, em nhé . Cuộc đời này xin đừng bên lề để nhìn hạnh phúc của em .

Bích Tiên cong môi . Cô đâm thẳng vào vết đau nhức của anh .

– Tôi tin rằng tôi sẽ có hạnh phúc khi quên đi quá khứ và càng vui hơn nữa khi anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi .

Vậy là thật rồi, em đang lãng quên anh, quên tất cả để đi tìm hạnh phúc . Có được chẳng em, khi không có em bên cạnh chắc anh sẽ mỗi mòn vì thao thức nhớ em . Em đã quyết, anh không đành cầm cản . Tìm niềm vui sống cho riêng mình quả là dễ chịu hơn .

Anh có nhu nhược quá không, khi quyết định làm như thế, vượt mất tình yêu của mình khi đang nắm ở tầm tay .

Thật sự cô đã hoàn toàn đổi khác, khác cả tâm hồn và khác cả nghĩ suy - gương mặt không thay đổi nhưng màu yêu thay đổi, tình yêu vẫn còn nhưng nghĩa cũ đã vơi .

Thấy anh im lặng, cô tấn công tiếp tục:

– Tôi rất ghét con người nào sống phụ thuộc vào quá khứ . Anh lú lẫn thật rồi khi giữ mãi tình cũ trong tim .

– Em im đi !

Kèm theo tiếng hét là cái bạt tai như trời giáng . Bích Tiên chẳng đề phòng nên ngã sòng soài trên nền gạch, mắt nhìn anh nỗ đom đóm .

– Tôi không cho phép em xúc phạm đến quá khứ của chúng ta . Em biết gì, em hiểu gì ? Không có nó thì tôi không phải khổ tâm như thế

này . Không có nó em đâu phải thay đổi như thế kia . Nguyên rửa nó ư ? Chẳng chấp nhận nó ư ? Tùy em, nhưng tôi thì không cho phép . Tôi - em có quyền lãng quên nhưng không có quyền bỏ nhò nó . Tôi trân trọng nó suốt đời vì nó đẹp nó đáng yêu .

- Anh trân trọng quá khứ . Anh yêu con người ở quá khứ chứ không có tình cảm với tôi . Anh sống gkhông thật với chính mình thì tại sao anh trách tôi quá đáng ?

Bảo Khanh nhìn cô, ánh mắt anh đã nguôi đi, tia sáng nồng nàn ấm áp bao lấy người cô . Anh đưa tay vuốt nhẹ lên nơi năm dấu đỏ hình bàn tay trên gương mặt đã nhòe nước mắt . Anh nhắm mắt . Đau lòng lắm chứ .

- Em có đau lắm không ? Anh xin lỗi .

Gạt tay anh ra, cô bật dậy :

- Tôi không cần sự quan tâm giả tạo của anh .

- Bích Tiên ! Em phải biết và hiểu cho anh . Anh luôn muốn em sống trong quá khứ là vì mong em nhanh chóng hồi phục . Anh không phải là người ích kỷ buộc em phải sống theo cách của riêng anh . Em hãy nhìn đi, nhìn thẳng vào mắt anh, xem có đều chi giả dối .

- Anh không giả dối ? Sao tôi biết được . Chuyện anh làm chẳng lẽ tôi theo dõi để biết hay sao ?

- Điều bí mật của anh, em đã biết rõ hơn ai hết . Anh chẳng còn tí sở hữu nào cho góc riêng ở trái tim anh .

Bích Tiên quay mặt, cô lẩm bẩm:

- Hừ ! Nhìn vẻ mặt của anh xem ra thành khẩn lắm, nhưng chẳng đáng để tin cậy tí nào .

Là người thông minh, nên qua một lúc lâu suy xét các hành động cử chỉ trách hơn và lcu lợi đồ đạc của anh, anh đã tìm ra đáp án cho ẩn

số .

Khẽ nhướn đôi mắt hơi đa tình của mình, anh nhìn cô cười cười .

– À ! Hình như em đã điện thoại cho anh thì phải ?

Trúng tim đen rồi conph gì . Bích Tiên nhún vai ra vẻ phớt lờ chẳng dính dáng .

– Vậy thì đã sao ? Lâu quá anh không về, chú Năm thím Năm bảo tôi gọi điện cho anh đó .

Đã thủ được, cô viện cớ tấn công:

– Phiền anh lắm phải không ? Thời gian quý báu thật đó ... hèn chi không muốn về nhà .

Lời nói xa xôi của cô làm anh muốn bật cười, nhưng anh cố kềm chế, tiếp tục ghẹo cô:

– Đúng vậy . Anh phải giúp công ty hoàn thành một công việc khá quan trọng nên thời gian khan hiếm lắm .

Bực quá, cô quát luôn:

– Phải rồi, ở cạnh người đẹp mà không quan trọng sao được . Anh đúng là con người gian xảo .

– Ồi chà ! Người đẹp thì có đấy, nhưng mật độ thân thiết thì phải xem lại, không nên suy đoán bừa bãi đâu em .

– Tôi biết . Thân thiết mức nào mà nghe điện thoại di động cho nhau ? Hừm ... chắc chỉ là "tình bạn" trong sạch quá .

Không thèm cự với cô, anh chỉ đứng im, quan sát . Cử chỉ đưa tay bứt bứt vạt áo của cô làm anh đủ hiểu, cô đang quan trọng chuyện đó như thế nào .

– Em có điều gì bức xúc thì phải ?

Cô chối quanh:

– Có gì mà bức xúc . Tôi chỉ thuận miệng nói như vậy thôi .

– Thế à ! Vậy mà anh cứ tưởng em khó chịu về việc đó chứ . Cô gái bắt máy kia là trợ lý của anh . Lúc điện thoại reo, anh đang ở trong toilet, vì sợ là khách hàng liên quan đến các hợp đồng nên cô ấy bắt máy, chứ cô ấy cũng ái ngại lắm .

Nghe lời giải thích tự nhiên và rất suông của anh, cô thấy lòng nhẹ hẳn đi . Nhưng một cảm giác sợ sợ, lo lo lấn chiếm, cô nhìn anh, bấu môi chống chế .

– Tôi có cần anh giải thích đâu . Chuyện của anh tôi quan tâm đến làm gì, mất công suy nghĩ nhiều rồi ngã bệnh .

Thấy cô đã yếu thế, anh công kích .

– Vậy thì tại sao em lại gây chuyện rồi hờn giận trách móc anh ? Có phải em thích đùa ?

– Ờ ... tôi chỉ ...

– Em chỉ căm ghét với quá khứ mà thôi . Hiện tại em đã không bằng lòng tất cả những niềm vui ở quá khứ . Em muốn phải sống thật với bản thân hiện hữu của mình .

Anh tiếp giọng gấp rút:

– Em không muốn anh yêu thương cái tốt đẹp đã qua . Em muốn anh phải sống thật với chính mình và yêu thật sự với tình yêu hiện tại .

Cô lách qua người anh :

– Tôi không biết anh nói gì .

Bực tức vì cô cứ chối phăng những gì mình nhận xét, anh kéo mạnh tay cô, ôm gọn cô vào lòng . Anh găm gù trong tai cô:

– Em đã hiểu, đã biết ... anh đang nói yêu em .

– Không ... buông tôi ra .

Mặc cho cô giãy giụa, tìm đủ mọi cách để thoát khỏi tay anh, anh vẫn ghì lấy cô, áp môi mình lên môi cô . Anh dùng tất cả nghị lực và tình

yêu vào nụ hôn đó .

Bàn tay mà lúc nãy hung dữ đấm, véo, ngắt, xé anh túi bụi, lúc này lại ngoan hiền yên lặng trên vùng ngực rắn chắc của anh . Cô đã cảm nhận được một con tim mãnh liệt, một tình yêu nồng cháy nơi môi anh ... cô đã không giữ vững được lập trường .

Rời môi cô, anh nheo mắt :

– Thế nào, em đã hiểu chưa ?

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, cả hai nhìn nhau rất lâu . Anh đang chờ câu trả lời của cô . Còn cô đang nghĩ gì ?

Bỗng một cái tát thật mạnh làm anh đau điếng . Anh ôm mặt nhìn cô .

Cô cười mỉm:

– Tôi sẽ sử dụng cái này để đối phó với anh, nếu anh còn xúc phạm tôi .

Thoát khỏi vòng tay anh, cô mở tung cửa .

– Tôi nói anh biết, tôi không phải là người dễ ăn hiếp . Nếu đòn tôi vào đường cùng, lúc đó sẽ anh hoặc tôi đi vào bệnh viện đó .

Ánh đèn ngoài hành lang bắt vào soi rõ gương mặt của anh . Một sự thất bại thảm hại .

Anh đã mất cô, mất tất cả dù anh cố gắng, rất cố gắng .

Trần Thị Thanh Du

Bóng Người Xa Cách

Tập 2

Thật dễ dàng, chỉ cần ba ngày miệt mài vào công việc, anh đã chiếm được một nửa cảm tình của cô trợ lý xinh đẹp . Cô đã chịu vui vẻ cời mở với anh, chịu ngồi hàng giờ cùng anh bàn công việc .

Anh mừng lắm. Anh thầm cảm ơn Bảo Khanh đã tạo cơ hội cho anh, một cơ hội mà có lẽ anh tìm chẳng bao giờ có .

Càng tìm hiểu cô, anh thấy cô càng đáng mến hơn, với tính cách trẻ con hơi ngang bướng, một chút vẻ đẹp của người lớn pha lẫn ngây thơ của một con nai tơ đã lam lòng anh lạ lắm .

Ngày nào vào làm, chưa thấy mặt cô ở văn phòng là anh suy nghĩ rất nhiều . Không biết có chuyện gì xảy ra với cô không ?

Khi cô vào với vẻ mặt buồn là anh khó chịu ngay, anh muốn hỏi nhưng tôn trọng cô, anh không dám .

Lúc cô vui, anh liền chọc ghẹo làm cô cười chảy cả nước mắt .

Mọi thứ đó tuy chỉ có mấy ngày nhưng đã trở thành thói quen từ lâu của anh .

Hôm nay anh thức dậy rất sớm, vệ sinh cá nhân rất nhanh, trang phục rất chỉnh tề . Vào phòng ăn dùng cũng mau lẹ . Thấy con trai lạ quá, bà Ngân liền hỏi chồng:

– Ông thấy thằng Vĩnh hôm nay có gì lạ không ông ? Theo tôi thì nó đang có điều gì bất ổn thì phải .

Ông Chí Tuấn cũng gật gù :

– Ủ, tôi để ý hai hôm nay, nó có cái gì lạ lắm, khác hẳn các ngày thường . Hay bà hỏi nó xem .

Được chồng hỗ trợ, bà Ngân nhìn con trai:

– Vĩnh à ! Con có điều gì giấu cha mẹ phải không ?

Buông miếng bánh mì xuống đĩa, Chí Vĩnh ngẩng lên:

– Dạ không, con đâu có chuyện gì đáng giấu đâu .

– Con đừng có gạt mẹ ! Tính của con, mẹ lại không biết hay sao ?

Mau khai thật đi, nếu không muốn ăn đòn .

Anh nhăn mặt bưng ly sữa tươi lên:

– Mẹ à ! Tha cho con đi . Tại mấy hôm nay khí trời mát mẻ, công ty lại làm ăn được nên con vui vậy mà .

– Tôi không chắc đâu cậu ơi . Mồm mép của cậu y như "thằng cha" chậu làm sao ai tin cho nổi .

Ông Tuấn trợn mắt :

– Nè, bà nói gì đó ?

Chí Vĩnh bước qua ôm cánh tay cha:

– Thôi cha, bỏ qua đi . Con giống cha là nhà có phúc mà, đúng không ?

Hai cha con đồng lòng .

– Ủ, con nói thật giống y cha .

Bà Ngân liếc nhìn chồng:

– Cho tôi xin đi, nó mà giống ông thì có nước tôi phải kiếm nơi mà trốn .

Chí Vĩnh nhú mày :

– Ủa ! Sao vậy mẹ ?

Ông Tuấn khoát tay:

– Mẹ con lại lôi chuyện cũ rích ra "tụng" nữa rồi . Con mau đi đi, nếu không sẽ "sám hối" không kịp đó .

– Thật hả cha ?

– Ừ .

Chí Vĩnh le lưỡi :

– Thế thì con phải chạy thôi . Chào mẹ nhé, con đi làm đây .

Bà Ngân nhpnh theo con lác đầu .

– Nó lại sinh tật giống ông rồi .

Ông Tuấn tỉnh rụi :

– Con trai mà không có tật đó thà làm "thái giám" cho rồi .

– Ông ...

Hai vợ chồng nhìn nhau bật cười . Cái thời tuổi trẻ quá là nhiều chuyện vui đáng nhớ .

Về phần Chí Vĩnh, anh thoát khỏi được ánh mắt cú vọ của mẹ thì mừng lắm . Thở phào nhẹ nhõm hít vào một hơi thật dài để tận hưởng không khí buổi sáng, anh giảm tay ga cho xe chậm chậm trên đường . Thích thật, tâm trạng rất là thoải mái .

Nhìn khung cảnh người người chen chúc nhau trên đường, hồi hả bận rộn, anh cảm thấy vui . Đất nước ngày càng đổi mới, nền kinh tế thị trường phát triển cao . Con người ngày càng bận rộn . Cuộc sống hiện đại giúp họ nâng cao cuộc sống . Giá trị tinh thần, giá trị vật chất được hoàn thiện . Quan điểm văn minh của xã hội, văn hóa, của đời sống được con người nhận thức rõ ràng .

Anh hy vọng đà phát triển này sẽ giúp cho đất nước Việt Nam sánh vai cùng các nước trên thế giới về tất cả các mặt .

Đây là ước mơ của nhiều người không chỉ riêng anh . Thật hạnh phúc khi người người biết được điều đó .

Một dáng quen quen đang lúng túng giữa đường . Chiếc xe xảy ra vấn đề thì phải ? Đến gần, anh mới nhận ra là Huyền Sang . Hôm nay cô trông lạ quá, dáng áo dài thướt tha thật dịu dàng . Cô đang tìm cách tách khỏi đám đông . Vào được gần lề, trán cô đầm mồ hôi . Cúi xuống nhìn chiếc xe, cô nhăn mặt .

– Xui quá ! Hôm nay lại giờ chứng nữa rồi .

Ngước nhìn xung quanh, cô đưa tay xem đồng hồ . Bực thật, trễ giờ mất thôi .

Gương mặt cô bây giờ trông thật đáng thương . Chậm rãi dẫn chiếc xe lên vỉa hè, cô đều bước . Chí Vĩnh cho xe tấp vào lề, vì anh không muốn những nếp nhăn và mồ hôi rịn ra trên mặt người đẹp .

– Huyền Sang !

Nghe tiếng gọi, cô quay lại, đôi mắt không giấu được vẻ vui mừng .

– Anh Vĩnh !

– Xe em gặp vấn đề à ?

– Vâng . Hôm nay chưa cho nó ăn sáng hay gì, mà nó giờ chứng với em .

Anh đề nghị :

– Hay là em tìm nơi gọi xe, anh chở em đến công ty .

Cô xua tay :

– Cám ơn anh, em không dám phiền . Nơi sửa xe ở đằng kia .

Chí Vĩnh chỏ vào đồng hồ:

Em nghĩ sẽ kịp giờ hay sao ? Chỉ còn có Năm phút nữa thôi, thời gian đâu mà em ngồi chờ sửa xe .

Cô lí nhí :

– Anh là giám đốc cơ mà . Có anh chứng kiến sự việc xảy ra, anh sẽ không trách em đến trễ, có đúng không ?

Làm mặt ngầu, anh lừ mắt:

– Tôi sẽ không biết gì cả . Nếu phòng hành chính trừ lương của em, lúc đó em đừng có trách tôi nhé .

Cúi mặt, cô lại đếm bước:

– Em làm gì dám trách giám đốc . Nếu bị trừ lương cũng phải tội rồi .

Anh xuống nước :

– Thôi, cho anh xin đi . Em làm ơn lên xe giùm anh . Nếu không, anh cũng trễ theo em luôn đấy .

Cô ngằn ngừ:

– Liệu có ảnh hưởng đến danh dự của giám đốc không ? Em sẽ gây tiếng xấu cho anh đó .

– Tiếng xấu ư ?

Anh nheo mắt :

– Anh còn cầu cho nó đồn xa nữa là . Lúc đó, mọi người đều biết chuyện, anh dễ ăn hiếp em hơn .

Cô trợn mắt :

– Vậy ư ? Em dễ ăn hiếp lắm sao ? Anh coi chừng rụng răng hết ăn cơm bây giờ đó .

– Lo gì lúc đó, em sẽ nuôi anh suốt đời .

Đến một ngã tư có một chú sửa xe vừa dọn đồ nghề ra . Chí Vĩnh liền nhanh miệng :

– Chú ơi ! Chú có thể xem giúp chiếc xe giùm cháu không ?

–Ồ ! Được chứ . Cậu dắt nó lên đây .

– Dạ không, chiếc xe của bạn cháu cơ .

Huyền Sang dắt xe lại, cô dựng chống xe:

– Tự dưng nó đạp không được nữa, chú ạ .

Sau một lúc xem xét, chú sửa xe ngược lên:

– Chiếc xe này cũ quá rồi, đạn bị bể hết, sên thì đứt, bánh thì ô-van, không sửa được nữa đâu .

Đỏ cả mặt, cô không dám nhìn Chí Vĩnh .

– Ơ, lúc này còn chạy vẫn còn tốt cơ mà . Chú thử xem lại một lần nữa coi có sửa được không .

– Được chứ, nhưng giá tiền của nó bằng hoặc hơn cả giá tiền mua chiếc xe mới, cô bằng lòng không ?

– Ơ ...

Chí Vĩnh khoát tay, giọng anh nhẹ nhàng nhưng quả quyết .

– Chú đã nói thế thì em hãy nghe lời đi, một chiếc xe cũ như thế giữ mà làm gì . Em có thể mua xe mới mà ?

Ngước đôi mắt tròn buồn, ngạc nhiên nhìn anh, cô không ngờ anh lại thốt ra những lời như vậy . Cô cảm thấy tủi thân quá, nước mắt chực trào ra . Không thể để cho anh nhìn thấy nó được, cô cố ngăn nó lại, giọng buồn xo :

– Nhưng ... nó là chiếc xe gắn bó với em rất lâu, em không nỡ ...

Dường như nhận ra sự xúc phạm không mấy tế nhị của mình, Chí Vĩnh đưa tay vò đầu trông rất tội . Anh nhả từng chữ:

– Vậy ... vậy thì em cứ giữ nó lại làm kỷ niệm .

Không muốn dây dưa nỗi buồn của cô, anh nói nhanh:

– Sao cũng được . Bây giờ em lên xe, anh chở đi làm, trễ giờ rồi .

– Nhưng ...

Hiểu lòng cô muốn nói gì anh gật đầu:

– OK . Anh sẽ giải quyết .

Quay sang chú sửa xe, anh cười:

– Con làm phiền chú giữ giúp con chiếc xe này . Khoảng tám đến chín giờ sẽ có xe lại chở đi, được không chú ?

Ông ta còn đang lưỡng lự thì anh đã nhanh tay nhét vào túi ông ta tờ 100.000đ .

– Làm phiền chú .

–Ồ ! Không có chi . Được mà, giờ nào cũng được .

– Con cảm ơn .

Thấy Huyền Sang vẫn còn đứng lớ ngớ, anh phùng má :

– Còn chưa lên xe, muốn ăn đòn hả ?

Bước lại gần xe, cô lẩm bẩm :

– Ép buộc người ta quá đáng !

– Em nói cái gì ?

– Ở ... không .

Chiếc xe từ từ lăn bánh khi cô đã yên vị một cách thẳng băng . Cả hai không nói với nhau một lời nào . Không gian thì ồn ào mà cả hai tưởng như đang trong sa mạc .

Hết chịu nổi, Chí Vĩnh phá tan sự ngọt ngào đó :

– Em giận anh phải không ?

– Tại sao phải giận ?

Anh hơi quay về phía sau :

– Lúc nãy anh có dùng lời khiến em buồn, cho anh xin lỗi .

Huyền Sang vẫn còn tự ái, cô cộc lốc:

– Người có lỗi phải là em . Em đã đi chung với giám đốc, làm giám đốc mất mặt trước đám đông .

Chí Vĩnh nóng mũi :

– Em nói vậy là có ý gì ? Em coi thường anh như thế à ? Không lẽ anh đặt nặng vấn đề sĩ diện đến vậy sao ?

- ...

- Sự tự ái của em không đúng chỗ rồi, nó làm cho anh và cả em thấy cách xa nhau .

Nhận ra mình hơi quá trớn, cô cúi mặt nuốt buồn . Mình là gì mà dám trách anh ta chứ ? Một nhân viên dưới quyền anh cơ mà . Một sự đèo bồng đáng trách .

Nghe cô im lặng, anh cũng nao lòng, tự trách mình quá nặng lời .

Giọng anh dịu xuống hẳn, niềm yêu thương ầm ắp tràn theo giọng nói :

- Đừng buồn em ạ . Mỗi con người đều có một hoàn cảnh và số phận khác nhau, muốn thoát khỏi nó phải nhờ vào chính bản thân mình, nhưng điều trước tiên phải có nghị lực .

Lời nói cô cũng đã nhẹ nhàng :

- Vâng, cảm ơn, em đã hiểu .

Niềm vui đã được hòa giải, chiếc xe lăn bánh nhanh hơn hòa vào dòng người đang vội vã trên đường .

Giật tờ báo đang trong tay của anh Hai, Bích Lệ chun mũi :

- Anh sướng thật nha, nghỉ ở nhà xem báo .

Nhìn em lạ lẫm, Nhật Long hỏi :

- Hôm nay em là sao vậy ? Báo anh đang xem cơ mà, trả lại đây cho anh .

Quăng tờ báo lên bàn, cô ngã dài ra nệm ghế .

- Ước gì em được như anh, thảnh thơi, muốn làm gì cũng được .

Ngả người dựa vào ghế, anh nhíu mày hỏi :

- Tại sao vậy ? Em nghĩ ra quỷ kế gì rồi, phải không ?

Bích Lệ chu môi :

- Anh lúc nào cũng nghĩ xấu cho em . Uống công em ra tay giúp anh

nổi dậy ông Tư bà Nguyệt .

Bật cười anh nhìn em gái :

– Em giúp anh ? Chuyện nghìn lẻ một đêm chắc ?

– Được . Dám coi thường em đi, rồi mai này anh sẽ biết đá biết vàng . Hừ ! Không phải em giúp anh, thì đừng có mà mơ gặp nhỏ ấy .

Nhật Long sáng mắt lên . Anh liên tưởng đến ngay nụ cười xinh đẹp và ánh mắt mơ buồn .

– Em ... em nói lại lần nữa xem . Em giúp anh chuyện gì ?

Cô lách chách :

– Tính đào hoa của anh đâu có bỏ được, cho nên anh đã phải lòng một cô gái có dáng yếu điệu thướt tha, tuy không đẹp sắc sảo, nhưng rất cuốn hút mọi người bằng ánh mắt mơ buồn và chiếc miệng cười xinh xắn . Có đúng không ?

– Vậy em muốn giúp anh chuyện gì ?

Khoanh tay trước ngực, Bích Lệ đồng đánh :

– Cô gái đó là bạn em . Em chỉ cần nói một tiếng, làm một chuyện, là anh có cơ hội ... nhưng mà ...

Liếc nhìn vẻ mặt hơi sượng của anh trai, cô lừ mắt :

– Bây giờ không thích giúp nữa, anh hãy tự tìm cách mà tấn công đi .

Bước lại ngồi gần em gái, Nhật Long dỗ dành :

– Này, em chán nản chuyện gì, nói ra thử xem anh có giúp gì được không .

Cô làm mặt ngầu:

– Cám ơn . Tự tui giải quyết được .

Anh xuống nước nhỏ :

– Đừng vậy mà . Em muốn anh làm gì cũng được .

Bích Lệ chụp nhanh tay anh trai :

– Anh hứa nhé, không được nuốt lời .

– Quân tử nhất ngôn .

Cô bẽn lẽn khai sự thật :

– Em đang nợ môn tin học phải thi lại, anh cho tiền em đóng nha, với lại kèm em trên máy .

Vỗ đầu cô em gái tinh nghịch, Nhật Long trợn mắt :

– Em quá lắm nha ! Lo đi chơi cho nhiều, anh nói không nghe, bây giờ xảy ra chuyện mới hối hận .

– Anh Hai ! Nhưng anh đã hứa giúp em rồi, định nuốt lời hay sao ?

Cô thút thít khóc :

– Đã mười Năm trời, anh ở phương Tây được cha mẹ lo lắng chăm sóc tận tình . Còn em, ở lại một mình bơ vơ, tìm kiếm một tình thương của người anh cũng không có . Nhìn những đứa em gái làm nũng đòi quà với anh trai trong những ngày lễ, sinh nhật, em buồn lắm . Anh biết không ? Nhiều lúc em ước anh về thật. sớm để em được anh yêu thương, quan tâm . Nhưng tạo hoá lại trêu em, anh lại phải du học thêm . Anh Hai ơi ... em ...

Ôm em gái vào lòng, Nhật Long xúc động . Anh thật đúng là một người anh có lỗi . Tình thương của anh với em gái thật lạt lẽo vô vị, không một lần nào gửi quà, điện thoại gặp riêng với Bích Lệ khi anh du học ở xa . Nay lời trách của cô làm anh thức tỉnh, anh quá lạnh lùng, độc tài . Có lẽ bao ý chí anh đã dồn hết vào sự nghiệp . Tính cách độc vị trên thương trường cũng ảnh hưởng khá nhiều đến con người của anh.

Anh vuốt nhẹ tóc em gái, giọng anh nhẹ nhàng:

– Anh xin lỗi . Anh quá vô tình khi làm một người anh .

– Anh đừng nói vậy . Em cũng biết anh vì lo lắng cho sự nghiệp nên

không có thời gian . Em nói ra không phải để trách anh, mà là muốn anh quan tâm đến em một tí xíu .

– OK . Anh hứa, từ nay anh sẽ dành nhiều thời gian để chỉ dạy cho em . Em chịu chưa .

– Hoan hô anh ! Bù lại, em sẽ hoá thân thành dây tơ hồng để giúp anh cột chân người đẹp .

Nhật Long xoa tay :

– Thôi đi nhóc ... lại lo chuyện không đâu rồi đó .

– Đừng nói thế anh Hai ! Cha mẹ và cả em đều rất muốn anh lấy vợ, cho nên anh phải phục tùng đi . Không thôi cha mẹ nổi giận là anh "alê hấp" đấy .

Nhật Long phùng má, giọng cứng cỏi :

– Cưới vợ là chuyện cả một đời người, muốn lấy thì lấy sao ? Anh em chưa tìm được đối tượng nào phù hợp cả, em đừng có nằm mơ như thế .

– Có hay không chỉ trong lòng anh biết thôi . Em nhắc cho anh nhớ, một khi nó đang trong tầm tay anh không với, đợi đến lúc nó bay xa hối hận không kịp đâu .

Cô châm lửa thêm :

– Bạn em đẹp người nè, lại đẹp nét nữa, bao thằng bạn, trong lớp lẻo đẻo theo sau . Đến cả cái ông giám đốc của nó cũng phải ngọt ngào . Chẳng phải là thứ ế đâu mà anh chảnh .

– Nhóc ăn nói cho đàng hoàng nhé !

Cô bật dậy chạy lên lầu :

– Em nói hồng đúng hả ? Suy nghĩ lại đi !

Còn lại một mình, Nhật Long duỗi cả hai chân lên ghế, thả lỏng cả người . Đầu anh lại liên tưởng đến gương mặt căng căng, đôi môi

phụng phịu, đôi mắt liếc sắc như dao ... Anh đã mơ mộng rồi thì phải

.

Lòng anh nôn nao lạ lẫm khi nghĩ về cô gái đó, cô gái mà anh tưởng rằng là một nàng tiên hạ phàm vào ngày sinh nhật của em gái anh . Lúc đó, anh không muốn mình mở lời khen, vì anh rất tự cao, lại giàu sang . Còn cô gái kia, một vẻ rất đơn giản, bình dân . Anh nghĩ chỉ là một phút vui qua mau khi anh buồn . Thật không ngờ, con tim anh lại đảo ngược, bảo anh dừng bước .

Ba mươi một tuổi đời với sự nghiệp khá vững chắc trong tay, anh có quyền ước mơ chứ . Những bạn gái của anh rất nhiều, cô nào cũng xinh đẹp và giàu có, nhưng tình cảm và cách sống của họ làm anh sợ hãi . Anh không muốn mình là một chú nai khờ đang ngơ ngác giữa các đóa hoa khoe hương sắc . Anh đang mệt mỏi và đang tìm kiếm cho mình một tổ ấm . Anh quá bất mãn rồi với cuộc sống xa hoa, đồng tiền cám dỗ khiến con người quên mình là đồng loại . Sự nghiệp kia tuy nhận từ tay của cha anh, anh lại rất buồn . Thật ra, anh muốn tự mình gây dựng sự nghiệp cơ . Vì chữ hiếu, anh đành thay cha quản lý .

Nhiều lần rồi, từ lúc anh về nước, cha mẹ anh đã hối thúc anh lấy vợ, để ông bà có thể vui đùa cùng cháu trong tuổi già .

Cứ thế, anh tìm cách thoái thác hết lần này đến lần kia . Nghĩ con còn chưa quen với công việc trên thương trường nên ông bà không hỏi nữa .

Lần này, với cái miệng lách chách của nhỏ Lệ thì chắc anh tiêu tùng luôn rồi .

Nhưng cũng hay, nụ hao tình yêu trong anh cũng vừa chớm nở . Anh sẽ làm vui lòng mọi người trong một ngày gần đây .

"Huyền Sang" hai chữ một tên người làm anh suy nghĩ . Đôi mắt kia với cái tên có liên quan với anh thì phải ? Một nỗi buồn xa xăm thẳm kín, một tính cách mạnh mẽ nhưng lại rất nhu mì .

Anh phải tìm hiểu ra nguyên nhân, mới mong có được nàng trong vòng tay mà không bị mọi người giành giật .

Trước tiên, anh phải điều tra lý lịch của "nàng ta" , từ đó mới có thể tấn công danh chánh ngôn thuận .

Nghĩ thế, anh bật dậy chạy nhanh lên lầu trực chỉ phòng của cô em gái chanh chua . Đầu anh lại nghĩ ra nhiều trò dụ khi rất hấp dẫn, chắc chắn em anh sẽ sục bẫy ngay thôi .

Đỡ cậu chủ ướt như chuột lột và say túy lúy xuống xe, chú Năm lắc đầu :

– Chuyện gì nữa đây không biết, cậu có bao giờ như thế này đâu .

Bảo Khanh bật cười, anh lè nhè :

– Chú Năm đó hả ? Sao ... chú ... ra mưa ... chỉ cho ướt mem vậy ?

Ha ... ha ... bộ chú cũng thích tắm mưa như con hay sao ?

– Thôi cậu . Tôi đỡ cậu vào nhà, dầm mưa lâu sẽ bị bệnh đó . Đi cậu !

Gạt tay chú Năm ra, anh bước xiêu vẹo lại chiếc xe .

– Chú vào nhà đi ! Con muốn đi một vòng nữa, con ... đi một vòng nữa ...

Gãi đầu xe chú Năm lắc đầu :

– Nghe lời chú, vào nhà nghỉ đi cậu . Có chuyện gì thì ngày mai tính, chứ cậu làm thế sẽ rất nguy hiểm . Nếu lỡ có chuyện gì ... chú biết ăn nói sao với ông bà chủ đây ?

Bảo Khanh cúi mặt, anh đưa tay vuốt những giọt mưa vừa rơi vào .

Tại sao anh phải hành hạ thân xác mình và tại sao anh lại trở thành

một con người say sưa như vậy ?

Hỡi thế gian ! Tình là gì mà làm cho người ta phải khóc cười vì nó ?

Nó là mặt biển mênh mông hay một sa mạc bao la, nó dìm chết con người trong hạnh phúc và trong đau khổ .

Ngước nhìn chú Năm đang run lập cập, anh cảm thấy mình quá có lỗi . Anh bước xuống xe xiêu vẹo bước vào nhà .

Gặp Thím Năm đang đứng nơi cửa, anh khoát tay :

– Con không sao . Thím mau lấy đồ cho chú thay đi, chú ... lạnh lắm rồi đó .

– Ủ ... cậu ... cậu dùng cơm nha, thím hâm cho nóng lại .

Anh lắc đầu :

– Dạ, con ăn rồi . Giờ con về phòng tắm đây . Cám ơn thím .

Lo lắng nhìn theo cậu chủ, thím Năm nhắc khẽ :

– Nhớ uống thuốc ngừa cảm nha cậu .

– Dạ .

Đẩy cửa phòng, anh lê từng bước nặng vào . Trút bỏ cái áo ướt khỏi người, anh quơ vội cái khăn lừ đừ bước vào phòng tắm . Dòng nước ấm làm anh bứt khó chịu hẳn .

Một lúc sau, anh bước ra, cảm thấy choáng váng . Cơn lạnh từ trong người phát ra làm anh co rúm . Nhảy vội lên giường, anh quấn chặt chiếc khăn vào người . Vẫn còn lạnh, anh kéo tiếp tấm nệm mỏng đắp lên người . Anh cảm thấy miệng đắng và chát ngắt, mắt nhìn vật gì cũng biến ra thành hai ... anh biết mình bị cảm thật rồi . Tung chăn định ngồi dậy lấy thuốc uống, nhưng anh bước đi không được, chân đã lạnh run ... Ngã chúi lại lên giường, anh ú ớ chìm dần vào cơn mê sảng .

Ngồi trong phòng nhìn qua cửa sổ, Bích Tiên đã thấy tất cả chuyện

"dầm mưa" của anh . Cô làm bầm:

– Hừ ! Bày đặt uống rượu nữa . Chắc là vui sướng lắm khi có nhiều bạn bè .

Cô đâm thùm thụp vào con gấu nhồi bông mà Bảo Khanh đã mua tặng cho cô vì sợ cô buồn .

Không thềm ngồi yên, cô nhảy lại gần cửa "nghe ngóng" ... im lặng không một tiếng động . Chắc là xin queo lăn ra ngủ rồi .

Bước trở lại giường, cô thả mình xuống . Đầu cô lại loáng thoáng xuất hiện hình dáng của anh . Cô nhớ là cô đã rất đau khổ vì anh nhưng không biết chuyện gì . Cô cũng rất buồn khi anh trở về thành phố . Gương mặt đàn ông và đôi mắt đa tình lại chiếm lấy tưởng tượng của cô . Cô phát hiện rằng cô nhớ anh . Ngày nào không gặp mặt anh, cô rất khó chịu, hồn cô cứ để đâu đâu, ăn chẳng biết ngon, ngủ chẳng tròn giấc .

Vì có gì cô lại sùng sộ với anh ? Từ chối tình yêu mà anh dành cho cô rất chân thành . Có phải cô rất khờ ?

Lăn qua lăn lại, cô ngồi bật dậy đưa tay vuốt mặt:

– Hừm ! Giờ này mà muốn thấy mặt anh ta ư ? Mình điên thật rồi .

Tự mắng mình như thế, cô lại ngã xuống giường, nhưng lại bật dậy nhanh chóng cùng với sự quyết định, cô đã thoát ra khỏi phòng .

Đẩy nhẹ cánh cửa bằng một ngón tay, Bích Tiên rón rén thò đầu vào quan sát . Đèn vẫn còn mở sáng toanh và mục tiêu đã hiện ra trong mắt cô .

Anh nằm nửa trên nửa dưới trông rất tức cười, chân thì nằm ở dưới nền, gối thì bay ra gần cửa . Nhẹ nhàng tiếp cận "đối tượng", cô lù mắt :

– Người gì đâu xấu nét quá chừng, tắm mà không chịu mặc áo quần

gì cả .

Thật vậy, trên người của Bảo Khanh chỉ độc nhất quần mini và cái khăn tắm quấn ngang cổ.

Đột nhiên, cô thấy má mình nóng ran, tim đập liên hồi . Sự bẽn lễn và e lệ của cô sao đến chậm thế nhỉ ? Cô không dám nhìn anh mà nhanh chân quay về phòng .

Tiếng thở của anh quá nặng nề làm cô chùn bước . Đứng im nghe thật kỹ, cô mới lui ngược lại . Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước ... Nghe chưa rõ, cô vẫn tiếp tục đưa chân về sau . Hình như anh ta bị cảm thì phải .

Suy nghĩ vừa dứt, sự lo lắng chưa định hình, cô đã trượt té ngã ngược về phía sau . Cô nằm vắt ngang lên người của anh .

Người của anh nóng hổi làm cô bật dậy như chiếc lò xo . Mặc đôi má đỏ hồng vì thẹn chín người, có ai thấy đâu mà sợ, cô đưa tay lên trán anh .

– Ôi chao ! Nóng hổi thế kia, cảm nặng lắm rồi .

Bật môi định gọi chú thím Năm, nhưng cô lại sợ chú thím trông thấy cảnh này, nên im bật và tự mình giải quyết .

Đặt thau nước có đá lên bàn, cô quay nhìn anh đang nặng nề trong hơi thở .

Vắt chiếc khăn hơi ráo nước, cô định chườm lên trán anh nhưng ...

– Tưởng bự như vậy, làm sao tha lên giường cho được . Với lại ...

Cô lại đỏ mặt lên .

Liếc nhìn tấm chăn nằm dưới nền gạch cô liền lấy nó phủ lên người anh rồi bước lên giường à ạch xốc nách anh kéo lên .

Kéo được một lúc, cô phóng xuống ôm hai chân anh quăng mạnh lên giường .

– Người gì ma nặng khiếp !

Sửa tư thế lại cho anh xong đầu và đấy, cô lấy khăn chườm đá lên trán anh ... Chườm được một lúc cô hoảng hốt .

– Trời ạ ! Sao lại không hạ sốt thế này ? Nếu lỡ anh ta xảy ra chuyện gì thì ...

Lúng ta lúng túng như gà mắc đẻ, cô bước qua bước lại trong phòng .

– Phải nghĩ cách thôi ... phải nghĩ cách .

Đứng sượng lại, cô chợt nhớ ra rằng lúc nhỏ cô cũng bị sốt cao một lần, và mẹ đã lấy chanh thoa lên trán và ngực cô, cho cô uống chanh cốt nữa .

Nghĩ là làm, cô chạy bay xuống nhà bếp mở tủ lạnh lôi nguyên bọc chanh mà thím Năm mới mua hồi sáng chạy nhanh lên phòng . Cầm miếng chanh trên tay, cô thoa lên khắp mặt mũi anh . Chỉ một loáng sau, mặt anh toàn là bã chanh .

Bặm miệng ngăn tiếng cười bật ra, cô nhủ thầm :

– Hừm ! Thường bữa vừa hung dữ vừa giảng đạo lý cho tui, hôm nay tui trả thù cho biết mặt .

Xong trên trán, cô giở khăn chuẩn bị thoa vùng ngực cho anh . Hơi thở của anh làm cho vùng ngực nhất nhô khiến cô thẹn chín người . Nhưng biết làm sao, cứu người là quan trọng .

– Hừm ! Tui lỡ đại lần này mới cứu ông, lần sau đừng có hòng .

Quay nhìn chỗ khác nhưng tay cô vẫn thoa đều miếng chanh . Sự va chạm làm tay cô tê cứng, một cảm giác khác lạ chạy dọc sống lưng. Nhẹ rút tay lại, cô bước xuống giường bật tung cửa sổ .

Ngoài trời mưa đã tạnh hẳn, những vì sao đua nhau xuất hiện trong bóng đêm . Từng làn gió mang không khí trong lành lùa vào làm cô

cảm thấy dễ chịu và thích thú . Một cảm giác yêu thương ... tràn ngập trong cô . Yêu ai nhỉ ? Hiện tại, bây giờ ...

Bước lại giường, cô đưa tay sờ trán . Hay quá, sốt đã hạ, nhiệt độ đã trở lại bình thường .

Quay nhìn đồng hồ, cô ngáp dài :

– Ơ ... một giờ rồi ư ? Trời ạ ! Vì hấn mà mình tốn hao sức thế kia à . Thôi kệ, làm ơn thì làm ơn cho trót, để nữa khỏi bị quả báo .

Nghĩ thế, cô lấy khăn lau hết những xác chanh, bỏ chanh trên người của anh . Gương mặt anh lúc này sao dễ thương thế . Cô ngắm nhìn môi anh . Ý nghĩ táo bạo lóe lên làm cô đỏ mặt .

– Không biết anh có hôn ai chưa nhỉ, ngoài cô ?

Cơn buồn ngủ từ đây kéo đến vây chặt lấy cô ... Cố gắng gượng đứng dậy xuống giường nhưng không được, cô ngã lên tay anh chìm dần vào giấc ngủ say .

Từng ánh sáng của một ngày đẹp trời chiếu vào làm cho Bảo Khanh mở mắt . Anh khẽ động dậy ... cảm giác nơi tay trái của anh tê cứng không nhấc lên được . Anh đưa tay phải lên dụi mắt rồi ngẩng đầu lên .

Một mái tóc ngang vai đang xõa tung và gương mặt vô tư đang say nồng trong giấc ngủ .

Không dám đánh thức cô, anh lại đặt mình vào tư thế cũ, cố suy nghĩ lại đã xảy ra chuyện gì .

Đêm qua mình đã bị sốt cao vừa định bước xuống giường thì ngã quỵ không còn biết gì nữa .

Anh đưa tay sờ trán mình ... đã khỏe lại rồi và ...

Anh đã hiểu ra tất cả sự việc xảy ra, lòng anh xao xuyến một cảm giác rạo rực của tình yêu nồng cháy . Anh đưa tay nhẹ vuốt mái tóc

cô, thầm cảm ơn trời đã tạo cho anh cơ hội như vậy .

Nhẹ rút cánh tay ra, Bảo Khanh chêm chiếc gối vào, anh nghiêng người qua để ngắm nhìn gương mặt .

– Ôi ! Yêu quá là yêu, đôi môi xinh thơ mộng, rèm mi cong dài nét tinh khiết hồn nhiên .

Anh muốn đặt vào đó một nụ hôn, nhưng ngần ngại sợ nàng sẽ thức . Cuối cùng, tình yêu trong anh cũng đã thúc giục anh nhẹ cúi xuống đáp nhẹ vào môi nàng một nụ hôn .

Anh vừa rời môi cô, đôi mắt bờ câu đã mở to . Đôi môi mím chặt, cô xô mạnh anh ra hét :

– Nè, anh ... anh làm gì vậy ? Anh ... anh ... trơ trẽn quá .

Bảo Khanh nhìn cô yêu thương :

– Em ... tha lỗi cho anh . Anh biết anh quá cơ hội, nhưng mà anh không thể kiềm chế lòng mình .

Nghe những lời tỏ thật của anh, cô cảm thấy ấm lòng . Nhưng vì tự trọng, cô phóng nhanh xuống giường nhìn lại quần áo .

– Biết anh như thế, tôi đã không thèm cứu anh rồi . Anh vô ơn quá, lại xấu xa nữa . Bởi vậy người ta mới có câu: "Cứu vật vật trả ơn, cứu hơn hơn trả oán là vậy"... Anh đừng hòng có lần sau .

Quây quả bỏ đi, cô lại bị anh bước nhanh theo kéo lại:

– Anh xin lỗi ... anh biết là anh có lỗi, em đừng giận . Hãy cho anh được cảm ơn em .

Cô quay phắt lại trợn mắt .

– Thôi đủ rồi ... ơ ... á ...

Cô đỏ mặt, đưa tay bịt hai mắt . Trong lúc Bảo Khanh chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cánh cửa bật mở, chú Năm ló vào .

– Chuyện gì thế cậu ?

Chú Năm tròn mắt nhìn cậu chủ của mình . Ai cha ! Chuyện này là sao ? Ông lắc đầu mỉm cười lui ra ngoài .

Nhìn theo ánh mắt chú Năm, anh giật nảy mình .

– Trời ạ ! Thì ra hôm qua anh chưa kịp mặc quần áo .

Kéo nhẹ chiếc khăn tắm anh quấn ngang người . Lỡ quên rồi, cho quên luôn, dù gì cô ta cũng đã thấy lúc tối rồi mà . Anh điềm nhiên .

– Có gì đâu em mắc cỡ ? Chẳng lẽ hỏi tối em không "chiêm ngưỡng" hay sao ?

Một cái tát không nặng nhưng cũng đủ để anh ngưng nói :

– Trơ trẽn !

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Bảo Khanh bật cười giòn, nói với theo :

– Em mắc cỡ vậy là em đã yêu anh .

Nghĩ thế, anh vui vẻ bước vào phòng tắm . Vòi nước lại được mở lên ... nhưng bây giờ anh tắm với niềm vui khó tả và chắc rằng không hề bị "nhiễm nước" lần nữa .

Thật là mắc cỡ khi phải đối diện với các đồng nghiệp trong công ty, cô đã định giấu rồi nhưng Chí Vĩnh lại không nghe . Anh muốn mọi người biết rằng anh đang hạnh phúc trong tình yêu và hăng hái trong công việc .

Hàng ngày, anh chở cô đi làm và đưa cô về . Anh không cho cô đi xe nữa . Anh muốn cô phải được hưởng một niềm vui niềm hạnh phúc khi có anh bên cạnh .

Biết cô rất mặc cảm về mình, anh luôn tìm cách để làm cho cô bỏ xa nó đi . Anh luôn động viên và an ủi cô .

Anh không muốn cô phải chịu áp lực từ ánh mắt của mọi người . Anh phải chứng minh tình yêu của anh xuất phát từ trái tim anh, không vì

lẽ gì khác .

Từ sự chân thành của anh, cô luôn cảm thấy hạnh phúc . Mặc cho những lời chỉ trích gièm pha, cô vẫn im lặng và đi theo con tim mách bảo .

Có nhiều lúc, vì những lời ganh tị đó, cô đã suy nghĩ :

Có phải quá nhanh hay không, ki cô và anh chỉ tìm hiểu nhau vài tuần lễ, đã đã biết mặt nhau trước đó .

Cô có quá đèo bông không ? Tình cảm đích thực hay chỉ là choáng ngợp . Lòng cô vẫn chưa ổn định, nửa trái tim cô vẫn chưa đập theo nhịp của tình yêu .

Cũng có rất nhiều lời cho Chí Vĩnh là kẻ đào hoa, còn cô chỉ là một con nai tơ đã sụp bẫy .

Anh cũng đã cho cô biết về cuộc sống trước kia của anh, tuy hơi phóng đãng nhưng chưa đến nỗi phải "phụ tình ".

Cô yêu cầu anh phải suy nghĩ chín chắn trước khi quyết định đặt tình cảm nơi cô . Nhưng anh đã nói ngay và nói rất nhiều lần, anh không cần suy nghĩ vì con tim và đầu óc của anh đã hết chỗ trống để cho những suy nghĩ khác ngoài cô .

Mọi việc bất ngờ xảy ra khiến con người có buồn, vui, đau khổ, sợ hãi, lo lắng . Tâm trạng cô hiện giờ cũng hỗn hợp như vậy .

Hôm nay, anh đã báo trước với cô là anh bận, nên cô phải đến công ty bằng taxi .

Bước vào cổng với nụ cười khá tươi, cô chào anh bảo vệ :

- Chào anh . Anh chưa thay ca sao ?
- Hôm nay tôi thế cho chú Hải vì chú bận .
- Vậy là anh vất vả rồi .
- Không có gì, sức trai mà, thức một đêm có sao đâu .

- Anh dùng cà phê sữa nóng nhé, tôi sẽ gọi cho anh .
- Không cần đâu cô à . Tí nữa, tôi sẽ dùng sau .

Huyền Sang nhất quyết :

- Không nhưng nhị gì hết, xem như hôm nay tôi khao anh . Hôm khác anh khao lại tôi .

Anh bảo vệ bớt ngại ngùng, anh vui vẻ :

- Cám ơn cô, xin cho tôi hỏi cô tên là gì ?
- Huyền Sang . Còn anh ?
- Quốc Trường .

Bước về phía căng tin, cô ra dấu :

- Anh đợi một tí nhé .

Mỉm cười nhìn theo Huyền Sang, Quốc Trường lắc đầu :

- Bảo tố có lẽ sẽ giáng xuống đầu mình chứ chẳng chơi .

Sau khi dùng điểm tâm, Huyền Sang tung tăng lên phòng . Trông cô hơi lạ mắt vì hôm nay cô diện quần tây ôm, áo sơ mi Hàn Quốc .

Bước ngang phòng hành chính, cô ló đầu vào :

- Chào chị Lan, vào sớm thế ?
- Em ơi ! Khổ đến nơi thì có, sắp vào sớm hơn cả chị nữa . Mặt ửng hồng kìa .

Há hốc miệng, Huyền Sang giơ tay :

- Em có nghe lộn không vậy ? Anh ta mà vào sớm như thế à ?

Chuyện lạ có thật nha .

- Chắc từ lúc quen em, ông ta đổi tính rồi đó . Cầu cho bỏ luôn cái tật giận cá chém thớt .

- Chị nói gì vậy, em không rõ ?

- Không ... có ... không có . Em lên phòng đi, nhớ có chuyện gì bênh vực giùm tụi chị với .

Đứng trong thang máy, cô chẳng buồn bước ra . Cô đang bận suy nghĩ "chuyện lạ" đã xảy ra và đoán xem lát nữa sẽ bị "khủng bố" ra sao ?

Đến lúc quyết định bước ra, cô tiến thẳng đến phòng giám đốc .

Thường ngày cô sẽ tự động đẩy cửa vào nhưng hôm nay lại giơ tay gõ cửa .

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Vào đi !

Vừa bước vào phòng, Huyền Sang đã muốn bật ngửa vì trong phòng toàn là khói thuốc lá .

Mở tung cánh cửa kiếng, cô lấy tay che miệng .

– Giám đốc, anh làm cái gì vậy ? Định giết người hay sao ?

Không có tiếng trả lời, cô quay lại :

– Này, em nói anh có ...

Chí Vĩnh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, đôi mắt anh nhìn cô đỏ ngầu đến phát khiếp .

– Cô có quyền gì để nói tôi, để cấm tôi hút thuốc, hả ?

Tròn mắt nhìn anh lạ lẫm, cô ngơ ngác như vừa trên trời rớt xuống :

– Anh ...

Bực tức vì chạm tự ái, Huyền Sang kênh mặt :

– Vâng, tôi xin lỗi, mong giám đốc đừng trách .

Cô quay lưng bước thẳng ra ngoài . Chí Vĩnh nhanh hơn anh nắm tay cô kéo mạnh lại . Đóng sầm cửa anh rên rỉ :

– Cô có biết cô làm tôi đau lòng lắm không ? Cô ...

Anh ôm đầu gục xuống rồi ngẩng lên, cổ dần nén xúc động :

– Em làm anh tức quá !

Cô cộc lốc:

– Chuyện gì ?

Kéo cô ngồi xuống ghế xa lông, anh dịu giọng :

– Em làm anh ghen chết đi được . Sao em lại đối xử anh ta tốt thế, lại thân mật nữa ?

Cô liếc anh, giọng hờn dỗi :

– Anh nói anh Quốc Trường hả ?

– Lại anh ... ngọt quá .

Anh quay mặt về hướng khác tiếp tục rút thuốc .

Giật điều thuốc trên tay anh, cô dụi vào gạt tàn:

– Nè, có thấy chữ "No Smoking" hông ?

– Không thấy .

– Vậy, đừng làm giám đốc nữa .

– Nhưng cho thằng Quốc Trường của em à ?

Bật cười vì câu nói bóng gió của anh, cô tiếp tục ghẹo :

– Vâng, nếu anh cảm thấy anh ta có năng lực .

Kéo mạnh cô vào lòng, anh hôn túi bụi vào môi cô . Mặc cho cô chống cự anh vẫn hôn . Cuối cùng, cô cũng đã hiền lành ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn êm ái nồng nàn chứ không còn là vũ lực nữa .

Đưa tay về phía sau ghế, Chí Vĩnh lôi ra một bó hoa hồng nhưng rất đẹp . Môi anh thì thắm vào tai cô :

– Chúc anh sinh nhật vui vẻ đi em .

Huyền Sang tròn mắt . Sinh nhật anh ư ? Cô thật là tệ ! Ngày sinh nhật của người yêu mà cũng không biết .

Đoán ra tâm trạng của cô, anh khoát tay :

– Anh xin lỗi vì không nói cho em biết, nhưng giờ thì em đã biết rồi .

Hãy vì anh thêm một tuổi mà bỏ qua nhé .

Cô liếc anh :

– Ngày càng già, càng xấu mà không biết . Anh mà không bỏ cái tính nóng nảy là em cho anh đe .

– Em dám ! Lúc đó, anh sẽ giết em rồi anh sẽ tự vẫn .

Mắt anh nhìn cô say đắm :

– Em ác lắm . ngày sinh nhật của anh mà làm anh tức đến như vậy .

Anh sẽ nhớ đời ngày này để hỏi tội của em .

Cô cong môi :

– Em là con người như vậy hay sao ? Nếu anh nghĩ em như vậy thì quen em làm gì . Chúc anh sinh nhật vui vẻ, em phải về phòng làm việc đây .

Hôn nhanh vào môi anh, cô đứng lên bước nhanh ra cửa . Nhưng anh nào buông tha cô khi cô đã liều lĩnh .

"Khiêu khích" như vậy, lập tức thân hình cô nằm gọn trong lòng anh và môi cô bị "phong tỏa" . Nụ hôn say đắm dài tưởng chừng như ngạt thở chưa chịu rời nhau, bỗng có tiếng gõ cửa . Huyền Sang cuống quýt đẩy anh ra .

– Anh ... buông em ra .

Chí Vĩnh được dịp bắt chẹt cô :

– Em hứa là không giận anh nữa nhé . Hứa đi cưng, anh thương nhiều .

Gấp quá, cô lo thoát thân:

– Vâng ... em hứa .

Hôn trân trọng lên trán cô, anh mỉm cười:

– Cảm ơn em .

Đứng lên kéo lại nếp áo, cô lừ mắt :

– Chiều anh hôm nay thôi nhé, giờ chỉ ăn hiếp người ta . Em về

phòng đây .

– Không có quà sinh nhật anh sao ?

Cô lắc đầu :

– Anh nhõng nhẽo quá đi .

Bước lại hôn lên má anh, cô cười :

– Happy Birthday .

– Thank you .

Ôm bó hoa hồng trên tay, cô suýt nhỏ :

– Anh lại mở cửa đi, em sẽ thoát ra ngoài .

Sửa lại cà vạt Chí Vĩnh bước đến mở cửa, nét mặt anh nghiêm trang đến phát sợ :

– Có chuyện gì không ?

– Vâng, ông có điện thoại từ Đà Lạt, tôi có chuyển máy nhưng không được .

Anh quay vào :

– Được rồi, cô về phòng đi .

Cô nhân viên vừa quay gót thì Huyền Sang cũng đã đứng phía ngoài cửa .

– Bye .

Chí Vĩnh đóng, tâm trạng anh rất vui . Bắt máy, anh nói nhanh :

– Thằng quỷ ! Mày chết tiệt ở ngoài đó rồi phải không ? Tao đuổi việc mày à .

Giọng Bảo Khanh sợ sệt :

– Ôi ! Cho em xin, anh mà đuổi, tiền đâu em nuôi vợ con em . Anh thông cảm cho em nghỉ thêm hai tháng nữa nhé .

– Không tiền thì đi móc bọc mà nuôi, ai biểu cưới vợ sớm làm chi cho con đàn cháu đống .

Bảo Khanh phì cười :

– Mày vừa phải thôi nha ! Tao có ý tốt gọi điện chúc sinh nhật mày mà vô ơn phụ nghĩa thế hả . Đúng là thứ ăn chén quăng luôn đĩa mà .

– Hừ ! Cám ơn lòng tốt của mày . Định xin xỏ gì đây phải không ? Tao hồng giải quyết nữa .

– Dám không ? Tao gọi cho trợ lý của tao đập mày một trận cho mày tàn đời bây giờ . Không biết mang ơn ông mai này, con chường tao cắt dây tơ hồng là "xí lắc léo" đấy .

– Ác chi vậy bạn hiền ? Có gì thì từ từ mình thương lượng chứ .

Bảo Khanh ngưng đùa:

– Hai ngày nữa tao sẽ về thành phố .

– Chuyện đã giải quyết xong chưa ? Tao nghe nói cô ta giận lắm hả . Có đòi treo cổ hay nhảy lầu gì không ?

– Thôi đi tí, đừng có nói tầm bậy . Chuyện chưa ngã ngũ đâu .

– Cứng rắn lên bạn, đặt nhiều hy vọng vào, tao tin chắc là mày thành công thôi .

– Cám ơn . À ! Mày có tổ chức sinh nhật không ?

– Tổ chức làm gì . Để tao với người yêu tao đi dạo phố là đủ rồi .

– Tốt đó . Thôi, tao tắt máy nha . Sinh nhật vui vẻ .

– Cám ơn .

Gác máy, Chí Vĩnh xoay vòng trên ghế .

Anh cảm thấy cuộc đời như tươi đẹp hẳn ra . Một sức sống kỳ lạ và mãnh liệt thôi thúc trong anh . Anh nghiêm chỉnh chú ý đầu vào màn hình máy vi tính .

– Ôi ! Tình yêu là vậy .

Hầm hăm bước ra khi thấy Thúy Diễm dắt xe vào, Huyền Sang nắm tay bạn lôi nhanh vào nhà khi bạn vừa dựng chân xe:

– Mày có điên hay không hả ? Buông tao ra !

Huyền Sang chống nạnh, sau khi ấn bạn ngồi xuống giường :

– Tao hỏi mày, có phải imày lấy đồ của tao không ?

Thúy Diễm tròn mắt :

– Mày có bị gì không vậy ? Tự nhiên đồ thừa tao lấy đồ của mày .

Khoát tay Huyền Sang quả quyết :

– Ở đây chỉ có tao với mày ở chung, và chỉ có tao với mày mới biết chỗ để đồ đặc bí mật của nhau, không là mày thì ai vào đây ? Chẳng lẽ ma .

– Dựa vào đâu mà mày nói như vậy ?

– Dựa vào tật lạnh chanh và hay lục lọi của mày .

Tức quá, đang ngồi, Thúy Diễm nhảy xồm lên giường giơ hai tay lên trời, miệng la chí chóa .

– Ôi trời ! Tôi có con nhỏ bạn quá tốt, nó vu oan cho tôi ăn cắp đồ của nó đem bán kiếm tiền xài nè .

Nhảy theo lên giường, cô đề ngang bụng bạn :

– Đừng hòng chối, khai mau ! Lấy đồ của tao rồi để ở đâu ?

Thúy Diễm nhăn mặt :

– Nè, mày định vừa đánh người vừa la làng hả ? Tao có lấy cái gì của mày đâu .

– Vậy ... ai ?

– Ờ, mà có .

– Đó thấy hông, tao nói đâu có sai .

– Thôi đi cưng ! Chị có lấy đồ của cưng nhưng món đồ đó không có giá trị để bán, mà chỉ để dùng thôi . Đồ dành cho con gái mà, bộ mày cũng tiếc với tao sao ?

Lăn qua nằm kế bên bạn, cô buồn bã :

- Vậy ai lấy nó chứ, không là mày thì là ai ?
- Bà cụ ạ ! Làm ơn nhớ lại giùm tôi, coi móm đồ đó có cho ai mượn không, hay đem cất chỗ khác .
- Quyền sở nhật ký của tao mà cho ai mượn chứ ? Hồi nào giờ tao vẫn để nó ở góc giường cơ mà .
- Phải hông ? Hay là xé đem nhúm lửa hết rồi .
- Mày còn ghẹo tao được à ? Tao đang buồn kinh khủng đây .

th ra về suy nghĩ :

- Mày có giấu thứ gì quý giá ở trong số đó không ? Tiền hay vàng chẳng hạn .
- Nghèo sặc máu mà ở đó tiền với vàng . Trong ấy chỉ là những dòng tâm sự, nỗi niềm bức xúc của tao thôi .
- Giới vậy thì lo làm gì, mất cuốn này thì làm cuốn mới .

Mắt Huyền Sang ngán lệ :

- Mày chẳng hiểu gì cả, nó là người bạn thân duy nhất thân thiết thứ hai của tao sau mày . Nó là linh hồn, là quá khứ, là kỷ niệm, là hình bóng của cha mẹ tao . Mất nó làm sao tao vui cho được .

Thúy Diễm gật gù, cô vuốt tóc bạn :

- Ủ, cũng phải . Nhưng mà tao chẳng có lấy .
- Tao biết mà .
- Vậy làm sao nó mất được . Có ăn trộm vào nhà chẳng ?
- Mày tưởng nó ngu hả ? Vào nhà mà không lấy gì, chỉ lấy quyển sổ rồi đi à ? Thật chẳng hiểu gì cả .
- Ôi trời ! Cách này cũng không xong, cách kia càng phi nghĩ, vậy tìm chứng cứ ở đâu ?

Huyền Sang nằm im lặng . Cô đang cố moi trí nhớ thử xem có tìm ra được đầu mối gì không . Gác tay lên trán về thất vọng, cô nói :

- Nếu mất nó xem như cuộc đời tao cũng sắp mất đi ... ý nghĩ sống sẽ không còn kỳ vọng và ước mơ tắt lịm .
- Sang đừng suy nghĩ nông cạn mà, mọi chuyện sẽ từ từ sẽ có cách giải quyết .

Bỗng cô chợt nhớ đến ngày hôm qua Mỹ Lệ có đến tìm cô và nằm nghỉ trên chiếc giường này . Nhưng mà Mỹ Lệ lấy quyển nhật ký đó làm gì, đâu có liên quan gì đến cô ấy ?

Mỹ Lệ là một cô gái nhà giàu, điều gì, thứ gì, vật gì cũng có, cần chi phải ăn cắp quyển sổ đã phai màu kia chứ . Thật vớ vẩn khi cô suýt đổ lỗi cho người ta .

Quay nhìn bạn đang trầm tư suy nghĩ, cô cảm thấy buồn, thật buồn . Học chung nhau từ cấp 2 nên tính tình của nhau cả hai đều hiểu rõ . Câu chuyện đau lòng của gia đình Huyền Sang, cô cũng biết . Cô thương bạn lắm, vì cô còn niềm vui niềm hạnh phúc bên người thân . Còn Huyền Sang một mình lẻ loi, đơn độc, tự sống cho mình, tự chăm sóc mình và mang nặng trên người niềm kỳ vọng của người quá cố .

Ngoài giờ học, giờ làm, Huyền Sang đều bỏ công ra làm rất nhiều món ăn . Cô rất thích bạn nấu ăn vì nó rất ngon, có thể ngon hơn nhà hàng nữa cơ đấy . Tối đến, cả hai ôn bài vở cho nhau rồi ai làm việc nấy . Cô thì viết thư cho bạn, gia đình hoặc vẽ linh tinh . Còn Huyền Sang, bên mình lúc đó là quyển nhật ký hơi đầy, không biết cô biết từ lúc nào mà đã hơn nửa quyển . Cũng rất tò mò, đã nhiều lần Thúy Diễm đã lén bạn lấy ra xem . Xem rồi, cô càng thương bạn hơn, thương cho số phận một người con gái phải chịu nhiều gian nan cực khổ đến thế .

Huyền Sang xem nó như là khúc ruột của mình . Luôn lấy nó ra lau

chùi sạch sẽ và ôm hôn nó mỗi khi cảm xúc quay ngược trở về .
Giờ đây, quyển sổ không cánh mà bay khiến cho Huyền Sang cảm thấy cô đơn quá, cô tưởng chừng như mất đi một người thân vậy .

– Diễm ơi ! Có điện thoại .

Bật đầu dậy, Huyền Sang đá vào chân bạn :

– Ê ! Có điện thoại kìa .

Thúy Diễm tuột nhanh xuống giường chạy bay ra cửa :

– Bò tao gọi đấy . Hôm nay chắc tao không ăn cơm với mày đâu .

– Xi ! Tối nay mà về lục cơm là tao mắng cho đấy .

Đang chập chờn trong giấc ngủ thì cái vỗ tay mạnh của bạn làm Huyền Sang đổ quạu .

– Mày có điện thoại đấy . Tao đang ngủ mà .

Mặc cho sự tức giận của bạn, Thúy Diễm vẫn cười tới ngồi mép giường .

– Ê ! Tao có chỗ làm rồi . Người ta vừa gọi điện bảo ngày mai đi làm . Vậy là có tiền để xoay xở rồi .

Cơn giận nguôi nhanh chóng, cô vui vẻ cùng bạn .

– Hay quá ! Từ nay mày khỏi phải mượn tiền tao rồi .

– Hừ ! Thì ra mày vui mục đích là thế . Thật "mỏ nhọn" ... í quên ... nhỏ mọn .

Ôm vai bạn, Huyền Sang nịnh nọt :

– Thôi, đừng giận mà, tao chỉ nói chơi . Thật là vui khi tao với mày đều có việc làm .

– Ủ . Lúc đó cuộc sống sẽ khác hơn trước, tao sẽ mua xe chở mày đi chơi và giúp mày mua lại căn nhà .

Một nỗi buồn từ đâu len tới làm cho Huyền Sang cảm thấy khó chịu . Cô quay mặt đi để ngăn dòng nước mắt . Mua lại căn nhà ư ? Một

điều ước quá xa vời . Có lẽ cả đời này cô không thể nào làm được .

Biết mình đã chạm đến nỗi đau của bạn, Thúy Diễm nhỏ giọng :

– Xin lỗi, tao không cố ý gọi lại chuyện cũ đâu, đừng giận nha .

– Đâu có gì, tao quen rồi . Ngày mai anh Vĩnh lại, tao nói ảnh chở mày đi làm . Buổi đầu tiên cần phải tạo vẻ bề ngoài với người ta . Nếu không, sẽ khó mà làm lâu dài được ở cái đất thành phố này .

– Ôi, nhằm nhò gì ! Biết đâu tao đi xe đạp, gặp ông sếp ổng có lòng thương người mua cho tao xe đi làm rồi sao ?

– Ừ . Hi hữu lắm, trăm người có phân nửa người .

– Xi ! Làm gì quá tệ vậy mày ! Trăm người thì phải có một hoặc hai chứ . Diễn hình như là giám đốc của mày kia, mua xe cho mày đi làm .

.

– Thôi đi mày ơi . Nói chuyện tào lao không .

– Làm quê nha ! Hồng tin, nhìn ra cửa xem .

Huyền Sang đưa mắt nhìn ra ngoài . Thật vậy, Chí Vĩnh đang dắt một chiếc xe Quave màu xanh mới cáu cạnh đi vào .

Dừng xe ngoài cửa, anh đưa tay làm loa :

– Sang ơi ! Em có nhà không ?

Thúy Diễm bước nhanh ra :

– Chào anh Vĩnh . Hôm nay anh không đến công ty à ?

– Ôi chà ! Thứ bảy mà em không cho anh nghỉ nữa . May mà em không làm thủ tướng, nếu không công nhân sẽ bãi công hết .

– Anh lại ngạo em .

– Có Huyền Sang ở nhà không em ?

Huyền Sang bước ra, mặt cô kém vui :

– Anh không ở nhà nghỉ, đi hoài vậy . Khi ngã xuống mới biết là giỏi chắc ?

Chí Vĩnh khoát tay :

– Anh mạnh như voi vậy em đừng lo . Nhưng mà có lỡ xui xẻo như lời em nói thì em sẽ là liều thuốc giúp anh mau chóng lành bệnh .

Phải không tình yêu của anh ?

Thúy Diễm rùn vai :

– Eo ơi ! Tui phải chạy vào bếp thôi . Đứng đây một hồi chắc tui bị nhiễm từ trường quá .

Cô vừa khuất thì Chí Vĩnh đã áp sát Huyền Sang, anh "mì" nhanh vào má cô .

– Anh nhớ em quá ! Ngày mai là chủ nhật, không thấy em cả ngày chắc anh chết vì nhớ .

– Xạo vừa thôi ! Chủ nhật nào, tối cũng ép người ta đi ăn, riết rồi mập ú lù rồi đây này .

Nắm tay cô, anh thì thầm :

– Anh cũng yêu luôn cho dù em mập đến mấy trăm ký .

Liếc anh một cái rất sắc nhưng không kém phần yêu thương cô hỏi :

– Anh tìm em có việc gì không ?

Chí Vĩnh chìa tay qua chiếc xe .

– Theo lời anh hứa, hôm nay anh tặng em chiếc xe để có chân đi làm, đi giao hợp đồng xa tiện hơn .

Huyền Sang quay đi :

– Xin lỗi anh, món quà lớn quá em không dám nhận ... anh hiểu cho em ...

Chí Vĩnh nhăn mặt :

– Em lại nữa rồi, chẳng lẽ tình yêu của hai chúng ta không xứng đáng để em tin tưởng anh sao .

– Không phải vậy . Em rất cảm ơn anh đã yêu thương và lo lắng cho

em, em cảm thấy như thế là đủ lắm rồi, em không muốn anh phải vì em mà tốn hao nhiều đến thế .

– Em chưa thật sự hiểu anh, nghĩa là em chưa thật lòng yêu anh .
Phải thế không ? Em là cô gái mà anh yêu thật lòng và muốn hy sinh tất cả thế mà ... em làm cho anh đau quá, tim anh sẽ tan nát, em có hiểu không ?

Cô khỏ sở :

– Em không muốn mọi người nhìn em bằng con mắt soi mói, lấy em làm câu chuyện thời sự để tuyên truyền cho những người xung quanh .

– Mặc họ ! Họ sống, họ nói là chuyện của họ, không liên quan gì đến chúng ta . Em biết sống và sống cho đúng với chính mình là được .

– Đâu có đơn giản như anh nghĩ . Nếu như thế thì mọi người sẽ được sống thanh bình rồi . Mặt trái của cuộc đời không ai mà lường trước được .

– Có đôi khi mình hãy tin vào một điều gì đó, lấy mục đích cần đạt đến làm lý tưởng cho cuộc sống . Em an tâm, mọi chuyện sẽ không có gì quá đáng để em phải buồn khổ đâu .

– Cảm ơn anh đã hiểu và an ủi em . Nhưng thú thật, em không dám nhận nó, vì nó mà em có cảm giác sẽ không an tâm .

Chí Vĩnh ôm lấy vai cô, môi anh mơn man trên tóc :

– Em yêu ! Chẳng lẽ những bí quyết anh dạy em khi ấy em không nhớ hay sao ? Em đã rành lắm rồi cơ mà . Chấp nhận nhé, đừng làm anh phải buồn phải thất vọng . Anh cũng không muốn người yêu của mình thua sút với bè bạn .

Lời nói của anh sao mà chân thành tha thiết quá, cô cảm thấy trào dâng một cảm xúc yêu thương dạt dào . Tại sao anh phải lo lắng cho

cô ? Anh là một người yêu đúng nghĩa và rất lý tưởng .

– Nha em ? Nếu em chưa chấp nhận được thì xem như anh cho mượn tiền mua vậy, anh sẽ trừ vào mức lương hàng tháng của em .
Cô không biết nói gì, im lặng và xúc động . Ở yên trong vòng tay anh cô thấy ấm áp lạ thường . Cô cần che chở, cô yếu đuối quá .

Đột nhiên cô rơi nước mắt, một nỗi buồn từ đâu xâm nhập bao trùm lấy cô . Cô níu chặt tay anh, cố gắng cảm nhận hơi thở của anh gần bên cô ... nhưng lạc lõng ... và trống vắng quá .

Kể từ lúc mà cái "chuyện ấy" xảy ra, lúc nào gặp anh, Bích Tiên cũng đỏ mặt và tìm cách lẩn tránh . Anh đã cố gắng tạo cơ hội để hai người thân thiện lại nhưng vô vọng, cô luôn viện đủ lý do, đủ mọi chuyện để làm đảo lộn cuộc nói chuyện đang nghiêm túc .

Như thường lệ, hôm nay anh thức rất sớm, sẵn sàng với áo thun, quần sọt và đôi giày chạy thể dục, anh phóng nhanh xuống thang lầu .

Đứng trước cửa làm vài động tác để nóng người, anh mới bắt đầu chạy . Đã đoán trước được cô sẽ theo đuôi anh để tập thể dục nơi Hồ Xuân Hương nên anh gia tăng tốc độ, chỉ một lúc sau anh đã bỏ cô mất hút ở phía sau . Gặp ngay cô bạn mới quen hôm kia, anh đưa tay .

– Chào Tuyết . Em thức trễ vậy ?

– Không biết ai thức trễ à ! Hẹn người ta chạy chung mà giờ này mới tới .

Bảo Khanh bật cười :

– Xin lỗi, tại lúc sáng này ngủ ngon quá nên tắt luôn đồng hồ reo .

Tuyết lúc lắc bím tóc :

– Anh trông em hôm nay thế nào ?

– Ra dáng một tiểu thư sang trọng đi picnic đấy .

– Anh lại ngạo em .

Cô đề nghị:

– Hay chúng ta ghé dùng sữa nóng đi anh .

– Ờ ... ừ ... cũng được .

Vừa bước vào quán thì anh thấy dáng Bích Tiên chạy qua . Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, anh đề nghị với Tuyết :

– Khoan đã ! Hay là anh với em thi xem, ai chạy nhanh đến hồ trước nè . Ai thua, người đó sẽ trả tiền, chịu hông .

– Sợ anh hả, chạy thì chạy !

Dù biết rằng mình sẽ thua anh nhưng cô vẫn nói thế, vì lúc nào anh cũng giành trả tiền cả . Thích thật, một mẫu người đàn ông ga-lăng đẹp trai rất được "ưa chuộng" đây .

Vượt qua mặt Bích Tiên, anh giảm tốc độ chạy song song với Tuyết .

– Thế nào, em thấy mệt chưa ? Còn đủ khả năng để thi tiếp không ?

– Hừm ! Anh cứ chờ xem, em sẽ thắng lúc chung cuộc .

Liếc về phía Bích Tiên một cái, anh bật cười :

– Thế à ! Vậy lúc đó đừng xiu nhé, mất công anh phải xuống hồ để vớt em lên .

Đưa tay cầu vào hông anh, Tuyết hét :

– Dám ngạo em hả !

Bảo Khanh cười vang bỏ chạy trước ... để lại trong lòng người chạy thứ ba một nỗi ghen tức và chua xót dâng trào .

– Anh độc ác quá !

Đưa tay quệt mồ hôi, anh đẩy cổng bước vào . Cởi phăng cái áo thun ướt đầm trên người, anh thở ra :

– Xem chừng sắp có bão rồi đây .

Bước vào nhà anh đã thấy đôi giày thể thao mà anh mua cho cô nằm ngổn ngang nơi phòng khách, cái nón đội đầu màu trắng tinh khôi của anh đã nhuộm thẫm một màu đen thùi . Chưa hết, cái áo thun hiệu Nike mà anh thích nhất đã mất một tay nằm vắt vẻo trên ghế .

Lắc đầu, anh mỉm cười:

– Đúng là trẻ con có khác, vậy mà trốn tránh tình yêu của anh .

Từng bước lên bậc thang, anh cố gắng đi rất nhẹ, vì anh linh cảm rằng phòng của anh đang bị chiếm ngự .

Thật thế, vừa đến cửa phòng anh đã nghe tiếng lộp cộp của vật dụng rơi xuống nền và tiếng nguyên rửa thầm thì :

– Đáng ghét ! Hừm, thật đáng ghét . Cầu cho hắn chết quách đi .

Xoay nhẹ nắm cửa, anh bước vào . Cảnh tượng trước mặt làm anh muốn ngã ngửa . Cả căn phòng đều bị lục tung cả lên gối, chăn, nệm, sách vở, bàn ghế nằm mỗi thứ một góc, cả con thú nhồi bông mà Tuyết tặng cho anh hôm qua cũng bị móc hai mắt đầu mất tiêu . Quá đáng hơn, hình trong kiếng của anh chụp chung với cô lúc trước cũng bị xé đôi .

Cổ ngán cơn giận, anh bước nhanh về phía cô . Vẫn chưa hay biết, Bích Tiên vẫn tiếp tục đắm tay vào con thú nhồi bông .

– Cho mày chết ! Cho mày chết ! Đồ sở Khanh, đồ lừa đảo ! Tiếc rằng tao chưa xé xác mày ra . Hừ !

Vừa giận vừa tức cười, anh hét :

– Thôi đủ rồi ! Cô làm cái trò gì vậy ? Phòng, đồ đạc của tôi, cô lục tung như thế là sao ?

Giật nảy cả mình, cô đưa tay chặn ngực mắt chớp chớp rướm lệ nhìn anh . Nhưng chỉ một phút sau, cô đã cong môi lên cười :

– Tui thích làm thế thì sao ? Bất quá anh đánh tui trừ, hay là đuổi tui

đi .

– Cô tưởng tôi không dám à ?

Ngấn lệ trào ra, cô tủi buồn cho thân phận . Cả lời nói cũng dữ hơn trước và tiếng "em" cũng đã đổi thành tiếng "cô" chua chát .

– Tui biết mà, anh rất muốn đuổi tui . Ghét tui vì cô ấy chứ gì ? Hu ... hu ... Tui sẽ hồng đi đâu hết á ! Tui ở đây, ở đây, xem ông làm gì tui . Giơ nắm đấm trước mặt cô, anh nghiêng răng làm mặt ngầu :

– Hừ ! Tiếc rằng tôi không nở cho khuôn mặt xinh đẹp của cô ăn trầu . Cô hãy cút khỏi phòng tôi ngay, trước khi tôi chưa phát điên lên . Cầm nửa tấm hình của cô lên, cô xé toạc ra làm hai .

– Tui sẽ đi, nhưng hồng phải bây giờ .

Cử chỉ của cô làm Bảo Khanh nóng mặt, anh xô mạnh cô ngã lên giường:

– Ai cho cô làm vậy, hả ? Ai cho cô xé nó ?

Anh giơ tay lên định tát vào mặt cô, nhưng anh kịp dừng lại ... Trời ơi ! Mình đang làm gì thế này ?

Bích Tiên hất mặt lên, cô chua chát :

– Ông đánh đi ! Hình của tôi, tôi xé, mắc mớ gì đến ông ?

– Tôi cấm cô ! Đó là người con gái tôi yêu . Tôi không cho phép cô làm như vậy .

– Bây giờ ông đã hết yêu cô ấy rồi, đừng nói lại chuyện quá khứ đó nữa !

– Cô ...

– Ông hãy đi mà vui vẻ với người con gái khác . Cô ấy sẽ chẳng yêu ông đâu . Vì lúc trước cô ấy mù quáng quá thôi .

Bảo Khanh hừ mạnh :

– Được . Nếu cô ấy muốn thế, tôi không sợ gì cả . Cần gì phải gây

đau khổ cho mình, tìm kiếm tình yêu mới đích thật hơn nhiều .

– Đúng đó . Nếu không, ông sẽ chết bất đắc kỳ tử .

– Chuyện đó cô khỏi phải lo . Chỉ cần tôi sống chung với người tôi yêu một phút một giây là đủ thỏa nguyện rồi . Bây giờ tôi cần tắm rửa thay đồ đi chơi, cô ra ngoài đi .

– Không .

Liếc nhìn cô, anh mỉm cười cho hai tay lên lưng quần .

– Vậy cũng được . Nếu cô thấy tiện .

Bật nhanh dậy, cô ôm mặt lao ra cửa .

– Ông ... ông quá trơ trẽn mà .

Vừa xếp áo vào va-li, Bích Tiên vừa giọt ngắn giọt dài . Cô kể lể với thím Năm:

– Hu ... hu ... Con phải đi thôi thím à . Con không thể nào mà ở lại đây được nữa . Càng ngày, con càng cảm thấy mình là người xa lạ . Anh ta xem con như một lọ hoa chưng cho đẹp, hoặc là một con rối để giật dây .

Thím Năm vừa lấy áo trong tủ ra giúp cô, vừa lưỡng lự phân vân .

Thím cố làm rất chậm để chú Năm dưới phòng khách có thể liên lạc được với Bảo Khanh .

– Con có suy nghĩ kỹ chưa ? Cậu chủ có cho phép hay không ?

– Hừ ! Anh ta lấy quyền gì mà cho phép hay không cho phép ? Con đi là quyền của con .

– Nhưng mà cậu chủ nói ...

– Hắn nói gì mặc hắn . Hắn dám cản con, con nhảy lầu .

Thấy Bích Tiên quá xúc động, thím Năm nhỏ giọng :

– Ủ ... ừ ... đúng rồi, đúng rồi . Bây giờ con xếp đồ sẵn đi ... rồi xuống dùng cơm với thím ha ? Sau đó, thím nhờ chú Năm đưa con đi .

– Con tự đi được rồi .

– Bậy nữa ! Con đi một mình thím hồng an tâm đâu ... Vậy nha thím xuống làm cơm đây .

Bích Tiên gật đầu :

– Vâng ... con xếp đồ xong sẽ xuống phụ thím .

Thím Năm đi nhanh xuống phòng khách, kéo tay chú Năm đang đứng nơi cửa :

– Sao rồi ông, có liên lạc được cậu chủ chưa ?

– Cậu chủ đã tắt máy rồi thì phải .

– Tính sao đây ông ?

Chú Năm vỗ vào vai vợ:

– Đừng lo bà ạ, mọi chuyện tùy vào duyên phận mà thôi, cưỡng cầu sẽ tạo sự rạn nứt trong hạnh phúc .

Sau khi dùng cơm xong buổi cơm "cuối cùng", Bích Tiên phóng ngay lên phòng, nhưng cô lại không vào phòng mình mà lọt vào phòng của Bảo Khanh .

Thật lòng, cô muốn nhìn lại lần cuối căn phòng nhỏ của mình, căn phòng mà Bảo Khanh đã cho cô ở khi dẫn cô lên đây . Nó vẫn còn nguyên vẹn, không thay đổi hay chuyển dời một vật gì .

Một chiếc giường nệm thơm tho mềm mại từng là nơi cho cô ru mình êm đềm trong giấc ngủ . Cô nhẹ nhàng ngồi xuống và nhắm mắt ...

Tại sao cô lại rời xa nó, rời xa tình thương của anh ? Cô quá ngốc phải không ? Cô ganh tị với quá khứ, hay là không chấp nhận tình yêu của quá khứ . Anh vẫn yêu cô như ngày nào mà, sao cô phải lẩn tránh ? Cô có mất đi trí nhớ thật không ? Sao cô lại thấy anh thân thiết với cô như thế ... Cô đã yêu anh, yêu bằng tình yêu mãnh liệt .

Cô muốn anh luôn quan tâm và yêu thương cô, nhưng anh lại thờ ơ

chỉ nói tình yêu trên đầu môi chót lưỡi . Bỏ cô một mình hiu quạnh, không một cú điện thoại để hỏi thăm ... Cũng là lỗi ở cô một phần . Tại cô "chảnh" không thèm nghe điện thoại, để nỗi nhó xen vào trong giấc ngủ .

Không còn thời gian, cô quay nhìn con thú nhồi bông và chiếc đồng hồ reo hình con ếch nằm trên bàn . Cô lưỡng lự, cuối cùng cô đã gom hết hai món cho vào túi xốp .

Bước nhanh ra ngoài, cô đưa mắt nhìn lại "bãi chiếc trường" mình gây ra lúc nãy ... Một sự hối hận bao phủ lấy cô . Cô không nên làm thế, cô đã chạm đến lòng tự trọng của anh .

Đặt túi xốp lên bàn, cô bắt đầu dọn dẹp . Xem như đây là lần cuối cô giúp anh làm một việc tốt cho lòng bớt day dứt .

Chỉ một loáng sau, căn phòng đã trở lại như cũ ... chỉ duy nhất cái bàn bằng gỗ hơi nặng là cô chưa nhắc nổi lên . Ngồi nghỉ mệt nhìn nó, cô mỉm cười tự nghĩ : "Ái chà ! Sức mạnh nào mà mình lại xô nổi chiếc bàn này lúc nãy nhỉ ? " Cô đỏ mặt: "Phải nói con gái ghen thật ghê gớm".

Bật dậy cô mím môi:

– Làm nhanh thôi .

Hít vào một hơi thật sâu, cô cố sức lật nó lên . Bỗng nhiên cô thấy nó nhẹ hẫng và bên má cô một làn hơi nóng thổi phà vào mặt .

Cô hoảng hốt buông tay ngã chúi, theo đà Bảo Khanh cũng ngã theo . Anh vòng tay ôm lấy cô lăn né khỏi chiếc bàn . Tiếng "rầm" chát chúa vang lên . Bích Tiên nhắm mắt:

– Á ...

Bảo Khanh siết chặt cô:

– Không sao ... có anh đây .

Bích Tiên khóc oà lên . Cô vừa giận, vừa tủi thân, vừa vui sướng được anh lo lắng ... Cô khóc thật lớn, thật lớn, cô muốn xóa tan đi bao uất ức .

Anh đưa tay lau những giọt nước mắt của cô, giọng anh nồng nàn và êm ái :

– Em ngốc lắm, sống trong hạnh phúc và tình yêu của anh không muốn, muốn tự đầy đọa mình .

Anh hôn lên vàng trán bưng bình của cô . Cô ngưng khóc nhìn anh, bao hờn ghen tức tối trốn chạy đâu mất . Với bản tính tự ái, cô vẫn ngoan cố tạo cho mình một vỏ bọc, giờ tay định tát vào mặt anh, cô bậm môi trợn mắt .

– Ông ... trơ trẽn .

Bảo Khanh đánh liều, anh quyết tâm tìm lại tình yêu lần cuối .

– Anh chỉ trơ trẽn với một mình em thôi, còn với các cô khác không có đâu .

Nhanh như chớp, môi cô đã bị môi anh chiếm ngự . Nụ hôn nồng nàn chất chứa tất cả tình yêu của anh dành cho cô dài cô tận, dài đến lúc mà nỗi đam mê cháy bỏng đã mời được thần tình ái đến . Vòng tay của anh siết lấy chiếc eo thon thả của cô ... vòng tay của cô thì câu lấy cổ anh, chất men tình yêu được chia đầy cho cả hai .

Anh rời môi cô, anh nói trong hơi thở dồn dập và con tim đang thôi thúc :

– Anh yêu em, yêu hơn chính bản thân anh . Em đừng làm khổ anh có được không ?

im lặng, cô đang nhìn vào mắt anh như để tìm kiếm sự giả dối trong đó .

– Bích Tiên ...

Tiếng gọi tha thiết của anh làm cô bối rối . Cô yêu anh yêu nhiều lắm, nào anh có biết đâu . Con tim bé nhỏ của cô đã mềm nhũn ra rồi .

Bảo Khanh tiếp tục tấn công, anh muốn cô phải tự mình thú nhận tình yêu của cô đối với anh .

– Sao em lại im lặng ? Em không có một tí cảm tình với anh ư ? Em thù ghét anh, phải không ? Anh đau lòng quá . Có lẽ đây là lần cuối cùng anh có em trong vòng tay . Hãy im lặng nha em ! Hãy ban cho anh một ân huệ cuối là được ở gần em ... Nha em, đừng phản đối anh nha !

Lời của anh tưởng như đã đến giờ ly biệt, nghe đau lòng quá đỗi, cô giơ tay lên che miệng anh .

– Tui không cho anh thoát ra những lời như thế ... dù tôi không yêu anh .

– ...

Bảo Khanh mơn tay mình trên sống mũi người yêu:

– Lời của em tuy cay đắng, nhưng anh sẽ không ân hận, việc anh đã chọn người khác khó mà lung lay .

Cô cố gắng nhích khỏi vòng tay anh, vì cô sợ mình không giữ nổi con tim và lòng khao khát tình yêu .

– Cho anh một lần cuối được là chủ của đôi môi kia, được không em ?

Sợ ngần không được anh, cô cố nhắm mắt bặm chặt môi .

Cử chỉ của cô làm cho Bảo Khanh càng thích thú hơn . Anh đưa đôi môi của mình "thăm dò" khắp gương mặt quyến rũ .

Trời ạ ! Thật là hạnh phúc . Anh muốn nhảy cẫng lên khi "nụ hồng" kia đã hé nở đón nhận nụ hôn của anh .

Bế xúc cô lên, anh cắn nhẹ vào mũi .

– Hừm ! Em lém lắm, qua mặt anh nha .

Bích Tiên lí nhí :

– Chỉ tại anh thôi, ai biểu không thật lòng với em .

– Ai nói ? Lòng anh, em đã đo và đã rõ mười, còn anh chỉ rõ nó tám phần . Tại em cố chấp không dám đối diện với sự thật .

– Em muốn thử nghiệm anh và thử nghiệm cả chính em, xem tình yêu kia có còn thắm màu nữa không ? Em không muốn sống theo rập khuôn của quá khứ, trong khi tình yêu luôn thay đổi theo thời gian .

– Em quá khờ ! Tình yêu của anh có thay đổi nhưng thay đổi theo cách khác . Nghĩa là nó càng thắm nồng và tha thiết hơn .

– Xạo quá .

– Thật mà, bằng chứng là anh vẫn yêu em và yêu nhiều hơn .

Đặt cô lên giường hơi thở anh phả vào má cô nóng hổi ... một cảm giác lạ lẫm xen vào .

– Bích Tiên ... anh ... anh .

Không dám nhìn anh cô im lặng khẽ nhắm mắt, cô biết rằng nếu cô lên tiếng vào lúc này sẽ tạo sự ngỡ ngàng giữa cả hai .

Bảo Khanh hôn nhẹ lên vầng trán cao bừng bình của cô . Anh ngồi thẳng người dậy .

– Anh hy vọng niềm hạnh phúc của anh sẽ được nhân đôi, khi em đồng ý làm bà xã của anh .

Cô mở choàng mắt, đỏ hồng đôi má :

– Anh sẽ thất vọng thôi, vì em không bằng lòng đâu .

Bảo Khanh đưa tay cù lét vào hông cô .

– Thật thế thì anh sẽ cưỡng bức em, đến khi em bằng lòng .

– Á ! Anh thô bạo quá đi ... Lỡ em bằng lòng lấy anh, sau này anh dùng vũ lực với em rồi sao ?

Véo mũi cô, anh cười . Giọng anh thật nồng nàn và ấm áp:

– Làm gì anh dám ! Tình yêu của anh sẽ là ngọn đuốc thiêu cháy tính cách đó ... cuối cùng chỉ còn lại sự chiều chuộng và nghe lời em thôi .

Nhìn gương mặt hiền lành đẹp trai của anh sao cô yêu đến thế . Cô bật dậy hôn vào môi anh thì thầm:

– Thật nhé, anh phải hứa yêu em mãi không được phụ em . Và không phải yêu bằng tình yêu của quá khứ mà yêu bằng tình yêu hiện tại anh nha .

– Dĩ nhiên rồi, anh sẽ chứng tỏ ngay cho em thấy .

Hôn túi bụi vào gương mặt cô và cuối cùng là dừng lại nơi đôi môi đỏ mọng . Men tình yêu ngất ngây tạo cho nụ hôn ngọt ngào khiến cho cả hai không muốn rời nhau .

Đẩy nhẹ Bích Tiên ra, anh nhìn thẳng vào mắt cô:

– Bây giờ em còn muốn ra đi xa rời anh không ?

Cô lắc nhẹ đầu:

– Không . Em không thể đi được, vì con tim em đã bị anh đánh cắp rồi .

Nhìn quanh phòng, anh véo má cô:

– Em đó, mai một có ghen thì cũng từ từ hỏi anh cho ra lẽ, chứ lần nào gặp anh đi với cô nào cũng làm thế là tiêu anh rồi.

– Nhưng em đã dọn dẹp lại rồi .

Anh đưa ra nửa tấm hình lúc nãy cô xé .

– Làm sao cho nó trở lại nguyên vẹn đây em ?

Bích Tiên nhìn anh, rướm rướm nước mắt:

– Em ... em xin lỗi ... Anh không giận em chứ ?

Hôn vào mắt cô anh rộng lượng .

Tuy có giận nhưng vẫn còn yêu:

Anh lấy từ trong túi ra một xấp ảnh mới rửa:

– Anh đã có hình mới rồi đây .

Nhìn những tấm hình được anh nâng niu trên bàn tay, Bích Tiên xúc động . Cô thật là có lỗi .

Ngước đôi mắt "lem nhem" nhìn anh, cô thút thít:

– Em yêu anh .

Bảo Khanh oà vỡ niềm vui . Anh hạnh phúc quá ! Bây giờ anh chỉ muốn được nghe cô nói hoài và nói mãi ba chữ ấy thôi.

– Ngày mai anh sẽ về thành phố .

Bích Tiên nghe hụt hẫng, cô ngồi dậy mặt buồn thiu:

– Vậy thì ... đừng về đây nữa .

– Có thể . vì anh phải ở đó rất lâu, công việc và một ai đó rất mong anh .

Tuột xuống giường, cô đi nhanh ra cửa:

– Tui hổng muốn nghe .

Vừa đến cửa thì câu nói của anh làm cô chững lại:

– Em có muốn đi cùng anh không ?

Cô quay lại tròn mắt nhìn anh, nửa tin nửa ngờ :

– Anh nói thật chứ ?

Bảo Khanh nhướng mắt:

– Dĩ nhiên rồi . Em là người yêu của anh, không dẫn em theo thì dẫn ai đây ? Chẳng lẽ ...

Cô "bay" vào lòng anh ngay tức khắc:

– Anh dám, em sẽ bám anh ra từng khúc ngay đấy .

Ôm cô vào lòng, hôn vào tóc cô, anh hỏi:

– Em làm vợ anh nhé ? Chúng mình về thành phố thừa với cha mẹ .

– Nhưng ...

– Không nhưng nhị gì hết . Cha mẹ sẽ rất vui khi biết em đã tìm lại được hạnh phúc .

– Em cảm ơn anh .

– Anh không cần lời cảm ơn suông như thế đâu, phải thực hiện bằng hành động cơ .

Bích Tiên véo vào mũi anh rồi phóng chạy ra ngoài :

– Xưa lắm bồ tèo ơ !

Bảo Khanh cũng bước theo, anh thấy mình như trẻ ra được mấy tuổi .

Bị chặn ngang giữa đường, Huyền Sang bực bội . cô bặm môi hất mặt hét:

– Ông kia muốn tự vẫn hay sao vậy? Tự dừng chặn ngay đầu xe của tôi?

Nhoẽn miệng cười, người đàn ông giơ tay:

– Không . Xin lỗi cô, tôi đang nhìn người quen .

Phùng má, cô "tấn công" tiếp:

– Người đầy nhóc đường sao ông không nhìn lại nè tôi mà nhìn?

Ông hồng thấy làm thế quá vô duyên sao?

Người đàn ông lì lợm:

– Vô duyên thì kệ vô duyên, tìm được người quen rồi hăng tính .

Thở dài ngao ngán, Huyền Sang xua tay:

– Ông làm ơn đừng cản trở tôi được không ? Tôi sắp trễ giờ làm rồi .

– Trễ giờ làm hay là trễ hẹn với người yêu? Tôi thấy cô diện quá đẹp đó chứ .

– Tui hồng nhin nữa đâu ghen ! Bây giờ ông có tránh ra không thì nói ?

Người đàn ông vẫn bình thản, anh ta xoa xoa trán:

– Đừng hét lớn chứ, người đi đường nhìn thấy sẽ hiểu lầm chúng ta ... cô nhìn xem có phải không ?

Liếc nhìn xung quanh bắt gặp những đôi mắt hiếu kỳ, cô hạ giọng:

– Xin lỗi, ông cần gì ở tôi ?

Anh ta gỡ cặp kính đen ra nhoẻn miệng cười:

– Tôi cũng xin lỗi . Cô vào quán dùng với tôi một ly nước chứ ?

Nhận ra người quái lạ đó là người quen, cô lừ mắt:

– Tôi không có chuyện gì để nói với anh . Vả lại, tôi đang rất bận .

Nhật Long xoa tay anh nhượng mảy:

– Hình như từ lúc có xe mới, cô rất bận rộn thì phải . Nhưng thôi, cô hãy tạo cơ hội cho mình hôm nay đi . Nếu không, cô sẽ ân hận cả đời đó .

Dắt xe vào lề, Nhật Long kéo chiếc ghế ở quán cóc:

– Chị ơi ! Cho em một ly trái cây nhé .

– Vâng ... có liền .

Tuy bức tức nhưng nghe anh nói thế, cô cũng tò mò muốn biết chuyện gì nên tấp xe vào lề bước lại ngồi gần anh .

– Nhật Long ! Anh đừng tưởng tôi là người dễ đùa ... Nhưng thôi, nếu có chuyện liên quan đến tôi anh cứ nói đi .

– Cô cũng dùng nước chứ ?

– Tùy anh .

Nhật Long giơ tay anh ra hiệu cho người chủ quán:

– Chị ơi thêm một ly nữa nha .

– Vâng .

– Anh nói mau đi, tôi còn công việc .

Không vào đề liền, mà anh lại nói xa xăm:

– Lúc này cô bận rộn đấy nhỉ ? Vừa đi làm vừa đi dạy ... cô có chịu nổi không ?

– Cuộc sống là vậy, chịu không nổi thì rút lui hoặc ngã quỵ, tôi đang thử sức với nó .

Nhật Long nhìn vào mắt cô . Anh tìm kiếm xem trong đấy có một bí mật gì không .

– Hình như cô đang tiến dần đến bước thành đạt, mọi ước mơ của cô sẽ thành hiện thực sắp tới đây ?

Quay nhìn anh cô khẽ chớp mắt:

– Ước mơ gì ? Anh biết sao?

– Biết chứ và còn biết rất rõ nữa kia .

– Anh nói thật tức cười ! Người yêu của tôi còn chưa biết được, nói gì đến anh .

– Vậy mới hay chứ, có lẽ đó là duyên số "tình trước duyên sau".

– Vớ vẩn ! Anh gọi tôi vào đây chỉ nói toàn những chuyện này hay sao ?

Định trả lời cô nhưng nước uống được mang ra, anh im lặng. Khuấy ly nước đẩy về phía cô, anh nói:

– Cô dùng nước đi . Sau đó, tôi sẽ nói rõ mục đích tôi gặp cô hôm nay .

Cắn nhẹ ống hút, cô nhìn anh . Anh lúc này khác thật khác nhiều so với bộ dạng công tử phong lưu hôm sinh nhật . Anh ăn mặc rất đơn giản, áo thun quần Jean, trông anh thật đàn ông và rất quyến rũ .

Chớp nhẹ mắt để ngăn suy nghĩ về anh, cô hỏi:

– Lâu quá tôi không gặp Bích Lệ, nó có khỏe không ?

– Cô khỏi lo, nó mạnh như voi ấy mà, bệnh gì xâm nhập nó được .
Cô cười buồn:

– Anh nói thế, Bích Lệ sinh ra đã là một tiểu thư chân yếu tay mềm làm sao mạnh được ? Chỉ có tôi lăn lóc giữa cuộc đời gần tám năm trời mới mong có được sức để kháng như thế .

Nhật Long gọi chuyện, giọng anh vừa cảm thông vừa gây xúc động:

– Có lẽ cuộc sống của cô có rất nhiều nỗi lo toan vất vả .

Đưa đôi mắt sâu thẳm buồn nhìn anh, đột nhiên cô muốn tâm sự và người bạn đồng cảm là anh .

– Vâng, một con bé mồ côi được như ngày hôm nay đã là quý lắm rồi .

– Cô định chọn con đường này để tiến thân và lấy lại những gì đã mất sao ? Cô nhớ quên đi những tình cảm thiêng liêng đã dành cho cô suốt mười mấy năm qua à .

Trong khi cô ăn sung mặc sướng, cô có biết rằng có một người thân của cô đang ngày ngày mong ngóng tin cô ... Hãy suy nghĩ lại đi và tìm cho mình một lời giải đáp .

Huyền Sang tròn mắt:

– Tôi ... anh nói tôi và người thân của tôi ư ? Còn ai nữa chứ ... nhưng mà không, bà nội của tôi ... Đúng rồi, đã một năm trời tôi đã không về thăm nội ... hu ... hu ... Tôi đúng là một đứa cháu bất hiếu mà .

Nhìn cô bật khóc ngon lành trong cơn ân hận, Nhật Long chạnh lòng thương cảm . Cô đã làm cho anh nguôi đi cơn giận mà anh định trút xuống cô .

Cô không cố ý thật . Cuộc sống bon chen và buồn khổ đã làm cô quên đi ... Nhưng bản năng của một tình cảm thiêng liêng cô đã mất

đi, đó là một điều đáng trách .

Cô nắm lấy tay anh, đôi mắt đỏ hoe vì nước mắt .

– Anh tại sao anh biết được điều đó ? Anh ... có thể cho tôi biết nội
tôi ra sao rồi không ?

– Tại vì tôi ...

Anh kịp ngăn lại bản năng thành thật tự nhiên của người đang yêu .

Anh khẽ thở dài:

– Tôi vô tình được một người bạn cho biết và nhờ Bích Lệ tôi mới
hiểu rõ câu chuyện hơn . Nội cô đang bị cảm ... nhưng rất nhẹ không
ảnh hưởng gì đến sức khỏe đâu .

– Tôi quả là một đứa cháu bất hiếu phải không ? Lại là một con
người đầy tham vọng . Biết được, chắc mọi người sẽ khinh tôi lắm ...
hic ... hic ... Tôi không muốn đâu mà .

Vỗ nhẹ vào tay cô, anh chia sẻ :

– Bình tĩnh lại nào, cô nghe tôi nói ! Không có một ai là toàn diện cả .
Ai mà không phạm phải sai lầm, đều chính yếu là biết dừng lại đúng
lúc và tìm cách sửa lỗi .

Lau nhanh nước mắt, cô gạt đầu:

– Vâng, anh nói đúng . Tôi sẽ xin phép công ty về quê thăm nội ngay
ngày hôm nay .

Nhật Long giờ tay:

– Tôi nghĩ chưa cần thiết đâu, vì công việc của cô đang làm phải mất
hai ngày nữa mới hoàn thành . Vả lại, người yêu của cô có cho phép
hay không ?

– Anh ấy là người rộng lượng và bao dung, tôi tin anh ta sẽ sắp xếp
công việc đi cùng tôi .

– Một hy vọng màu hồng thật hạnh phúc đây .

Cô tròn mắt:

– Ủa ! Nhưng sao việc của tôi anh đều biết cả vậy ? Anh có theo dõi tôi không đấy ?

Nhật Long nhướng mắt anh cười:

– Ái chà ! Cô tưởng cô là nhân vật quan trọng chắc . Tôi còn công việc của tôi, không có thời gian rảnh để làm việc không công đâu .

– Thế ai đã mách bảo với anh chuyện về tôi ?

– Một người huyền bí mà chỉ có trái tim đang yêu mới cảm nhận được thôi .

– Thật thét ư ?

– Đúng vậy .

– Nhưng tôi có cảm giác là anh đang thức hiện một mưu đồ gì đây .

Mục đích thế nào, có cho tôi biết được không ?

Thoáng giật mình vì sợ cô đoán ra được ý định của mình, nên anh tìm cách đánh trống lảng .

– À ! Nghe nói bạn trai cô là giám đốc phải không ?

– Không phải giám đốc đơn thuần, mà là tổng giám đốc cơ .

Nhật Long hơi ghen tị:

– Anh ta thật hạnh phúc khi có được một người bạn gái dễ thương và dịu hiền như cô .

– Tôi mà hiền ư ? Anh có mắt trí nhớ không vậy, hôm đó ở bữa tiệc sinh nhật chưa biết "mùi vị" sao ?

Anh mỉm cười, một nụ cười quyến rũ và nam tính thu hút lấy cô :

– Đây chỉ là một lớp bình phong che đậy cho cái cổ kính ươn lẹo . Em làm sao giấu được sự yếu mềm cần được chở che . Anh rất tiếc ...

Không muốn nghe tiếp những lời của anh, cô vẫy tay:

– Chị ơi, thanh toán tiền giúp em!

Anh ngăn lại:

– Lần trước em đã khao anh rồi mà . Lần này để anh khao lại vậy .

Huyền Sang đứng lên vui vẻ :

– Thế nhé, xem như không ai nợ ai .

Đề máy xe, cô nhìn anh với đôi mắt trong sáng và biết ơ .

– Cảm ơn anh đã giúp em giải tỏa được nỗi lòng, và cho biết tin về bà nội của em .

Cô đã đi rồi mà anh ngỡ như ánh mắt còn lưu luyến . Anh ngồi yên lặng như pho tượng, anh không muốn làm mất đi hình ảnh đẹp kia . Sự thật vẫn là sự thật, cô đã đi và anh còn lại với tâm trạng đầy ngổn ngang .

Anh đã yêu và yêu thật rồi . Hình bóng của cô không xa rời anh được . Cũng như anh, không thể để vuột mất cô trong tầm tay .

Phải . Anh không thể nào sống thiếu cô được . Nếu không có cô, anh như là một vùng sa mạc hoang vu, một dòng sông êm lặng trôi thật buồn không có cả .

Mơ ước chỉ là ước mơ, cô đã có người yêu và người ấy đủ khả năng để đem đến hạnh phúc .

"Yêu và hy sinh cho người yêu hạnh phúc", đó là điều mà anh có thể làm lúc này . Anh nghĩ thế . Nhìn người yêu hạnh phúc là anh vui rồi .

Bích Lệ đúng thật, nó bảo rằng anh đã thay đổi, thay đổi lớn nữa chứ, có thể ví như từ một con sư tử hóa thành một chú thỏ hiền lành .

Anh cũng không ngờ mình lại thay đổi như thế . Tình yêu đúng là một phép màu nhiệm .

Đặt chân xuống mảnh đất thân quen, nơi mà cô chôn dấu bao kỷ niệm, cô cảm thấy mình như nhỏ lại, như một con chim non vừa

được quay về tổ ấm .

Từng căn nhà mái lá, từng đồng lúa xanh, mơn mơn luôn ẩn hiện trong ký ức của cô .

Ngập ngừng như phát hiện ra điều gì lạ, cô đưa mắt nhìn quanh . Đã khác xa hết rồi, thay đổi hết rồi, cả con đường giờ đây đã trắng xi măng trông thật sạch sẽ và đẹp mắt . Những căn nhà san sát nhau tạo ra một nếp sống đông vui . Vài cô cậu bé đang chơi trò trốn tìm, thấy người lạ bèn giương đôi mắt to tròn lên nhìn, trông thật dễ mến . Nghĩ tới nội, bước chân cô nhanh hơn . Vì cô đã trễ hết một tuần rồi . Chỉ tại Chí Vĩnh thôi, anh bắt cô phải đi với anh hết chỗ này đến chỗ kia, hết công ty này đến công ty nọ để ký hợp đồng làm cô trễ mất một tuần .

Biết làm sao, khi cô đã là trợ lý của anh kiêm luôn vai trò người yêu nữa . Xem ra, cô phải tuân phục anh dài dài .

Dừng lại nơi một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ, cô định lên tiếng gọi thì thấy một ổ khóa to nằm phía ngoài . Cô cảm thấy hụt hẫng và lo lắng . Chẳng lẽ ...

Ngoắc một em bé gái đứng nép nơi cây dừa gần đó, cô hỏi:

– Em làm ơn cho chị hỏi, bà cụ nhà này đâu rồi em ?

Cô bé thật thà:

– Dạ, bà Tư bị bệnh hình như nặng lắm, được một anh đẹp trai hết sảy đưa đi đâu rồi .

– Phải đi bệnh viện không em ?

– Dạ em cũng hông biết nữa .

Biết mình không thể tìm hiểu được gì thêm, Huyền Sang móc túi dúi vào tay cô bé tờ mười ngàn và nói:

– Cám ơn em nha ...

– Dạ hồng có gì ... cảm ơn chị .

Đưa bé được tiền ăn quà thì mừng quỳnh tung chân chạy đi .

Còn lại một mình, cô ngẫm nghĩ :

– Nội chẳng còn người thân nào ngoài mình cả, vậy ai đã đưa nội đi ? Ôi ! Mình thật là có lỗi và lỗi quá lớn nữa chứ . Cha mẹ ơi ! Con xin lỗi, con xin lỗi vì đã không ở bên cạnh lo lắng cho nội ở tuổi già .

Cô gục đầu vào tay, thổn thức:

– Chẳng lẽ là Chí Vĩnh ? Anh muốn tạo sự bất ngờ cho cô chẳng ? Không thể, Chí Vĩnh nào biết được chuyện này, cô chưa kể với anh về chuyện gia đình mà . Ôi ! Mình phải làm sao đây ? Nội ơi ! Nội đang ở đâu ? Cha mẹ ơi ! Giúp con tìm nội đi ... con hứa sau này sẽ chăm lo cho nội mà .

Một người phụ nữ đi ngang qua dừng lại nhìn Huyền Sang chăm chăm:

Ủa ! Cô có phải là bé Huyền không ?

Mừng rỡ vì có người nhận ra mình, cô lau nhanh nước mắt gạt đầu:

– Dạ đúng rồi, con đây .

– Mèn ơi ! Lớn và đẹp quá, cô đâu có nhận ra . Con ở đâu mới về vậy ? Trên Sài Gòn hả ?

– Dạ .

– Thăm nội phải không ? Mèn ơi ! Sao con đi lâu thế ? Bà Tư ngày nào cũng trông mong con ... Tội nghiệp, sớm hôm có một mình bà hà .

– Cô ... cô ơi ! Con có lỗi với nội nhiều quá . Cô có biết nội con đâu không ạ ?

– Ờ, khoảng một tháng trở lại đây nè, có một người đàn ông đẹp trai và giàu lắm xuống thăm hỏi và chăm sóc bà Tư . Ờ, anh ta nói là

chồng hứa hôn của con mà .

– Dạ ...

– Chèn ơi ! Con có phước lắm nhen mới gặp được người chồng như thế . Để coi ... chăm sóc bà Tư từng li từng tí, yêu thương bà như cháu ruột vậy đó . Hàng xóm xung quanh, ai nấy cũng khen hết lời . Mới tuần rồi nè, anh ta về mang lủ khủ quà cho hàng xóm, cho cô được một cái tivi bảo là đền ơn chăm sóc .

– Rồi ... anh ta ... anh ấy đưa bà nội đi đâu rồi vậy cô ?

– Ờ, nghe anh ta nói bà hồng được khỏe nên đưa đi Sài Gòn rồi, giao chìa khóa nhà lại cho cô nè .

Trao chìa khóa cho Huyền Sang, người phụ nữ quay đi :

– Thôi, cô đi chợ đây . Con vào nhà nghỉ ngơi đi .

– Dạ con cảm ơn cô .

Huyền Sang mở cửa vào nhà . Đập vào mắt cô đầu tiên là chiếc tủ thờ chạm trổ tuyệt đẹp . Trên tủ là hai bức ảnh cha mẹ cô đang mỉm cười, đôi mắt yêu thương nhìn cô . Mâm trái cây được bày kệ bên và đầy đủ loại, mà loại nào cũng đắt tiền cả . Những bó nhang thơm càng làm cho căn nhà thêm ấm cúng .

Cô nhìn quanh . Nhà cửa sạch sẽ chứng tỏ có người quét dọn . Cô không ngăn được niềm xúc động của lòng mình giọt nước mắt lăn dài xuống má .

Cô thấp nhang cho cha mẹ rồi quay ra sau bếp .

– Ôi chao ! Bếp đất nung ngày xưa nay đã được thay bằng bếp gas trông bắt mắt . Một cái nồi còn để trên bếp, cô tò mò dỡ ra xem .

– Cháo thịt hầm ...

Vậy là có người ở đây và đã ra khỏi nhà và lúc sáng . Ai vậy kìa ?

Một người đàn ông ư ? Cô có quen anh ta không ? Tự nhận mình là

vị hôn phu của cô nữa chứ ? Chí Vĩnh là không phải rồi, vì anh đã cùng với cô đi tới đi lui vào tuần trước mà .

Muốn nát óc mà tìm chẳng ra đối tượng, cô lắc đầu:

– Mặc kệ, sau này tính sổ hần . Bây giờ mình tắm, còn ra thăm mộ cha mẹ nữa .

Khi cô thăm mộ vào thì trời đã chập choạng tối . Bụng còn cào đói, cô chột nghĩ tới nồi cháo thịt và chạy nhanh vào bếp .

Loáng một cái, cô đã ăn hết hai tô cháo . No bụng, cô bước ra sân thì gặp người phụ nữ lúc chiều bước vào .

– Con đã ăn gì chưa ? Cô bưng cho con tô súp khoai tây nè .

– Dạ, con cảm ơn cô ... Con đã ăn rồi .

– Ủ ... thì cứ để đấy, tối còn đó hâm lại mà ăn .

Vừa quay ra, người phụ nữ lại quay vào .

– Cô là cô Tư lùn nè, con nhớ chưa ?

– Dạ ... vâng . Lúc con đi, cô chưa có chồng thì phải .

– Ôi ... con ơi, khổ lắm ! Phải ông chồng của cô được một góc như chồng con thì hay biết mấy . Đàng này lại ... thôi, đừng nhắc nữa ... con qua nhà cô xem tivi cho đỡ buồn .

– Dạ thôi ạ, con muốn được nghỉ ngơi .

– Ủ thôi, cô về .

Cô Tư lùn vừa đi thì Huyền Sang ngáp dài, cơn buồn ngủ từ đâu ập tới . Cô cố gắng đi nhanh vào nhà, ngã phịch xuống giường rồi chìm dần vào giấc ngủ .

Cô mơ một giấc mơ lạ thường, cô thấy mình mặc trên người một bộ xoa-rê trắng rất đẹp, tay trong tay với một người đàn ông rất lịch lãm sang trọng . Hai người bước đến bên cha mẹ cô đang ngồi và cúi đầu tạ ơn . Cha mẹ cô cười rất tươi và chúc mừng hạnh phúc của cô

bằng một bao lì xì rất to .

Cô quay nhìn vị hôn phu của mình với một nụ cười tuyệt vời, nhưng cô không thấy được mặt anh ...

Cô choàng tỉnh và cô không tin vào mắt mình cô đang nằm ngay ngắn trên giường có phủ màn chống muỗi và tấm chăn ấm áp đắp ngang vai .

Tung chân, cô bật dậy tuột xuống khỏi giường .

Một sự im lặng đến ghê sợ . Cái đèn néon dài cô mở lúc chiều đã bị ai tắt đi, chiếc đèn ngủ lò mờ đủ để soi rõ một dáng người ngồi gục đầu trên chiếc ghế bố .

Cô run bắn cả người, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống .

Cô nuốt nước bọt cắn chặt răng để khỏi bật lên tiếng kêu .

Cô nhắm mắt chấp tay lâm râm khấn vái :

– Thừa cha mẹ, con là con gái của cha mẹ đây . Hôm nay con về thăm nội, nếu cha mẹ có linh thiêng hãy phù hộ cho con .

Tim đập thành thịch, cô từ từ mở mắt, mong sao cái dáng người đó biến mất đi . Nhưng không ... vẫn còn ngồi đó và còn động đậy nữa chứ . Cô mơ hồ cái bóng đó đang bước lại gần ... cô cứng đờ cả tay chân, mắt mở to hết cỡ ra nhìn .

Cố gắng định thần, cô đứng lên giơ tay trên giường tìm kiếm ... tay cô đụng ngay cái vật gì đó vừa dài vừa tròn . Chiếc đèn pin . Cô run run cầm thủ chiếc đèn pin trong tay, bước từ từ về phía chiếc ghế bố .

Đôi dép trong chân cô trở nên khó khăn khi bước đi . Càng đến gần, cô càng lo lắng . Sợ nếu hỏng phải mà thì chắc là ăn trộm, nó sẽ giết cô mất . Nhưng với bản tính gan lì, cô cắn răng bước thêm :

"Mặc kệ, có gì thì la lên".

Nghĩ thế, cô thủ sẵn hơi và hả sẵn miệng .

Chỉ còn ba bước dài nữa là tới, thật xui cho cô khi vấp phải một chú chó con chơi với .

Một tiếng huých khô khốc vang lên kèm theo là một tiếng kêu khá lớn:

– Ối ... trời ơi ...

Một dáng người bật dậy ôm đầu và đứng nhìn cô đang nhăn nhó nằm một đống dưới gạch .

Dáng người đó mặc áo sơ mi màu trắng, cúi xuống định đỡ cô dậy nhưng lại thối rồi nhanh chóng quay đi thẳng ra cửa và kèm theo sau là tiếng xe máy vang lên, xa dần .

Cố nhịn đau, Huyền Sang đứng dậy và bật đèn .

Ánh đèn sáng choang đã giúp cô bình tĩnh hơn và quan sát hiện trường .

Một cái áo vest vắt trên thành ghế, một bao thuốc lá vừa hút một điếu, một chiếc kính đen nằm dưới nền gạch .

Cô nhíu mày:

– Là người, một người đàn ông ... Ai vậy kìa ? Tại sao lại hành động lạ kỳ thế ? Chí Vĩnh chăng ? Ngoài anh ấy ra còn ai khác bây giờ .

Nhưng ... anh ấy làm gì gặp cô phải bỏ chạy, với lại chiếc áo vest và cái kính đen không phải hiệu anh ấy dùng .

Cái đầu bé nhỏ của cô làm việc liên tục, nhưng chẳng có đối tượng nào để cô đặt trung tâm nghi vấn .

Chợt thấy nhột nhột ở chân, cô hoảng hốt co chân lên . Một tiếng "ảng" vang lên làm cô phải mở to mắt nhìn .

Ồi chao ... một chú chó lông mượt mà rất dễ thương đang ngược đôi mắt tròn xoe nhìn cô . Cô ngồi xuống đưa tay vuốt đầu nó .

– Bé cưng chị xin lỗi, em có đau không?

Chú chó được vuốt ve và nhận thấy "cô chủ" mới rất hiền nên quay tit đuôi mừng rỡ .

Ôm chú chó vào lòng, cô cảm thấy lòng mình yên ắng lạ thường .

Một chút gì đấy lo lo cho người đàn ông kia .

Lượm kính đen lên, cô cho vào túi áo vest phát hiện trong túi có năm tấm danh thiếp, cô lấy ra và chăm chú nhìn .

Một cái tên đập và mắt làm cô phải giật mình .

– Hồ Nhật Long .

– Là anh tă ư ? Anh ta làm thế với dụng ý gì ?

Khẽ cong đôi môi cô với tay lấy chiếc đèn pin, cô hoảng hốt giật tay lại .

– Ôi ! Vậy là ... vậy là ...

Trên đèn pin còn dính lại một vết máu chưa kịp khô . Cô bịt miệng lo lắng:

– Lúc nãy ... chắc anh ta bị vỡ đầu chảy máu rồi . Ôi ! Thật là ...

Một sự lo lắng không yên trong lòng cô . Cô để nhanh chiếc đèn pin lên ghế rồi bước lại cửa .

– Tại sao anh ta lại chạy trốn nhỉ ? Trời tối hù nguy hiểm lắm . Cô nhìn đồng hồ . Đã bốn giờ sáng rồi . Xem ra, mình cũng phải lên lại thành phố tìm bà nội thôi .

Nghĩ thế, cô quay và gom đồ dùng để lại vào vali . Vừa làm, cô vừa nói chuyện với chú chó con:

– Chị không biết chủ cưng có phải là hấn không, nhưng tại sao lại phải lén lút như thế ? Hôm nay chị suýt gây ra án mạng, xem chừng sẽ gây bất lợi về sau ... Có gì thì cưng làm chứng nhé, chị không có cố ý nha .

Chú chó lè lưởi liếm vào tay cô, làm cô phải là lên:

– Thôi, đừng có nịnh ! Chị không có phước phần nuôi cưng đâu, phải trả cưng lại cho hấn thôi và cả những thứ kia nữa .

cô quay nhìn chiếc áo vest lắc đầu :

– Không hiểu nổi .

Tại sao tôi phải nghe anh ? Anh đã lừa dối tôi . Anh thật đáng sợ .

Tôi không cần anh nữa . Anh đi đi !

Chí Vĩnh nhăn nhó trông rất khổ sở . Anh nắm lấy tay Huyền Sang:

– Em hãy tin anh không có chuyện đó xảy ra đâu, đừng nghe người khác nói bậy.

– Hừm ! Bây giờ tôi mới thấy rõ mặt thật của anh . Chẳng lẽ Thúy Diễm lại hại tôi, cô ấy là bạn thân của tôi mà .

– Nhưng cô gái đó không phải là tình nhân của anh . Cô ta chỉ là thư ký của giám đốc công ty Thịnh Phát đến đây giao hợp đồng .

– Giao hợp đồng mà ngồi lên đùi của anh ư ? Cô ta giao con tim thì có .

– Em ơi ! Lúc đó cô ta bị choáng váng nên té vào anh . Anh phải đỡ cô ấy, không lẽ anh bỏ cho cô ấy té ?

Huyền Sang cong cớn:

– Phải thôi . Nếu cô ta té, anh sẽ đau lòng lắm vì thân liễu yếu bị thương .

– Em thật kỳ lạ, bỏ đi hai ngày trời không báo cho anh một tiếng. Giờ gặp mặt, lại giận đối anh vì chuyện không đâu ... anh cảm thấy thất vọng quá .

– Khi đã có một nơi dừng chân mới, một nơi mà có thể vui vẻ hơn thì con người ta sẽ dễ thay lòng, anh cũng không loại khỏi hai điều đó .

– Em tin bạn em mà không tin anh à ? Em nghĩ anh tệ đến như vậy ư

?

– Ai đoán được sông cạn hay sâu hả anh, cũng như cuộc đời ai đoán biết được chữ ngờ .

Chí Vĩnh nóng mũi anh nắm lấy tay cô lắc mạnh:

– Tình yêu của anh đối với em lúc nào cũng trào dâng như sóng cuộn . Em không hiểu hay là cố tình không hiểu ... anh yêu em hơn cả bản thân anh .

Những lời của anh là cô nguội đi cơn giận, nhưng chút ghen tức vẫn còn .

– Yêu ... lúc nào anh cũng nói yêu tôi, nhưng chuyện tôi làm anh đều không biết, lúc tôi cần anh, lúc tôi thất vọng thì anh chẳng biết, chẳng hay ... hu ... hu .

– Đó là lỗi nơi em . Em không nói làm sao anh biết được ?

– Đúng, đó là lỗi nơi tôi . Từ nay, anh không cần quan tâm đến tôi nữa .

Huyền Sang bỏ chạy ra cửa . Nhưng những giọt nước mắt của cô không làm cho Chí Vĩnh lo sợ gì cả, thay vào là một cảm giác chán nản . Anh nhìn theo lắc đầu:

– Ôi ! Phụ nữ thật là phiền .

Ngồi xuống ghế, anh mời cho mình một điếu thuốc rồi từ từ nhả khói . Từng vòng khói uốn éo chẳng định hình được lâu dài, tạo cho anh một sự liên tưởng .

– Những cuộc tình thật mong manh, nó như làn khói thuốc vậy, biến đổi và thay hình rất nhanh và mặt trái của cuộc sống hiện nay là thế . Anh yêu cô nhưng tình yêu đó chưa thật vững bền, anh đã bị lung lay, bị ức chế về tâm lý .

Nhưng người con gái anh chọn và anh yêu không thấu hiểu được

lòng anh, nhịp đập của con tim chưa hòa chung, tất cả mọi cái, mọi thứ phải làm lại từ đầu .

Anh đứng dậy khoát áo vest lên vai rồi bước ra cửa:

– Xem ra phải thế rồi .

Khi anh sang phòng bên thì mới biết Huyền Sang đã rời khỏi công ty khoảng mười lăm phút .

Anh hối hả chạy ra cổng nhưng còn hy vọng, chiếc xe của cô đã biết mất .

Lũn thui quay vào, anh bị chống cự quyết liệt, cuộc đối đầu giữa tình yêu và công việc .

– Hãy tới nhà cô ấy, xin lỗi và làm hòa .

– Không . Công việc ở công ty còn dang dở, nếu chậm xử lý sẽ dẫn đến việc trì trệ thu nhập . Anh phải ở lại để giải quyết .

– Nhưng lỡ cô ấy giận luôn rồi sao ?

– Không . Anh là một chàng trai có thể nói là toàn diện, cô ấy sẽ chẳng dám chia tay ... Mặc kệ, chiều nay tan sở hăng tít .

Cuối cùng, công việc cũng đã thắng, anh bước trở vào phòng . Anh có biết đâu, với tâm trạng như hiện giờ liệu có thể giải quyết được bao phần công việc .

Dừng xe, Chí Vĩnh xách bọc táo loại trái cây mà Huyền Sang thích ăn nhất bước vào . Nhưng anh kịp khựng lại khi phát hiện thất có một cô gái và một người đàn ông có mặt trong phòng . Anh đứng nép vào cửa .

– Anh Hai ! Em không nói đâu, anh tự nói đi .

– Em mới lạ, rủ anh tới đây rồi ép buộc anh .

Bích Lệ cong môi :

– Em hồng có ép buộc à nha . Chuyện này là do anh gây ra anh phải

xử lý chứ . Còn chuyện em rủ anh tới đây đơn giản chỉ là em không muốn ông anh của em bị tâm thần vì nhớ người đẹp .

– Em ăn nói cho cẩn thận vào, coi chừng người ta nghe phiền lắm .

– Yêu thì nói yêu có gì phải sợ . Em nhớ anh bản lĩnh lắm mà, sao giờ lại ỉu xiu vậy . Hừm ! Thật đúng với câu: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân".

Nhật Long nhăn mặt đưa tay sờ vào bông băng trên đầu:

– Anh cũng không hiểu tại sao khi đối mặt với cô ấy, anh run lắm ... nói một hồi là có chuyện gây lộn liền.

Bích Lệ định nói gì đó, nhưng thấy Huyền Sang bưng khay nước ra, cô liền im lặng .

Đặt hai ly nước xuống bàn, Huyền Sang đưa tay:

– Mời Lệ và anh dùng nước .

Bích Lệ khoát tay:

– Khách sáo quá, tao với mày là bạn mà .

– Đúng, nhưng đối với anh Nhật Long đây thì không phải là khách sáo ? Phải tiếp đãi cho lịch sự, chứ lần sau anh ấy không dám đến nữa .

– Xì ! Sang khỏi cần lo chuyện đó . Hồng cho anh dùng nước, cứ bỏ mặc anh, anh cũng đến nữa là .

Nhật Long kéo nhẹ tay em gái:

– Đừng nói bậy bạ đó, làm cho Huyền Sang giận là khỏi ... khỏi được uống nước .

Nhìn khuôn mặt ngượng của anh, Bích Lệ không nhịn được cười .

Cô nín tay bạn:

– Chưa chi anh Hai đã sợ mày, xem ra mày có uy lắm đó .

Huyền Sang cụp mắt, giọng cô buồn buồn:

– Không đâu . Tao làm gì có uy quyền, chẳng qua anh ấy muốn ghẹo tao thôi .

Anh xua tay:

–Ồ ... không ! Sang đừng nghĩ thế . Anh không ghẹo Sang đâu, chỉ tại ... chỉ tại ...

– Con tim đã tình của anh chứ gì ?

– Em đừng nói bậy .

– Bạn thấy không ? Anh mình thật đúng là một người yêu lý tưởng ... dám hy sinh thân mình để giúp bạn gai đến nỗi phải đi may mấy mũi đấy .

Nhìn theo tay bạn, Huyền Sang mới phát hiện trên trán bên trái của anh có dán băng . Cô hỏi:

– Anh ấy sao thế ?

– Anh hùng cứu mỹ nhân .

– Quả thật, ai mà có bạn trai như anh Hai của bạn chắc hạnh phúc lắm, vì được che chở và thương yêu .

Kéo mái tóc phủ che băng lại, Nhật Long nhìn Huyền Sang không chớp . Anh cảm nhận được nỗi buồn từ đôi mắt của cô .

– Hình như em có tâm sự thì phải ?

Sợ bị phát hiện, cô lắc đầu cố gượng cười tươi:

– Không đâu . Em làm gì có chuyện buồn ... Cuộc sống của em khá vô tư .

Bích Lệ xen vào :

– Có người yêu mà còn vô tư sao ?

– À ! Anh và Lệ đến tìm em có việc gì không ?

Nhật Long nhìn em gái nhưng bị quay mặt đi, anh đành đóng vai chính:

– À ! Người bạn của anh nhờ anh gửi giúp hồ sơ này cho em .

Đặt một bao giấy xuống bàn, anh cười:

– Nó còn bảo giúp hỏi thăm sức khỏe của em .

– Ai chứ ? Anh ấy em có quen không ? - Huyền Sang thắc mắc hỏi .

– Là người lần trước anh đã nói với em đấy .

– Vậy à !

Cô chợt nhớ ra cái áo vest nên đứng lên chạy vào trong:

– Anh chờ em một tí nha .

Xách một túi xốp ra, cô đặt lên bàn . Đoán biết trước được nó là cái gì nên Nhật Long chặn đầu trước:

– Hôm kia nó gặp anh . Thấy nó bị thương nơi trán, anh hỏi nó không nói ... hỏi ép một lúc nó mới ảo là bị té xe .

Bích Lệ giúp anh phá vòng vây :

– Ủa ! Áo vest này giống của anh Hai quá .

– Bậy nè ! Của bạn anh sao Huyền Sang có được .

Huyền Sang kể lại chuyện xảy ra vào đêm đó cho Bích Lệ nghe .

Cuối cùng, cô xác định:

– Vâng, theo lời của anh em có thể suy đoán là anh ta ... nhưng tại sao anh ta lại làm thế chứ ?

Bích Lệ gục gật đầu:

– Có thể anh ta yêu bạn, nhưng biết chắc đó chỉ là tình yêu đơn phương nên âm thầm tìm đủ mọi cách để giúp đỡ người mình yêu .

Ái chà ! Đó là một hạnh phúc mà người không được yêu có được .

– Mình ngại lắm . Sự giúp đỡ lúc nào cũng phải có giá trị của lúc đó, mình sợ .

Nhật Long nhồm dậy, anh cương quyết:

– Không . Anh ta không bao giờ làm thế . Tính cách của anh ta, anh

rất hiểu rõ . Có lẽ anh ta yêu em, nhưng không muốn phá vỡ hạnh phúc của em, chỉ đứng bên ngoài vun đắp cho hạnh phúc của em và lấy niềm vui của em làm niềm vui cho chính mình .

Thấy phản ứng của anh Hai, sợ chuyện bị lộ tẩy, Bích Lệ móc điện thoại di động ra:

– Alô ... Anh Dương đó hả, có chuyện gì không anh ?

– ...

– À ! Ra thế, vâng em sẽ bảo anh Hai em về liền .

– ...

Vâng ạ .

Cô khều vai anh trai:

– Anh Dương đang ở nhà của mình . Anh ấy muốn gặp anh bàn một ít công việc .

Biết em gái mình nhắc khéo, Nhật Long đứng lên cười:

– Xin lỗi, anh phải về, hẹn gặp lại em sau .

– Vâng anh về .

Bích Lệ uống cạn ly nước của anh Hai rồi giơ tay:

– Bye, tao về nha .

– Ủ . Nhớ qua tao chơi thường nhen .

– Ờ . See you again .

Tiến bạn ra về, khi quay vào, cô phát hiện ra bọc trái cây mắc nơi cửa . Nhìn loại trái cây, cô nghĩ ngay tới người chủ của nó .

Đặt trái cây lên bàn, cô ngồi nhìn nó mà lòng trống trải . Trước kia khi nhận quà của anh, mà đặc biệt là loại trái cây này cô rất vui . Vậy mà

...

Liếc mắt về phía chiếc bao giấy, cô thở dài mở nó ra :

– Lại một chàng ngọc hy sinh vì tình đây mà .

Đập vào mắt cô là một món quà mà cô tưởng chừng suốt đời cô chưa mơ thấy .

Cô run nhẹ đôi tay, mắt mờ đi . Ôi ! Đây là mơ hay sự thật ? Trên tay cô hiện giờ là giấy tờ chuả ngôi nhà lúc trước, ngôi nhà đã thân thiết với cô cả quãng đời thơ ấu .

Tên người chủ sở hữu của nó không ai xa lạ chính là cô . Dụi mắt mấy lần, nhưng khi biết chắc đó là sự thật, cô không kiềm được nước mắt .

Cô cứ ngồi yên lặng để mặc nó rơi làm ướt cả một bên tờ giấy .

Cùng lúc, Thúy Diễm bước vào . Cô hoảng hốt khi thấy bạn trong tâm trạng xúc động như thế . Cô kéo vai bạn .

– Sang ! Mày có sao không ? Có chuyện gì xảy ra vậy ? Nói tao nghe đi Sang !

Huyền Sang ngã vào lòng bạn khóc lớn hơn:

– Tao ...

Nghẹn lời không nói được, cô chỉ biết dùng nước mắt để vơi đi niềm xúc động . Anh ta là ai ? Là ai chứ, sao lại tận tình giúp đỡ cô?

Được bạn vỗ về, cô cũng dần vơi đi niềm xúc động . Khẽ ngẩng đầu lên, cô hỏi:

– Trên đời này sao lại có người tốt như vậy hả Diễm ? Tao ... tao chẳng biết làm gì đây trước tấm lòng của anh ấy ?

Thúy Diễm thở dài:

– Trời ạ ! Tao chẳng biết chuyện gì cả, làm sao trả lời cho mày đây .

Trao tờ giấy cho bạn, cô nói:

– Người mà tao nói với mày hôm trước đó .

– Vậy là mày gặp vận may rồi, có quý nhân phò trợ ... hãy sẵn lòng mà đón nhận đi .

– Không được, tao chẳng thể nhận, vì tao không có khả năng chi trả ơn nghĩa đó .

– Ôi, lo gì ! Bảo anh Vĩnh trả thay .

Huyền Sang đưa mắt xa xăm:

– Tao có linh cảm rằng tao với anh ấy sẽ có một kết thúc chẳng lành .

– Thế cũng chẳng ăn thua gì, mày có thể dang rộng vòng tay trả ơn cho ân nhân này nè .

– Mày ăn nói kỳ thế ?

– Không kỳ đâu, đôi má mày hồng lên rồi kìa .

Bật dậy, cô đấm vai bạn:

– Hồng nói chuyện với mày nữa, tao đến ngôi nhà của tao đây .

– Đi liền hả ?

– Ừ, tao nhớ nó lắm .

– Ngày mai đi, cho tao đi với . Chiều tối rồi, một mình mày tới đó nguy hiểm lắm .

– Khùng hả ? Có gì mà nguy hiểm ? Ngôi nhà đó tao ở lúc trước chứ bộ .

– Biết đâu được có ăn trộm hay cướp nó núp sẵn ở đó thì sao ? Ở lại đây ngủ đi, sáng đi cho tiện .

Nghe lời bạn, Huyền Sang không đi . Cô quay vào bếp dọn cơm ra ăn rồi lên giường ngủ sớm . Cô muốn mau sáng để đi về thăm nhà .

Không biết chớp mắt được bao lâu, cô giật mình thức dậy thì đã mười giờ tối . Đột nhiên, cô nhớ nhà và muốn đi ngay . Cô quay nhìn bạn đang ngon giấc, cố nén lòng nhắm hờ mắt . Cô bỗng thấy cha mẹ cô hiện ra mỉm cười với cô . Mẹ cô đưa tay vẫy cô, đôi mắt rất buồn và mong nhớ . Cha cô đưa tay ôm cô vào lòng và vuốt tóc cô .

Ông nói nhỏ và tai cô rằng đang ở trong một ngôi nhà mới, rất mới nhưng rất thân quen . Cô ngược mắt nhìn ... Đúng là ngôi nhà của cô ... Bỗng cha mẹ cô dần dần mờ đi và biến mất . Cô hốt hoảng kêu lên trong nước mắt .

– Cha ... mẹ ...

Bật dậy cô đưa tay vuốt mặt:

– Thì ra là nằm mơ .

Cô đưa tay nhìn đồng hồ . Mười giờ ba mươi phút . Cô nhẹ nhàng bước xuống giường, biến nhanh vào trong . Lát sau, cô trở ra trong quần Jean, áo thun và áo khoác rất dễ thương .

Dẫn xe ra cửa, cô cố không gây tiếng động, cô muốn đi một mình đến nhà để xem xét .

Sau khi an toàn ra cửa, cô thở phào nhẹ nhõm, cho xe lăn bánh .

Dừng xe trước một căn nhà gần ngoại ô thành phố, cô yên lặng đưa mắt nhìn ... Ánh sáng đèn đường cũng đủ để cho cô thấy rõ căn nhà đã được sơn sửa lại rất đẹp .

Đưa tay sờ nhẹ cánh cổng, cô giật mình khi cổng tự mở . Bạo gan, cô quan sát một lúc rồi dắt xe vào . Đóng cổng lại như lúc cũ, cô mới đi vào nhà . Phát hiện chiếc xe Phuture dựng gần thềm nhà, cô tự nhủ:

– Nhà có người phải cẩn thận .

Vặn nhẹ cánh cửa, cô lọt vào trong dễ dàng . Đèn phòng khách vẫn còn mở, đèn đèn thiên nga nên đủ ánh sáng để cô nhìn khắp xung quanh .

Mọi thứ tất cả vẫn còn nguyên vẹn . Bức ảnh bán thân của cô vẫn còn và hình như đã được đóng khung mới . Nén xúc động, cô bước lại gần cầu thang .

Vừa định đi lên lầu thì cô nghe có tiếng bước chân . Nhanh chóng chọn cho mình một chỗ nấp sau dĩa cầu thang, cô nín thở lắng nghe .

– Con thật là, nội đã nói là không cần phải mua thức ăn tối cho nội đâu . Lo nghỉ ngơi sáng còn đi làm .

Tiếng một người đàn ông :

– Nội ! Nội phải nghe con, ăn như thế mới đủ sức khỏe chứ nội .

– Con phá giấc ngủ của nội càng hại hơn .

– Nội à ! Ngủ nhiều không tốt đâu .

Đỡ bà ngồi xuống ghế, người đàn ông vỗ trán:

– Ái chà ! Con quên cái cà-mèn trên phòng rồi . Nội ngồi chờ con tí nha .

Anh ta quay lưng, Huyền Sang chẳng kịp nhìn thấy mặt, cô chỉ ngỡ ngỡ với dáng hơi quen mà thôi .

Nghĩ chẳng có gì quan trọng cần phải ỉn núp nữa, cô bước đến bên nội mà chẳng nói được lời nào . Mắt cô đã nhòe lệ .

Nghe tiếng nấc nhẹ, bà quay lại nhìn . Đôi mắt già nhăn nheo như đứng trên trên gương mặt cô, bà mấp máy đôi môi, lời cũng không thốt ra được .

Cô nhào vào lòng bà khóc ngất . Cô khóc như chưa bao giờ được khóc . Bà nội cô cũng vậy, những giọt nước nóng tưởng như khô cạn trên đôi mắt nhăn nheo cũng lặn dài ... Bà ôm siết lấy cô như sợ cô biến mất . Bà vuốt tóc cô .

– Cháu ... cháu ... của bà ... con ... con đã về rồi .

– Vâng . Con đã về đây . Nội ơi ! Nội tha lỗi cho con .

– Bậy ! Con có lỗi gì đâu . Nội hiểu mà, sống trên thành phố này phải bon chen, cực thân con quá ... Nếu như ...

Bà muốn nói nhưng lại nói không được . Tuy nhiên, Huyền Sang vẫn

biết rằng bà muốn nhắc tới ai . Có lẽ còn cha mẹ, cô chẳng phải ra nông nỗi này .

Đẩy đứa cháu gái ra, bà vuốt má cô :

– Tội nghiệp cháu tôi quá ! Con ốm đi nhiều . Tha lỗi cho nội không chăm sóc cho con .

– Nội ! Nội đừng nói thế, con đau lòng lắm nội ơi .

– Tội nghiệp chồng của con ! Trong khi con đi công tác xa, nó suốt ngày quanh quẩn bên nội, nó sợ nội buồn . Nội thật có phước mới được thẳng rể như thế .

Huyền Sang đỏ mặt, cô ngước đôi mắt nhìn quanh:

– Nội ! Nội lên đây khi nào vậy nội ? Còn ngôi nhà này ...

– Con nhỏ này ngộ chưa ! Chính con bảo chồng con rước nội lên đây hồi tháng rồi cơ mà . Còn ngôi nhà này, vợ chồng con đã mua cách đây hai tháng .

Bà đưa tay sờ trán cô:

– Con đi làm về có mệt không ? Ngã bệnh rồi chắc ?

Biết nói ra một hồi sẽ bị lộ tẩy, cô đánh trống lảng:

– Nội ơi ! Nội bệnh phải không nội ?

– Ôi ! Chồng con lo xa đó mà . Nội chỗ chóng mặt xoàng thôi .

– Nội đã khám bác sĩ chưa ?

Bà xỉ trán cô:

– Cô với chồng cô y như nhau, ép bà già này uống thuốc, chích thuốc hoài .

Đúng lúc tiếng của người đàn ông vọng xuống:

– Nội ơi ! Con phải hâm cháo lại thôi, nó nguội mất rồi .

– Thôi con ạ, trễ lắm rồi . Nó còn ấm chứ, để nội ăn .

Nhật Long nhăn mặt:

- Nội ăn thế sẽ dễ bị đau bụng .
- Thôi đi cậu ! Vợ cậu đến tìm kia, lo mà chăm nom nó .

Bà quay qua:

- Ủa ! Mới đây nó biến đâu mất rồi ?

Nhật Long nhìn quanh :

- Nội nói ai ạ ?
- Vợ con chứ ai .
- Vợ con ?

Nhìn cháu rể tròn mắt, bà lấy làm ngạc nhiên :

- Con làm sao thế ?
- Dạ không, không có gì . Con ... con đỡ nội lên phòng nha . Rồi con hâm cháo nóng bùng lên cho nội .
- Theo đà kéo nhẹ của Nhật Long bà phải nhăn mặt .
- Con đó, nội không hiểu nổi ... Chắc vợ con trên phòng, nội lên với nó .
- Dạ .

Đỡ nội đi hết dây thang lầu, anh vội vang quay xuống . Vừa đặt chân xuống bậc cuối cùng, anh đã phải giật mình khi có tiếng hét nho nhỏ:

- Đứng im, anh kia ! Ai cho anh vào nhà của tôi ?

Định bỏ chạy nhưng áo anh đã bị nắm chặt . Anh vội đưa tay che mặt:

- Ơ ... tôi ...
- Nhật Long ?
- Dạ ... ơ ...

Thay vì khi thấy anh ngơ ngẩn trong tạng thái như thế thì có lẽ cô phải bật cười, nhưng khi quay lại anh lại thấy cô đang khóc ngon lành .

Chưa biết làm gì thì Huyền Sang đã ngã vào lòng anh, nước mắt của cô làm ướt cả vòm ngực rộng . Anh mạnh dạn đẩy cô ra đối diện với mình . Anh nhìn cô nồng nàn say đắm:

– Tại sao cô ... à, em ... lại khóc .

Huyền Sang nghẹn ngào, cô lại ngã vào lòng anh :

– Em ... cảm ơn anh .

Nhật Long nhường một bên mày:

– Chỉ thế mà em khóc ư ? Anh không cần lời cảm ơn giả tạo đó .

– Không ... Đó là lời thật ư đày lòng em .

– Thế từ đày lòng em có bao giờ nghĩ đến anh và chừa cho anh một khoảng trống hay không ?

– ...

– Em hãy suy nghĩ và trả lời cho anh biết . Anh yêu em ... và muốn có em bên cạnh trong suốt cuộc đời .

– ...

Lại đẩy cô ra, anh đưa tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại:

– Đừng vì một chút công sức anh làm cho em, mà đánh mất cả hạnh phúc cuộc đời nha em .

Anh vén những sợi tóc lòa xòa trước trán cô, anh bắt ngờ hôn vào đày một nụ hôn thật yêu thương và trân trọng .

– Em hãy ở lại với nội, anh về đày . Có lẽ em sẽ ngủ ngon giấc trong ngôi nhà này ... và anh hy vọng em sẽ mơ đến anh .

Nhìn anh bước đi, cô muốn giữ anh lại nhưng không được, tay chân của cô vụng về hẫng đi, miệng cứng đờ không nói đợc gì . Tuy nhiên, cô vẫn biết rằng mình đã cảm nhận đợc hơi ấm thật sự của tình yêu .

Vừa mở cửa bước vào, cô đã bị vòng tay của Chí Vĩnh quán chặt .

Anh nòng nòn hôn lên tóc cô :

– Em yêu ! Anh xin lỗi . Hãy vì tình yêu của chúng ta, vì sự ân hận của anh, bỏ qua cho anh nhé !

Tìm cách gỡ tay của anh quanh eo mình, Huyền Sang nhăn mặt:

– Đừng anh, buông em ra, nơi đây là công ty .

Ấn cô ngồi xuống ghế, Chí Vĩnh móc trong túi ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho cô, giọng anh êm ái và tha thiết:

– Huyền Sang, đừng giận anh nữa . Anh yêu em . Hãy nhận lời cầu hôn của anh nha !

Nhìn chiếc nhẫn đính kim cương lóng lánh, Huyền Sang ngược mắt nhìn anh . Cô thấy trong mắt anh cả một trời yêu thương nhưng ...

– Ở ... em ... em chưa chuẩn bị gì cả .

– Không cần đâu em . Chỉ cần em yêu anh, em tin tưởng nơi anh là đủ rồi . Bằng lòng làm vợ anh nha ?

Chợt đôi mắt buồn buồn của Nhật Long hiện ra làm cô lúng túng. Cô sợ Chí Vĩnh sẽ phát hiện ra cô đang nghĩ đến việc khác .

– Anh ... có thể cho em suy nghĩ lại không ?

– Có cần không em, khi cả hai chúng ta đều cảm thấy cần có nhau ? Hãy chấp nhận đi em ! Anh sẽ không sống nổi nếu không có em bên cạnh .

– Ở ... em ...

Cử chỉ của cô đã làm cho Chí Vĩnh dao động mạnh . Anh nhìn cô không chớp:

– Hay là ... hay là em gặp chuyện gì khó xử ? Em có thể nói cho anh biết không, anh sẽ chia sẻ cùng em .

– Dạ không ... chẳng qua là ...

Cô tìm cách trốn tránh:

- Em không nói, anh cũng biết, em đã có cuộc tình mới có đúng không ? Người may mắn đó có phải là người con trai ở nhà em hôm đó ? Hừm ! Anh ta đẹp trai đấy chứ .
- Anh đã hiểu lầm, em ... không có .
- Đừng chối ! Con tim em đã đập sai nhịp rồi kìa . Nhưng anh nói cho em biết, em đã làm người yêu của anh . Anh sẽ không bao giờ nhường em cho ai cả, em phải là của riêng anh .

Huyền Sang hoảng hốt :

- Anh muốn làm gì ?

Chí Vĩnh lắc đầu, anh xua tay:

- Không ... không có gì . Em đồng ý làm vợ anh chứ ?

Có tiếng bước chân và cô thư ký ló đầu vào :

- Giám đốc ! Thiệp đã in xong rồi đây ạ .
- Cảm ơn cô .

Cầm một xấp thiệp để trên bàn, Chí Vĩnh tươi cười:

- Em xem, thiệp cưới của chúng ta chính anh tạo mẫu đó, đẹp không ?

Huyền Sang trợn mắt, cô hét:

- Em đồng ý bao giờ, sao anh lại làm thế ?
- Em là người yêu của anh, em sẽ làm vợ anh .

Bực tức vì sự không tôn trọng của anh, cô hét lớn:

- Vậy anh xem tôi là một con rối à ? Tính cách áp đặt của anh có lẽ không phù hợp với tôi . Tình cảm của chúng ta, tôi cần suy nghĩ lại .
- Định bước đi, lời nói của anh làm cô sửng sốt:

- Em định đi gặp nó à ? Không kịp đâu . Bây giờ một là nó đang ngồi trên máy bay đi du lịch, hai là nó đang trong phòng cấp cứu .

Tát thẳng vào mặt anh, cô bật khóc:

– Anh thật bỉ ổi !

Cô phóng chạy đi, nhưng Chí Vĩnh điên tiết, anh ôm chặt cô, dùng chân đá mạnh cửa . Anh hôn như điên dại lên khắp mặt cô .

– Em không được bỏ anh ! Anh ... anh yêu em .

– Buông tôi ra, buông ra ! Anh làm gì vậy ? Tôi la lên bây giờ .

Đúng lúc cửa bật mở, cô thư ký ló đầu vào .

– Chị Sang có điện thoại .

Nắm được cái phao, Huyền Sang xô mạnh Chí Vĩnh ra rồi chạy nhanh ra ngoài .

– Anh vô liêm sỉ !

Vừa áp máy nghe vào tai, tim cô vừa đập mạnh. Tiếng của Bích Lệ làm cô càng lo lắng:

– Sang ơi ! Anh Long có đến chỗ bạn không ? Công ty điện thoại về, nói là anh không có đến công ty .

– Không . Lệ hỏi kỹ chưa ?

– Có mà . Họ nói là hôm nay họp toàn công ty gì nữa đó .

– Được rồi, để Sang tìm giúp Lệ .

– Có tin, báo cho mình nha .

– Ủ .

Gác máy, cô chạy nhanh ra ngoài . Vừa dắt xe ra cổng, cô đã bị bảo vệ chặn lại:

– Cô Sang ! Chưa hết giờ làm việc mà .

– Tôi đi công việc .

– À ! Cô có thể nói cho tôi biết việc riêng tư hay công ?

Cô bực bội:

– Giám đốc của các anh bảo làm như thế phải không ? Vậy nhờ anh nói lại, tôi bắt đầu xin nghỉ việc từ hôm nay .

– Vậy ...

Thấy anh bảo vệ nhìn chiếc xe, cô hiểu ngay ra chuyện gì . Thấy chìa khóa vào anh ta, cô cười:

– Nói tôi gửi lời cảm ơn với giám đốc tốt của anh .

Ngoắc chiếc taxi trờ tới, cô nói nhanh địa chỉ nhà nội . Giờ đây cô chỉ còn nghĩ tới anh thôi .

– Nội ơi ... nội ...

Vừa bước vào nhà cô đã hét toáng lên:

– Chuyện gì đó ... chuyện gì ?

– Nội ! Nội có thấy ... à, anh Long có ghé qua đây không ?

– Ừ . Nội cũng định tìm con hỏi, nhưng chẳng biết con ở đâu . Hai đứa xảy ra chuyện gì vậy ? Con đánh nó phải không ?

– Nội ơi ! Nội đừng đùa mà . Con đang cần tìm ảnh gấp lắm .

– Nội có đùa đâu . Lúc nó đến đây mặt bị bầm một bên, tay trái thì băng máu tươm ra ... Con xem, nội hỏi, nó hồng nói, chỉ gửi lại lá thư này rồi đi ngay .

Mở nhanh lá thư, cô lia mắt .

"Em yêu thương của anh !

Hãy cho anh gọi em lần cuối cùng như thế nhé . Xin lỗi em, khi anh phải ra đi mà chẳng nói lời tạm biệt . Anh yêu em, yêu nhiều lắm . Có lẽ khi gặp em, anh sẽ chẳng đi được ... nên nhớ lá thư này gửi lại em để gửi lời giã biệt . Cầu chúc em hạnh phúc . Dù nơi phương trời xa anh vẫn cầu nguyện cho em ... cố gắng nha em .

Hôn em

Tạm biệt"

Nước mắt lăn dài trên má, cô ôm nội :

– Nội ơi ! Anh ấy ... anh ấy bỏ con rồi nội ơi .

– Gì chứ ! Hai đứa bây thiệt là ... chồng vợ gì mà đánh lộn, gây lộn hoài hà . Con mau mau chạy theo xem nó có ra phi trường chưa ?

Cô sáng mắt :

– Sao nội biết anh ra phi trường?

– Lúc nãy nó nói bay ... bay gì đó .

Cô vụt chạy đi khi chẳng nghe hết câu .

Phi trường Tân Sơn Nhất, cô chạy như bay vào trong . Tiếng gót giày của cô làm mấy anh bảo vệ cũng phải lắc đầu . Có lẽ họ đều nghĩ chung như nhau : Tìm người yêu .

Nhìn lên bảng lịch trình bay cô phải chen toát cả mồ hôi mới đến được phòng chờ . Nhưng khi đến nơi thì máy bay đã cất cánh .

Cô đứng ngây người nhìn mà gọi thầm tên anh trong tuyệt vọng . Khi chiếc máy bay chỉ còn một chấm nhỏ trên bầu trời và biến mất vào những áng mây, cô mới quệt nước mắt quay đi .

Từng bước chân của cô nhưng chẳng thấy gì ngoài giọt nước mắt chực rơi .

Ngừng chân trước một tủ cà phê di động bán cho khách chờ, cô đang nghe một bản nhạc rất buồn từ trái tim cô .

"Đã bao nhiêu lần khóc trong mơ, đến khi con tim đại yêu vì trông chờ anh rồi, anh không quay về nữa, nát tan linh hồn ..."

Chợt một vòng tay ấm áp vừa lạ vừa quen ôm choàng lấy cô . Cô giật mình buông rơi túi xách .

Ngước mắt lên, bốn mắt giao nhau . Cô không tin vào mắt mình .

Anh thật rồi ... chính Nhật Long ... chính anh bằng xương bằng thịt .

Không còn ngần ngại e dè trước anh, cô ôm chầm lấy anh . Nép sát vào anh tim hơi ấm, vì cô biết rằng cô đã yêu anh ... không vì tình nghĩa mà vì con tim thông cảm với con tim . Vì anh đã chinh phục

được cô khi cô lần đầu xuất hiện trước mặt anh .

Khóc thỏa thích, cô rời khỏi ngực anh hỏi trong niềm yêu thương:

– Em tưởng anh đi rồi, sao anh lại ...

Nhật Long cười tươi, anh hạnh phúc quá đối mà .

– Em nhìn xem, anh như vậy làm sao mà người ta cho lên máy bay được . Có lẽ ông trời xui cho anh ở lại .

– Chí Vĩnh đã ...

– Ừm . Có lẽ vì anh ta quá yêu em .

Cô ngược đôi mắt lo lắng nhìn anh :

– Liệu anh ta có bị công an ...

Nặng má cô, anh nheo mắt :

– Em đừng lo . Khi người ta hỏi nguyên do, anh chỉ nói bị té xe thôi .

– Vâng . Em rất mừng vì anh có lòng vị tha .

– Chứ không phải em còn thương người yêu cũ sao ?

– Anh ghen à ?

– Cần gì phải ghen, giờ đây anh đã có em trong vòng tay rồi mà .

Hoan hô kẻ đến sau nhưng được nàng công chúa .

Cô bộc bạch:

– Anh biết không ? Khi nghe anh ta nói ra sự thật, em hoảng sợ lắm ... Lỡ anh có mệnh hệ gì chắc em hối hận cả đời .

– Chúng ép anh lên máy bay, nhưng khi thấy bảo vệ sân bay bước tới liền bỏ chạy . Em đừng quá lo, ở hiền sẽ gặp lành mà . Vả lại, anh đã tạo được nhiều công đức rồi .

– Kề à ... đâu phải là quân tử .

– Em hiểu sai ý anh rồi . Ở đây, anh nói là tạo công đức cho con cháu chúng ta .

– Ừ, thấy ghét ! Ai làm vợ anh hồi nào ?

– Ủa ! Anh đâu có nói là hỏi cưới em đâu ? Anh cưới cô Huyền Sang chứ bộ

Đấm vào ngực anh cô lừ mắt:

– Dám ngạo em .

Nhật Long nhăn mặt:

– Ui da !

– Hơ ... em xin lỗi, em làm anh đau rồi ... em không cố ý .

Nắm tay cô bóp nhẹ anh cười:

– Không sao, dù em có đánh anh bầm dập hơn thế này cũng được nữa, nhưng bù lại phải thương yêu anh cho đến suốt cuộc đời .

– Hừ ! Ăn gian vừa thôi . Đánh anh để nuôi cơm anh à .

Đi người yêu đi trong vòng tay Nhật Long tưởng mình đang hưởng niềm vui trong mơ . Anh không ngờ tình yêu và hạnh phúc lại đến bất ngờ như thế . Anh thủ thỉ vào tai cô .

– Anh nghe được tiếng con tim của em thét gào gọi tên anh nên anh mới ở lại đây đây.

Huyền Sang cong môi:

– Hừ ! Chứ chẳng phải lòng anh cũng không muốn ra đi sao ?

Nụ hôn bất ngờ anh đặt vào môi cô nồng cháy đến nỗi khi rời nhau, những người xung quanh phải vỗ tay chia vui niềm hạnh phúc .

– Đúng vậy, lòng anh không muốn ra đi đâu, cô bé ạ . Vì em là chân trời của anh mà.

– ...

Hãy yêu nhau bằng tình yêu mãnh liệt của con tim hãy đến với nhau bằng những nhiệt huyết của tuổi trẻ, hãy trao cho nhau những gì tốt đẹp trong cuộc sống . Tình yêu sẽ vững bền khi có lòng chung thủy và bao dung . Tình yêu sẽ vụt mất bay đi như cánh diều khi yêu bằng

thủ đoạn .

Không nên áp đặt tình yêu theo cách riêng lẻ của cá nhân . Hãy để cho tình yêu đến với tình yêu bằng lòng tự nguyện .

Người đáng được hạnh phúc lại được hạnh phúc, luân lý muôn đời khi đặt dấu chấm hỏi trong tình yêu .

Hết

Đánh máy: tieumai

Nguồn: vietlove.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 22 tháng 7 năm 2004